

ஓராமநாடகம்

வீளக்கங்களுடன் [வடமோடு]

வெள்ளியீ

மட்டக்களப்பு ராதேச கலா மன்றம்
மட்டக்களப்பு-1969.

அக்ஷமலை

தாரை

அவுக்காடு

திட்டங்கள்

து. பி. சுந்தரப்பிள்ளை

திட்டம் — முறை
29/4/89

இராம நாடகம்

வடமோடி நாட்டுக் கூத்து

பதிப்பாசிரியர்
வித்துவான், பண்டித,
வி. சி. கந்தையா, B. O. L.,
மட்டக்களப்பு

வெளியீடு
மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றம்
மட்டக்களப்பு

1969

மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்ற வெளியீடு - 2

முதற் பதிப்பு - 1969

RAMA NĀTAKAM

Published By

The Batticaloa Pradesha Kalamanram

BATTICALOA.

Edited

With Explanatory Notes

By

Vidwan, Pandit,

V. S. KANDIAH, B. O. L.

(Principal, Kaluthavalai Maha Vidyalaya, Kaluwanchikudi)

FIRST EDITION 1969

Copy Rights Reserved.

உரிமை பதிவு

விலை: ரூபா 1.75 சதம்

கத்தோலிக்க அச்சகம், மட்டக்களப்பு.

இராம நாடகம்

வெளியீட்டுரை

திரு. தேவநேசன் நேசையா அவர்கள்
அரசாங்க அதிபர்

மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றத் தலைவர்
மட்டக்களப்பு

மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றத்தின் சார்பில், அதன் தலைவர் என்ற முறையில் இராம நாடகம் என்னும் இந்நாளை அச் சேற்றி வெளியீட்டு வைப்பதில் நான் மிக்க பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றேன்.

மட்டக்களப்பு, கலைவளம் நிறைந்த திருநாடு. நாட்டுக் கூத்து நாட்டுப் பாடல் முதலிய கலைச்செல்வம், ஈழத்தின் மற்றைய எல்லாப் பாகங்களிலும் பார்க்க இங்கேயே அதிகமாக உண்டு. மன்னர் மாவட்டத்தில் நான் அரசாங்க அதிபராக இருந்த காலத்தில் அங்குள்ள கலை மன்றங்கள், உள்ளுராட்சி மன்றங்கள் முதலானவற்றின் தொடர்பினாலும் அப்பகுதியிலுள்ள நாடகங்கள் பலவற்றை நேரிலே பார்வையிடவும், மேடையேற்றவும், அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தவும் சந்தர்ப்பங்கள் பல எனக்குக் கிடைத்தன. அங்கிருந்து நான் மட்டக்களப்புக்கு மாற்றம் பெற்று வர நேர்ந்த போது, எனக்கு மிகுதியும் ஈடுபாடுள்ளதான் கலை வளர்க்கும் பணியினைத் தொடர்ந்து செய்யும் வாய்ப்பு எனக்கு மேலும் கிடைத்ததை என்னி அதிகம் மகிழ்வுற ரேன்.

பல ஆண்டுகட்டு முன்பு நிறுவப்பெற்றதான் மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலா மன்றம், காலச் சூழ் நிலையாற் செயற்பாடு குறைந்து காணப்பட்ட நிலையை நீக்கி, அதனைப் புதுக்கி அமைத்துப் புதுத் திட்டங்களை வகுத்துப் பயனாட்ட வேண்டிய வேலை காத்துக் கிடந்தது. இதனைச் செவ்வனே செய்து முடித்தற்கு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தமிழ்த்துறைத் துணைப்பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந் தன் அவர்களின் ஆலோசனைகளும் எனக்குக் கிடைத்தன. மன்னர் மாவட்டத்திலே எனது நாட்டுப் பணிகளுக்குத் துணையாயிருந்தவரும் நாட்டுக் கூத்து முதலியவற்றில் மிகவும் ஈடு பாடு கொண்டவருமான் அப்பெரியார் மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலா மன்றத்தின் நாடகத் துறையிலான பணிகள் அனைத்துக்கும் ஒரு நிரந்தர ஆலோசகராக வும் அமைந்து விட்டமைக்காக அன்னருக்கு நான் மிகவும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றத்தின் பெரு விழா ஒன்றைத் தேசிய அபிவிருத்திப் பொருட்காட்சியின் போது நாடாத்துவதென்ற முடிபு செயற்குமுக் கூட்டமொன்றில் எழுந்தபோது, புத்தகவெளியீடு பற்றிய நற்கருத்தும் தோன்றலாயிற்று. உடனே வெளியிடக்கூறிய நூல்கள் சிலவற்றின் பெயர்களை அங்கத்தவர்கள் அப்போது குறிப்பிட்டனர். முறையே தென்மோடி, வடமோடி, வகுப்புகளைச் சேர்ந்தவையான அனுவருத்திர நாடகம், இராம நாடகம் என்ற இரண்டையும் பழைய ஏட்டுப்பிரெதிகளைச் சோதித்து அச்சிடக்கூடிய நிலையிற் தாம் தயாராக வைத்திருப்பதாகவும், அவைகளை மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றம் வெளியிடலாமெனின், தான் அவற்றைத் தரலாமென்றும் பண்டிதர் வி. சி. கந்தையா அவர்கள் அப்போது கூறினார்கள். தனது அலுவலகத்திலே பழுதான நிலையில் இருக்கும் ஒரு நாடகப் பிரதியைப் பற்றி மட்டக்களப்புப் பட்டினப் பெரும்பாக இறைவரி உத்தியோகத்தர் திரு. எஸ். வல்லிபுரம் அவர்கள் குறிப்பிட்டனர். எனவே அந்நாற் பிரதிகளைப் பரிசீலனை செய்து, சிறந்த இரண்டை அச்சிடுதற்காகத் தெரிவு செய்யுமாறு ஒரு உபகுழு நியமிக்கப்பட்டது. அக்குழுவின் அங்கத்தவர்களான புலவர்மணிர். பெரியதம் பிப்பிள்ளை, பண்டிதர் வி. சி. கந்தையா, வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன் ஆகிய மூவரும், தமது பரிசீலனையின் பின்னர் அனுவருத்திர நாடகம், இராம நாடகம் ஆகிய இரண்டையும் வெளியிடலாம் என்று செய்த சிபாரிசு மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

குறித்த நாடகங்களின் பதிப்பாசிரியராக இருந்து அச்சுவேலை முதலிய யாவற்றையும் செய்து முடிக்கும் பொறுப்பு, பிரதிகளை அச்சிடற் கேற்ற நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருந்த, பண்டிதர் வி. சி. கந்தையா அவர்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. மட்டக்களப்புக் கத்தோலிக்க அச்சகத்தில் நூல்களை அச்சிடுவதென்றும் தீர்மானமாயிற்று.

நூல்களுக்கு வேண்டிய அட்டைப் படங்களையும், பிரதேச கலாமன்றத்துக்கு வேண்டிய சின்னத்தின் படத்தையும் இந்நாட்டுச் சித்திரக் கலைஞர்களிடையே ஒரு சித்திரப் போட்டியினை ஏற்படுத்திப் பெற்றுக் கொள்வதென்றும், அப்படிச் செய்து, வெற்றிபெறுவோருக்குச் சன்மானம் கொடுப்பதன் மூலம் சித்திரக் கலைஞர்களை ஊக்கப்படுத்தலாம் என்றும் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. அதன்படி விளம்பரம் செய்தபோது அழகிய படங்கள் பல கிடைக்கப்பெற்றேன். அவற்றைப் பரிசீலனை செய்து, அவற்றுட் சிறந்தவற்றைப் பெறுவதற்காக ஒரு உபகுழுவும் நியமிக்கப்பட்டது. அக்குழுவில் பண்டிதர்

வி. சி. கந்தையா (தலைவர்), புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, வித்துவான் க. செபரெத்தினம், கலைஞர் ம. கயிலாயயிள்ளை, திரு மதி. ஆர். சின்னையா ஆகிய ஐவரும் இடம் பெற்றனர். கிடைத்த படங்களுள், மட்டக்களப்புப் புதூரைச் சேர்ந்த திரு. இ. ஜெயபாலன் அவர்கள் வரைந்த இராம நாடகத்துக்கான அட்டைப்படம், அனு வருத்திர நாடகத்துக்கான அட்டைப்படம் ஆகிய இருபடங்களும், மட்டக்களப்பு, திமிலைதீவைச் சேர்ந்த திரு. ஜி. என். வேலாயுதம் அவர்கள் வரைந்த மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலா மன்றத்துச் சின்னத்துக்கான படமுமே சிறந்தன என்று மேற்படி குழுவினர் சிபாரிசு செய்தார்கள். இப் படங்களை வரைந்தளித்த கலைஞர்களுக்கு நூல் வெளியீட்டு விழாவின் போது சன்மானம் அளிப்பதென்றும் தீர்மானமாயிற்று.

நாடகங்களுக்கான படங்கள் அவ்வந் நாடக நூற் கணதகளையொட்டி வரையப்பட்டவை. மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலா மன்றச் சின்னம் முத்தமிழ் வித்தகராகிய விபுலாநந்த அடிகளாரது அரிய யாழ் நூலினை நினைவு படுத்தும் முகமாக யாழ் ஏந்திய நீரர மகளின் தோற்றுத்தையும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அபிப்பிராயத்தின்படி அமைந்ததாகும். இப்படங்களை அழகும் பொருத்தமுற வரைந்து தந்த திரு. இ. ஜெயபாலன், திரு. ஜி. என். வேலாயுதம் ஆகிய இளைஞர் இருவரையும் மனமாரப் பாராட்டு கின்றேன்.

மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றத்தின் இரண்டாவது வெளியீடாகப் பொது மக்கள் முன்னிலைக்கு இந்த இராம நாடகம் வருகின்றது. இதுவும், முதல் வெளியீடாகிய அனுவத்திர நாடகம் மும் மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றம் 1969ம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதத்தில் நடத்தும் கலைப்பெருவிழாவில் வெளியிடப்படுகின்றன. மூன்று நாட்களுக்கு நடைபெறும் விழாவின் இறுதிநாட் (18-9-69) சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக, மட்டக்களப்பு அண்ணவிமாரின் மகா நாட்டைத் தொடர்ந்து இந்நூல்களின் வெளியீடு அமைந்திருத்தல் மிகப் பொருத்தமானதே என்று கருதுகின்றேன்.

பழைய ஏடுகளிலும், இடத்துக்கிடம் மாறுபட்டுக் காணப் பெற்ற சில கை எழுத்துப் பிரதிகளிலும், அண்ணவிமாரின் வாயிலும் மட்டும் இந்நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்கள் கிடந்தவை. அவைகளை ஒப்பு நோக்கம் முதலியவற்றை தூய்மை செய்து, அச்சுக்கேற்ற வகையில் நற்பிரதிகளை ஆக்கிக் கொண்டார் பண்டிதர் வி. சி. கந்தையா அவர்கள். மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துகள், நாட்டுப் பாடல்கள், கல்

வெட்டு முதலான பழைய சாதனங்கள், பழைய கலைநிகழ்ச்சிகள் என்பவற்றை வெளிக்கொணர்வதிலும், மட்டக்களப்புக் கலைகளை வளர்ப்பதிலும் இவர் பேரார்வம் கொண்டவர். மட்டக்களப்புத் தமிழகம் என்ற அரிய நூலைப் படைத்துச் சிறிலங்கா சாகித்திய மன்றலைப் பரிசு பெற்றவரும். பழைய ஏட்டுருவிலே கிடந்த கண்ணகி வழக்குறை என்ற நாலை அச்சிற் பதிப்பித்துப் புகழ் கொண்டவருமான அன்னர் இந்ந இராம நாடக நூலுக்கும் பதிப்பாசிரியராக வாய்த்தமை மிகப் பொருத்தமுடையதாகும். இவரது அருஞ்சேவையை மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றத்தின் சார்பில் நான் மிகு தியும் பாராட்டுவதோடு, எனது மனமார்ந்த நன்றியறிதலையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

மேலும், இந்நால் சிறப்புற்று வெளிவருவதற்குத் துணை புரிந்த மற்றும் யாவருக்கும் மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலா மன்றத்தின் நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

பொது மக்கள் அனைவரும் இதனை இலகுவில் வாங்கிப் படித்துப் பயன் பெறுதல் வேண்டும் என்பதற்காகவே நூற்பிரதி ஒன்றுக்கு ரூபா 1-75 சதம் என, மிகக் குறைந்த விலையினை இதற்குக் குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துகளின் வளர்ச்சிப் பணியில் இத்தகைய வெளியீடுகள் மிகச் சிறந்த இடத்தைப் பெறுவனவாகும் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை. வடமோடி நாட்டுக்கூத்தாகிய இராம நாடகம் என்ற இந் நூலும். தென்மோடி நாட்டுக்கூத்தாகிய அனுவருத்திர நாடகம் என்ற எமது முதல் வெளியீட்டுடைப் போன்று பொது மக்களுக்கும், தமிழ் ஆராய்ச்சியாளருக்கும் மிகப் பயன்படும் என்று திடமாக நம்புகின்றேன்.

இங்ஙனம்

தேவநேசன் நேசையா

அரசாங்க அதிபர்

தலைவர்,

18-9-69
கச்சேரி,

மட்டக்களப்பு.

மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றம்.

இராச நாடகம்

புலவர்மணி ஏ. பெறியதம்பிப்பிள்ளை அவர்களது

அணிந்துரை

இயலிசை நாடகத் துறைகளிலே தமிழர் பெரிதும் முன்னேறி விருந்த காலத்தைச் சொல்வது மிக மிகப் பழங்கைதயாகும். இற்றைக்கு ஏற்தாழப் பதினையிரம் ஆண்டுகளின் முன் வாழ்ந்திருந்து மக்கள் படைத்த கலைச் செல்வங்களின் ஒரு பகுதியினையே இன்று நாம் கண்டும் கேட்டும் அனுபவிக்கிறோம்.

பழந்தமிழ் நாடகக் கலைகளுள்ளே பரதம் எனும் தனித்தமிழ் நூல் மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது. இன்று வழங்கும் பரத நூல் பதின் மூன்றும் நூற்றுண்டில் எழுந்தது. வடமொழி நாடக மரபினைப் பின் பற்றியது.

பழந்தமிழ்ப் பரதம் என்னும் சொல் பண், (இ)ரதம் (சவை), தாளம், என்னும் பொருளைமீதியைக் குறிக்கும் மூன்றெழுத்துக்களை முறையே காட்டி நிற்கிறது. இராகமும் சவையும் தாளமும் நாடக அமைப்பின் மூன்று உயிர் நாடிகளாகும்.

நாடகம் இரு பகுதிகளாக நிகழும். இது அபிநயக்கூத்து, கடை தமுவிய கூத்து என வழங்கும். இன்று அபிநயக்கூத்தை நாட்டிய நாடகமென்றும் கடை தமுவிய கூத்தை நாடகம் என்றும் வழங்குவர்.

கூத்து அநாதி. உலகத்தோற்றுத்துக்கே காரணமானது. இறை வளை ஆண்ந்தக் கூத்தன், கூத்துப்பிரான் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன; நடராச வடிவம் இதற்கு உதாரணம். கூத்திலிருந்து உலகம் பிறந்தது. இன்று உலகத்தைப் பார்த்துக் கூத்தாடுகிறோம். கூத்து வாயிலாக உலகினைக் காட்டுகின்றோம்.

கூத்தில் இராகமும் சவையும், அனுவும் பிசகாமல் நிகழ வேண்டும். பிசகினால் இராகம் இன்னைரு இராகமாகிவிடும்; ஒரு சவை மற்றொரு சவையாய்விடும். இவற்றினாவு குறைந்தாலும் இது நிகழும். எந்தச் சவையும் அளவு கடந்தால் நகைச்சவையாய்விடும். கூத்தாடுவது இலேசல்ல.

இன்று தமிழருடைய கூத்தெல்லாம், போய், நாட்டுக்கூத்திலும் வடமொழியைப் பின் பற்றிய பரத நாட்டியத்திலுமே மறைந்து நிற்கின்றது. இசையும் இவ்வாறே.

தென்னிந்தியாவிலும் ஈழ நாட்டிலும் நாட்டுக்கூத்துக்கள் சீவசத்து இல்லாத உடல் போல் இயங்கி வருகின்றன. ஈழ நாட்டில் வழங்கும் நாட்டுக்கூத்துக்கள், நாட்டின் எண்ய மாகாணங்களிலும் பார்க்கக் கிழக்கு மாகாணத்திலே, அதுவும் மட்டக்களப்பிலேயே ஆர்வமுட்டும் கலையாக உயிர் வாழ்கின்றது. அதித்தபதி மன்னுரைச் சொல்லலாம்.

நாட்டுக்கூத்து வடமோடி, தென்மோடி என இரு பிரிவாக வழங்குகின்றது. வடமோடி தென்மோடி என்பன வடசேரி தென்சேரி என்னும் வகுப்புடன் ஒத்தனவாகக் காணப்படுகின்றன.

கண்ணகி வழிபாட்டின் உணர்ச்சி வேகத்தின் உச்ச நிலையாகக் காட்டும் வடசேரியார் கைக்கொண்ட நெறி வடமோடியும், தென்சேரியார் கைக்கொண்ட நெறி தென் மோடியுமாய்ப் பெயர் பெற்றிருக்கலாமோ என்றும் நான் கருதுவதுண்டு. மோடி என்பது நெறி. வடமோடிக்கூத்து வல்லியல்பு வாய்ந்தது. தென் மோடிக்கூத்து மெல்லியல்பு சேர்ந்தது. தென் என்பது இனிமை. இதிலிருந்துதான் தேன் என்னும் சொல் வந்தது. தென் மொழி, தென்னாடு என்பனவும் இக் கருத்து அமைந்தனவே.

வடமோடிக் கூத்தில், கதா பாத்திரங்கள் தம் மைத் தா மே புகழ்ந்து கூறுவதைக் காண்கிறோம். தென்மோடிக் கூத்தில், தானே தன் ஜெப் புகழ்ந்துரையாத தமிழ்ப் பண்பு காணப்படுகிறது.

தமிழ் நாடக அமைப்பும் அதன் வழக்கும் படிப்படியாக மறைந்து சமண பொத்தர் காலத்தில் முற்றுக மறைந்து போயின. இசைத்தமிழ்க்கும் இச்கதியே நேர்ந்தது. இசை நாடகங்கள் காமச்சுவையை விளைப்பனவென்னும் விபரீத உணர்ச்சியால் அச்சமயத்தில் துறவிகள் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் தமிழ் இசை நாடக வீழ்ச்சிக்குப் பிரதான காரணங்களாகும். ‘துறவிகளால் வீழ்ச்சியடைந்த இசை நாடகப் பகுதிகளை ஒரு துறவியைக் கொண்டே மீண்டும் புத்துயிர் பெறச்செய்ய வேண்டுமெனத் தெய்வம் திருவளங்கொண்டதோ’ என விபுலாநந்த அடிகளார் தம்மை நோக்கிக் கூறிய செய்தியும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

வடமோடி, தென்மோடி நாடகங்கள் மட்டக்களப்புக் கிராமங்களிலே பெரு வழக்காக ஆடப்பட்டு வந்தாலும், இற்றைக்கு ஐம்பது ஆண்டுக்கு முன்னர் இந் நாடகங்கள் திறமை மிக்க அண்ணுவி மார்களின் முயற்சியால் ஆக்கமடைந்திருந்ததுபோல, இன்று பெரும்

பாலும் காணப்படவில்லை. அக்காலத்து அண்ணேவிமார்களிற் பலர், கிராமங்களிலே மதிப்புப்பெற்ற பெரியார்கள். வேளான்மைத் தொழி வில், உத்தியோகம் போன்ற சுய தொழில்களால் வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டு கலைக்காகக் கலையைப் பயின்றவர்கள். மண்டூர் - தியாகப்பறும், கஞ்சாங்கிகுடி - ஞானமுத்து ஒவசியரும், காரைதீவு - வசந்தராசபிள்ளையும், இன்னும் பிறரும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்க வர்கள். நாட்டுக்கூத்துலே இவர்கள் காட்டிய அபிநியங்களும், தாள அறுதிகளும், பாட்டின் திறங்களும் இன்னும் என் மனத்திலே பதிந்து உள்ளன.

இன்று நாட்டுக்கத்துகள் பெரும்பாலும் கல்வியறிவில்லாதவர்களின் கையிலே, பிழைப்புக்காகக் கூத்தாடுபவர்களின் கையிலே அகப்பட்டு இன்னும் தரங்குறைந்து போவதைக் காண மனம் மிகவும் வருந்துகிறது. இயற்றமிழானது இசை நாடகக் கலைகளுக்கு உடம்பு போன்றது. இதனால் இசையாசிரியர்களும், நாடகக்கவிகளும் இயற்றமிழில் அறிவு பெற்றுலாமிய இசை நாடகக் கலைகளைத் திருந்திய நெறியில் வளர்த்தல் முடியாது. இன்று நடைமுறையிலிருக்கும் நாடக ஏட்டுப்பிரதிகளே இதற்குச் சான்று பகருகின்றன, ஆயிரமாயிரம் எழுத்துப்பிழைகள்; அவ்வளவு இலக்கணப் பிழைகள்; பாட்டுகளின் அடிதலை தடுமாற்றங்களுக்கோ அளவில்லை. இசையறியாமல் எழுதுவதால் ஒரு அடியின் வால் இன்னென்று அடியின் தலைக்குள் நுழைந்து விடுகிறது. இன்னென்று அடியின் தலை, மற்றொரு அடியின் வாலுடன் பினைந்து விடுகிறது. ஆனால், இன்று பெரும்பாலான அண்ணேவிமாரும் நாடச பாத்திரங்களும் அவைகளை அப்படி அப்படியே வைத்துப் படிப்பதில் மிகவும் திறமை காட்டி விடுகிறார்கள். இதைக் கானும் போது கலைக் கழகங்களும், கல்விமான்களும் இசை நாடகப் பகுதிகளிலே கவனம் செலுத்த மேண்டியது எவ்வளவு அவசியம் என்பது புலனுகின்றது.

நாட்டுக் கூத்துகள், நாட்டு வளத்தின் சின்னங்களாகும். பசியும், பினியும் நீங்கி, மழையும் வளமும் சுரக்க நாட்டில் இன்பு உணர்ச்சி பெருகுகின்றது. ஓய்வு நேரங்களிலே மக்கள், பாட்டிலும் கூத்திலும் பொழுது போக்கி இன்பம் காண்கிறார்கள். இதனேடு கலையும் உடன் வாழ்கின்றது. கலைஞர்களும் தோன்றுகிறார்கள். நாடகங்களும் பல தோன்றுகின்றன.

இவ்வாறு இயற்கைச் சூழ்நிலையிலே தோன்றிய நாடகங்கள் பல மட்டுநன்னுட்டிலே மக்களின் ஆதரவு பெற்று நன்கு நிலை பெற்றுவிட்டன. இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்க்கையே நாடகங்களின் நிலைக்களானாகும்.

இன்று வாழ்க்கை பெரும்பாலும் செயற்கை வாசனை கலந்து காணப்படுகிறது. பூமாஸீக்குப் பதில் கடதாசி மாஸீ; பூங்கொத்துக்குப் பதில் மெழுகுப் பூங்கொத்து; கோலச்சாலையிலே செய்யும் ஒப்பனைகளும் எல்லாம் மேல்நாட்டு இறக்குமதிச் செயற்கையே. இந்நிலையில் நாட்டுக் கூத்துகளை வளர்ப்பதற்கு நாம் புதுமையிலிருந்து பழைமைக்குத் திரும்ப வேண்டிய அவசியத்தைக் கல்விமான்கள் நன்கு உணர்ந்துகொண்டு பணிசெய்ய முன் வந்திருப்பது நாட்டுக் கூத்துகளுக்குப் புத்துயிரும், புது ஒளியும் தருமென்பதற்கு ஒரு நல்லறிகுறியாகும்.

இந்த வகையில் இலங்கைக் கலைக்கழக நாடக குழுவும், பல் கலைக்கழகமும் காட்டிய சிறந்த முன் மாதிரியைப் பின்பற்றி மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றமும் நமது தேசியச் செல்வங்களைப் பாதுகாத்து நாகரீக உலகின் முன் சமமாக மதிப்புப் பெறுதற் கேற்ற சேவையில் ஈடுபட்டிருப்பதை நான் வரவேற்கின்றேன்.

சிறந்த நிருவாகத் தலைவரும், தேசிய நோக்கம் படைத்த வரும், கலையார்வம் நிரம்பியவருமாகிய மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபர் திரு. தேவநேசன் நேசையா அவர்களைத் தலைவராகப் பெற ருள்ள பிரதேச கலாமன்றம் இத்தகைய சேவைகளைச் செய்வது ஒரு வியப்பன்று. தந்தைக்குரிய மெந்தனென்னும் தகுதி பெற்றுள்ள திரு. தேவநேசனுக்கு நாட்டின் பேரால் நமது நன்றியைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

அனுவருத்திர நாடகம், இராம நாடகம் என்னும் இரு நாட்டுக்கூத்துப் பிரதிகளையும் அச்சிற்பதித்து வெளியிடுவதென மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றம் தீர்மானித்து, அவ்வேலையை நிறைவேற்றும் பணியினைப் பண்டிதர் வி. சீ கந்தையா அவர்களிடம் ஒப்படைத்தது. இது ஒரு பணியல்ல; ஒரு பெரும் போராட்டம். இப்போராட்டத்தில் பண்டிதர் அவர்கள் பெற்ற வெற்றியினை நான் மிகுதியும் பாராட்டுகிறேன். உண்மையில் இது ஒரு போராட்டத்திற் கண்ட வெற்றிதான். — எழுத்துப் பிழைகளுடன், இலக்கணப்பிழைகளுடன், அடிதலை மயங்கிய பாட்டுகளுடன் போராட்டம். ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பெறுவதினும் போராட்டமேதான். — இத்தனைக்கும் மத்தியில் வெளிவருகின்ற இரு நாடகங்களுள்ளும் இராம நாடகத்துக்கு ஒரு முன்னுரை எழுதுவதில் எனது இடையீடுகளின் மத்தியில் நானும் வெற்றி பெற்றுள்ளேன். நாலளவேயாகும் நாற்பதிப்பு.

மட்டக்களப்பு நாட்டிலே பாரதம் போன்று இராமாயணம் பெரு வழக்கில் இல்லாதிருந்தாலும், இராம நாடகத்தின் மூலமாக இராம சரிதம் நன்கு நிலைபெற்றுள்ளது. வடமோடிக் கூத்தின் வகை யைச்சேர்ந்த இந் நாடகத்தை நடிப்பதிலும், பார்ப்பதிலும் மட்டக்களப்பில் ஆர்வம் அதிகம். ஆண்களும் பெண்களும் ஆயிரக்கணக்காக இந்நாடகம் பார்ப்பதற்குத் திரள்கின்ற காட்சியினை இன்னும் காணலாகும்.

இந்நாடகத்தின் அமைப்பானது களமும் காட்சியமாக அமைந்திராமல் பாட்டும் வசனமுமாகவே சென்று முடிகின்றது. நாடக நூல்களைக் களமும் காட்சியமாக அமைதி செய்து கொள்வதும், பாகம் பாகமாக நடித்தற்கு வழி செய்து காட்டுவதும் மேல் வரும் நாடகங்களில் அவசியம் இடம் பெற வேண்டும்.

அருணசலக் கவிராயரது இராம நாடகக் கீர்த்தனை உயர்தர நாடகச்செய்யுள் இலக்கியமாக அமைந்திருப்பதால் அதை நாடகமாக நடித்தல் இயலாது. நாட்டுக் கூத்து வகையைச் சேர்ந்த இந்த இராம நாடகம் நடித்தற்கு ஏற்றதாய்ப் பெரும்பாலும் கிராமத்து மக்களின் பேச்சும், ஒழுக்கமும் முதலியவற்றைப் பிரதிபலித்துச் செல்கின்றது.

பெருங்காப்பியக் கதையை ஓரிரவிலேயே நடித்து முடிக்கும் நோக்கமே கொண்டு எழுந்தது இந்த நாடகம். இதனைப் போலும், கதை நிகழ்ச்சியில் வரவேண்டிய கவிதா சாமர்த்தியம் நூலில் அமைய வேண்டிய பல இடங்களில் வாய்ப்பாக அமைத்துப் பாடப்படவில்லை.

அனுவருத்திர நாடகப் பாட்டுகளின் செம்மை நடை பாதுகாக்கப்பட்டது போல், இராம நாடகப் பாட்டு நடை பாதுகாக்கப்படவில்லை. எனினும், இந்த நிலையிலாவது அச்சருவில் இந்நூல் வெளி வராதிருந்தால் எதிர்காலத்தில் இதன் பாட்டு நடைகளை எடுத்துக் கூட்டுவது மிகவும் சிரமமாக முடியும். அச்சில் வந்தபின்பு பிழைப்பட எழுதுவோர்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடையாது. மறைந்து கிடந்த செல்வம் யாவர்க்கும் பொதுச் சொத்தாகவும் கிடைத்து விடும். இதைப் பின் பற்றி வேறு கலைத் தாபனங்களும் நமது தேசியச் செல்வங்களைத் தேடித் தொகுத்துப் பாதுகாக்கும் சேவையில் ஈடுபடுதற்கு ஆர்வங்கொண்டு முன்வரலாம். இவற்றுக்கெல்லாம் அடிகோவி, வழிகாட்டி நிற்கும் மட்டக்களன்புப் பிரதேச கலா மன்றத்தைப் பாராட்ட வேண்டியது தேசீய நோக்கம் படைத்த யாவர்க்கும் கடனாகும்.

நூல்பதிப்பித்தல் என்பது பண்டித, வித்துவான் வி. சி. கந்தையா அவர்களுக்குக் கை வந்த ஒருகலை. அழகான மட்டக்களப்புத் தமிழகம், அற்புதமான கண்ணகீ வழக்குரை என்ற பெருநூல்களை வெளியிட்டு ஈழம் முதல் இங்கிலாந்துவரை, அப்பாலும் அமெரிக்கா ஈரூகத் தமது புகழொழி பரப்பிய இவ்வாசிரியருக்கு இராம நாடகப் பதிப்புச்சிரமமில்லாத ஒரு விளையாட்டு. மதிநுட்பமும், நூலறிவும், அனுபவ ஞானமும் ஒருங்கே பெற்றுள்ள இவரது பதிப்புத்திறனால் இராம நாடகம் அழகின்மேல் அழகு பெற்று வெளிவருகின்றது. இவரது தமிழ்த் தொண்டின் வழியே நாடும் கலையும் மலர்ச்சியடைக.

ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை

‘புலவரகம்’
குருக்கள் மட்டம்.
11 - 9 - 69.

இராம நாடகம்

முன்னுயரை

நாடகம் என்பது கதை தழுவி வரும் கூத்தாகும். கூத்து இரு வகைத்து என்று இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றனர். அந்த இருவகையும் பல்வேறு பெயரால் அழைக்கப்பெற்றன. அவற்றை ஆராயப் புகுந்த அடியார்க்கு நல்லார், இருவகைக் கூத்துகளும், வசைக்கூத்து, புகழ்க் கூத்து என்றும், வேத்தியல், பொதுவியல் என்றும், வரிக்கூத்து, வரிச் சாந்திக்கூத்து, என்றும், சாந்திக்கூத்து, விநோதக் கூத்து என்றும், ஆரியக் கூத்து, தமிழ்க் கூத்து என்றும், இயல்யுக் கூத்து, தேசிக் கூத்து என்றும் வேறு வேறு பல பெயர்களைக் கொண்டு வழங்கின என்று கூறுகின்றனர். சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று கதையின் 12ம் வரி உரையுள் இதனைக் காணலாம்.

இங்குக் கூறப்பட்ட ஆரியக்கூத்து, தமிழ்க் கூத்து என்ற இரண்டுமே, முறையே வடமோடி, தென்மோடி என்ற வகுப்பைச் சேர்ந்த நாட்டுக் கூத்துகளாக இருக்கலாமென்று ஒருவாறு கொள்ளக்கிடக்கின்றது. மட்டக்களப்பில் ஆடப்பெறும் கூத்துகளின்கதை, கதைப்போக்கு, முடிபு, அவற்றுற்பெறப்படுகின்ற பயன், கலாச்சாரம் முதலியலை கொண்டும் இந்த முடிபிற்கு நாம் வரக் கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆரியக்கூத்து வடநாட்டிலிருந்து வந்த கூத்து; தமிழ்க்கூத்து தென் ஞட்டிற்கே சொந்தமான கூத்து. ஆரிய மொழியினை வட மொழி என்றும், தமிழ் மொழியினைத் தென் மொழி என்றும் கூறுகின்ற வழக்காறும் நோக்கத்தக்கது. வடமோடி, தென்மோடி என்ற பெயர் களின் பொருட் பொருத்தத்தை இவை எல்லாம் நன்கு காட்டி நிற்பனவாம்.

பண்டைக்காலத்திலிருந்தே நாட்டுக் கூத்துகள் மட்டக்களப் பெங்கும் பெருவரவிற்கு ஆடப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இந்நாட்டுப் பொதுமக்களினுடைய இலக்கியம், இசை, நடனம், (இயல், இசை, நாடகம்) ஆகிய முத்தமிழ்க்கலை அறிவினையும் தூண்டி, உணர்ச்சியும் இன்பமும் ஊட்டி, அவர்களது பழம்பண்பை வளர்க்கும் கருவிகளாக இவை இருந்துள்ளன. இதனால் நாட்டுக்கூத்துகள் மக்கட் சமுதாயத்திலே மிக முக்கிய பங்கு கொண்டிருந்திருக்கின்றன என்பதை நாம் உணரலாகும்.

மட்டக்களப்பு மக்கள் தங்கள் ஓய்வு காலங்களை வீணைக்காது, கூத்தாடிக் களித்து வந்தவர்கள். நாட்டுக்கூத்து ஆடும் காலம் ஒரு ரின் மகிழ்வும் கலையின்பழும் பொங்கி வழியும் காலமாகக் கருதப்

பெற்றது. அதனால், கூத்தாடுதல் மட்டக்களப்பு நாட்டின் ஒரு இன் பக் கலையாக நிலைபெறலாயிற்று. இளைஞரும் நடுத்தர வயதினரும் கூத்தாடுவதில் அதிகம் ஈடுபடுவதும், இளமையிற் கூத்தாடி மகிழ்ந் தோர் முதுமையிற் கூத்துப்பழக்கி இன்பம் காணுவதும் இங்கு இயல் பாகிவிட்டன.

மட்டக்களப்புக் கிராமக் கூத்துக்களரிகள் ‘நல்லமணமகன் இவன்’ என்று இளைஞர்களுக்குத் தகுதிப் பட்டங்களை வழங்கும் பல்கலைக்கழகங்களாகவும் பணிசெய்து வந்திருத்தலே நாமறிவோம். நாட்டுக்கூத்து அரங்கேற்றம் ஒன்று ஒருவில் நடந்து விட்டால், அது ணைத் தொடர்ந்து பல திருமணங்கள் நடப்பதும் மட்டக்களப்பு நாட்டிலே குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நன்னிகழ்ச்சியாகும். திறம்படக் கூத்தாடும் காலையர்க்கு, அப்புகழ் மேலதிகமான ஒரு திருமணத் தகுதியாகப் பொதுமக்களிடைக் கணிக்கப் பெற்ற சிறப்பினை இதனால் அறியமுடிகின்றது.

மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துகளின் இத்தகைய பெருஞ் சிறப்புக்களை ‘மட்டக்களப்புத் தமிழகம்’ என்ற எமது நாவின், ‘நாட்டுக் கூத்துகள்’ என்னும் அதிகாரத்திலே சற்று விரிவாகக் கூறியுள்ளோம். இவ்வாறு சிறப்புற்று விளங்கிய நாட்டுக் கூத்துகள் இடைக் காலத்தே பெருமக்களின் மதிப்பை மெல்ல மெல்ல இழந்து வந்தன. ‘நாட்டுக் கூத்து’ என்ற தொடரை அருவருப்போடு உச்சரிக்கின்ற நிலை, கற்றேர் மத்தியில் வளர்ந்தது. பொது மக்களிற் பலர் நாட்டுக் கூத்துக் குரிய மதிப்பைக் கொடாது, கூத்துக்களரிகளை ‘நூரவிட்ட’ காலமும் ஒன்று உண்டாயிற்று. எனினும், இன்று அந்திலை முற்றிலும் மாறியுள்ள தென்னாம். தேசசுதந்திரம் கிடைத்த பின்னர் ஏற்பட்ட புறத்தாக்கங்களும், விழிப்புணர்ச்சி முதலாயினவும், ‘மக்கள் கலை’ இதுவென்று, கற்றேரும் மற்றேரும் நாட்டுக் கூத்துகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் நிலைக்குச் சமூகத்தைத் திருப்பிவிட்டன. நாட்டுக் கூத்துகள், ஒரு தேசத்தின் கலை, இலக்கியம், பண்பாடு முதலான சிறப்புக்கள் பலவற்றையும் எடுத்துக் காட்டும் பழம் பெருங்கலைக் களஞ்சியங்களானவை என்ற உணர்ச்சியை மக்கள் யாவரும் இன்று பெற்று விட்டனர் என்னலாம்.

இந்தப் பெருஞ்சிறப்பை ஆக்கி, நாட்டுக் கூத்துத் துறையிலே பாராட்டத்தக்க புதிய திருப்பொன்றை ஈழநாட்டிலே ஏற்படுத்தி வைத்தவர்களுள், இலங்கைப் பஸ்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறை துணைப் பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்களே முதன்மையான வர் என்பதை, நான் இங்கு மகிழ்ச்சியோடு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இலங்கைக் கலைக் கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவுக்கு அன்றூர் தலைவராக இருந்த சுமார் பத்தாண்டு காலத்தையும், நாட்டுக் கூத்துத் துறையில், ஈழத்திலே ஒரு நல்ல திருப்பம் ஏற்பட்ட காலமென்றே கூறல்வேண்டும்.

அக்காலமுற்றும், இலங்கைக் கலைக் கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவில் ஒரு உறுப்பினரை இருந்து இத் துறையிற் பணிபுரியும் வாய்ப்பு எனக்கும் கிடைத்திருந்தது. அதனால், அப்பெரியாருடைய பேருக்கம், அருமூயற்சி என்பவற்றையும், இத்துறையில் அவரது வெற்றி, நற்பயன் முதலியவற்றையும் என்னால் நன்கு அறிய முடிந்தது. தூர்ந்து கிடந்த மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துகள் பலவற்றின் மேடை ஏற்றம், தாளக்கட்டுக்களின் ஓலிப்பதிவு, நாட்டுக் கூத்து நூல் அச்சிடல் ஆகிய பணிகள் பல கலைக்கழகத்தின் மூலம் அப்பேராசிரியரால் நிறைவேறின். ‘அலங்காரரூப நாடகம்’ என்ற தென்மோடி நாட்டுக் கூத்து அச்சில் வெளிவரப்பெற்றதும் அக்காலத்தேதான். மட்டக்களப்புத் தென்மோடி நாடகங்களுள் முதன் முதல் அச்சேறி வெளிவந்த நூல் அது வென்றே சொல்லலாம்.

அதன்பின், அச்சேறிய மட்டக்களப்புத் தென்மோடிக்கூத்து, அனுவருத்திர நாடகமேயாகும். இந்த இராம நாடகம் அதனை அடுத்த அச்சில் வெளியிடப் பெறுகின்றது. வடமோடி நாட்டுக்கூத்து வகையைச் சேர்ந்ததாய், மட்டக்களப்பிற் பெருவரவிற்குக் வழங்கப் பெறுவது இராம நாடகம். அதனை அச்சேற்றி வெளியிட்டுவைக்கும் பெரும் பணியையும் மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலா மன்றம் மிக்க மகிழ்வோடு செய்து வைக்கின்றது. இப்பகுதியின் அரசாங்க அதிபராக, திரு. தேவநேசன் நேசையா அவர்கள் கடமை புரிய வந்த திலிருந்து, மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றம் புதுமலர்ச்சியும், பொலிவும் கொண்டு இயங்குவதை அனைவரும் அறிவர். திரு. தேவநேசன் அவர்கள் மட்டக்களப்பு நாட்டின் ஒரு சீர்திருத்த இயக்கக் காரரைப் போன்று, கிராமப்புனருத்தாரணம், விவசாய விருத்தி, மட்டக்களப்புக் கலைச் செலவங்களை வளர்த்தல், அவற்றை வெளிக்கொண்டுதல் முதலான பல துறைப்பணிகளையும் செய்து வருகின்றனர். அன்றூருடைய தலைமையிலான மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலா மன்றத்தின் வருடாந்தக் கலை விழாவின் போது, இந்நாட்டின் கலை சம்பந்தமான இரு நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிடவும் வேண்டும் என்ற முடிபு பிறந்தபோதுதான், இந்த இராம நாடக வெளியிடுக்கும் மிக இலகுவும் பொருத்தமுமான ஒரு சூழ்நிலை பிறந்தது என்னாம். வடமோடியிலான இந்த இராம நாடகத்தையும், தென்மோடியைச் சேர்த்ததும், இதனேடு அதே விழாவில் வெளியிடப்

பெற இருப்பதுமான அனுவருத்திர நாடகத்தையும் தேர்ந்து, தமது வெவளியீடுகளாக்கிச் சிறப்பிக்க முன்வந்த மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்ற உறுப்பினர் அனைவருக்கும் சிறப்பாக அதன் தலைவர். திரு. தேவநேசன் நேசையா அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி யைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பல இடையூறுகளுக்கிடையே ஆரைப்பற்றை, கருதாவளை, காரைதீவு, பனங்காடு, புளியந்தீவு ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்த ஏட்டுப் பிரதிகளும், கைஎழுத்துப் பிரதிகளும் இந்நூலை ஆக்கும் முயற்சியின் போது எனக்குக் கிடைத்தன. கிடைத்தவற்றுட் சில பூரணமான நிலையில் இருக்கவில்லை. பூரணமானவையும் சில இடங்களில் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டுக் காணப்பட்டன. இக்காரணங்களாற் தூய பிரதி ஒன்றை அமைப்பதில் அனுவருத்திர நாடகப் புதிப்பிலும் பார்க்க மிகக்கூடிய சிரமத்தை நான் மேன்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. பிரதிகளைப் பெறுவதிற் காரைதீவைச் சேர்ந்த திரு. வே. தம்பிராசா ஆசிரியர், திரு. வ. கயிலாயபிள்ளைக் கப்புக்ஞர், கருதாவளை க. சோமசுந்தரம் ஆசிரியர், திரு. சி. தங்கராசா அண்ணவியார், ஆரைப்பற்றை திரு. சி. ஆறுமுகம் (நவம்) ஆசிரியர், திரு. கோ. மாசிலாமணி (அனுமார் மாசிலார்), திரு. கா. இராசையா ஆகியோர் எனக்குப் பெரிதும் துணைசெய்தனர் பிரதிகளின் ஒப்புநோக்கத்தின்போதும், நற்பிரதிகளை எழுதி எடுப்பதிலும் கருவாளுக்குடி திரு. ந. ஞானசூரியம் ஆசிரியர், மண்ணூர் திரு. ச. சண்முகநாதன் ஆகிய இருவரும் மனம்கோணது தம் ஒத்துழைப்பினை மிகுதியும் நல்கினர்.

இப்பெருமக்கள் அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

இராம நாடகத்தின் அச்சுக்கேற்ற நிறைவினைக் கண்டு மனமகிழ்வோடு அரியதொரு மதிப்புரையினை நல்கி இவ்வெவளியீட்டைச் சிறப்பித்தவர் புலவர்மணி, ஏ. பெரிய தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள். மட்டக்களப்பின் தமிழ்க்கலைத் துறையில், ஓர் உயர்ந்த கலங்கரை விளக்கம் போன்றிலங்கும், இப் பெரியாரின் தேசப்பற்று, தாய்மொழிப் பற்று, தமிழ்ப் புலமைச் சிறப்பு, தமிழ்ப்பணி எனின் தமது உடல் முதிர்ச்சி யையும்பாராமல், அயராது உழைக்கும் பேரூறுதிப்பாடு என்பவற்றை அறியாதார் இலர் எனலாம். மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தாபகரும், அதன் பெருந்தலைவருமாகிய புலவர்மணி அவர்கள் கம்பராமாயன இலக்கிய கடலிற் துறைபோய் பேரரிஞர். நாட்டுக்கூத்து முதலான மட்டக்களப்புக் கலைச்செல்வங்களில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர். இத்தகைய பெரும் புலவருடைய அணிந்துரை, இராம

நாடக நூலுக்கு மிக மிகப் பொருத்தமான தொரு அணிகலனேயாம். அதனை மனமுவந்தளித்த இப் பெரியாருக்கு எனது உள்கலந்த நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

வான்மீகி இராமாயணம், கம்பராமாயணம், அருணசலக்கவி ராயரது இராமாயணக் கீர்த்தனைகள் என்பவற்றைப் பின் பற்றியே இராம நாடகத்தினைத் தாம் எழுதியதாக நூலாசிரியர் தமது அவை அடக்கத்துள்ளே (பக் 18) குறிப்பிடுகின்றார். நாடகம், பொதுமக்களது புலனுணர்ச்சியின் அளவையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுதப்பட-வேண்டியதாதவின், முதல் நூல்களாகிய இராமாயணப் பேரிலக்கி யங்களிலிருந்து சரிதைப் போக்கிற் கூட இராம நாடகம் சில இடங்களில் வேறுபடுவது அவசியமாயிற்று. கூனியின் சூழ்ச்சியினாலேயே இராமன் வனத்துக்குச் செல்லுதல் நேரிட்டதென்பதை - இராமன் உட்பட - நாடகபாத்திரங்களிற் பலர் வெளிப்படையாகக் கூறுவதை நாம் இங்குக் காணலாம். “முன்னையும் விதியினாலும் மூதேவி கூனியாலும்” (பக் 45), தான்காடுசெல்லப் போவதாக இராமன் கோசலை யிடம் கூறுதல்போன்ற இத்தகைய செய்திகள் நாடகப் போக்கிற பொது மக்களுக்கேற்ற முறையில் அமைக்கப்பட்டன வேயாகும்.

இராமாயணப் பேரிலக்கியப் பரப்பிலுள்ள கிளை நிகழ்ச்சிகள் கூட நீக்கிவிட முடியாத அளவு மிக முக்கியமானவை யேயாயினும் ஓரிரவிலே கதை முழுவதையும் கூத்தர்கள் மேடையிற் காட்டி முடிக்கக் கடமைப்பட்டோராதவின், நாடகச் கதையும் அதற்கேற்ற வகையில் ஆக்கப்படுதல் இன்றியமையாததாகும். இதனால், மந்தரை, கைகேசி என்பாரது சூழ்ச்சி, நூலுள் மிக மிகச் சுருக்கப்பட்டுள்ளது. பாதுகாப்பட்டாபிஷேகம், குகனைப் பற்றிய செய்தி, வாலிவதம், அங்கதன் தூது முதலான பல செய்திகள் இராம நாடகத்துள் இடம் பெற்று போன்மையும் இதனாலேயாகும். சம்பராசரவதத்தின் போது தனக்குப் பேருதலி செய்த காரணத்துக்காகத் தசரதன் கைகேசிக்கு அவள் வேண்டும் போது இரு வரங்கள் கொடுப்பதாய் வாக்களித் திருந்தான் என்று கம்மராமாயணத்தாலறிகிறோம். ஆனால், இராம நாடகத்திலே, உலக நடைக்கேற்ற வேரெரு முறையில் இந்த வாக்களிப்பைப் பற்றிய செய்தி வழங்குகின்றது. கைகேசியின் பேரழகிள் ஈடுபட்டு (தான் கோசலையை மண்ஞுசெய்திருப்பவும்), அவளையும் மணந்து கொள்ள விரும்பிய தசரதன், கைகேசியின் வயிற்றிற் பிறகும் மகனுக்கே அரசரிமையை வழங்குவதாக வாக்களித்திருந்தானென்று இராம நாடகத்து ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

இத்தகைய மாற்றங்களை ஆசிரியர் கையாண்ட போதிலும் மூலக்கடைப்போக்கிலோ, அன்றி முக்கியமான படிப்பணகளிலோ எந்தச் சிறு திருப்பழும் நுழைந்து விடாதவாறு அவர் மிக்க அவதான மாயிருந்துள்ளார் என்பதையும் நாம் காண்கின்றேம். உயர்ந்த இலக்கியத்தாற் கிடைக்கக் கூடிய சீரிய படிப்பணகளைக், கல்வி அறிவு குறைந்த பொது மக்களிடையே பரப்பி, நல்லதோர் சமுதாயத்தைப் படைத்து, அதனை நன் முறையில் வளர்க்கவும் விரும்பிய பரந்த நோக்கத்தாற் போலும், கவிஞர் தமது செய்யுள் நடையினை மிக மிகத் தளர்த்தியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு பொருத்தமான முறையில் இந்நூலைப்பாடிய ஆசிரியரது பெயர் முதலியனபற்றி நூலுட் தெளிவாக அறிதற்கில்லை.

மட்டக்களப்பில் வழங்குகின்ற இந்த இராம நாடகத்தினும் வேறுபட்ட தோற்றத்தில், இதன் முன்னர் ‘இராம நாடகம்’ மற்றைய இடங்களில் வெளியிடப்பெற்றிருப்பினும் அவையும் காலச் செலவாற் பொது மக்கள் கைக்கு இன்று எட்டாது போய் விட்டன. மட்டக்களப்பைப் பொறுத்தவரையில், இராமநாடக அச்சுப்பிரதியின் தேவை தற்போது மிக இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது. இதனாற், காலமறிந்து இந்த இராமநாடகத்தை அச்சேற்றி வெளியிடுதலாகிய பெரும் பணியைச் செய்து வைக்கும் மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்ற உறுப்பினரும், சிறப்பாக அதன் தலைவர் திரு. தேவநேசன் நேசையா அவர்களும், மன்றத்துக்கு இத்துறையிலே சிறந்த ஆலோசகராயிருந்து, பெரும் பயன் ஊட்டும் பேராசிரியர் கலாந்தி சூ. வித்தியானந்தன் அவர்களும், மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தாரது நன்றிக்கடனுக்கு என்றும் உரியோராவர்.

தமது சிறந்த தேசிய நோக்கத்தினால், இந்த இராம நாடகப் பதிப்பணையும் மிகுந்த அழகும், பொலிவும் விளங்க, மிகக் குறுகிய காலத்தில் அச்சிலே படிவித்தளித்த மட்டக்களப்புக் கத்தோலிக்க அச்சகத்தாருக்கு எனது மனம் நிறைந்த நன்றி உரியதாகும்.

எமது அனுவருத்திர நாடகப் பதிப்பைப் போன்று, இந்த இராம நாடக வெளியீடும் பொது மக்களுக்கும், தமிழ் ஆராய்ச்சி யாளருக்கும் நற்பயன் அளிக்கும் என்று நம்புகின்றேன். அறிஞரது நல்லாகி, எனது இத்தகைய பணிகளின் தொடர்ந்த நல் வளர்ச்சிக்கு மேலும் ஊக்கம் அளிக்கும் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை.

‘கூடல்’
15, மாடி வீதி,
மட்டக்களப்பு.

வி. சி. கந்தையா
ஆசிரியர்.

இராம நாடகம்

வடமேஷதிக் கூத்து
காப்பு

பிள்ளையர் துதி - வெண்பா

ஆனைமுகனே அரங்கு திருமகனே
 சேனையர் கோனைகவருஞ் செய்யோனே - ஞானமே
 நாடகமாய்ப் பாட உந்தன் நல்லருள்தா ஸ்ரீராம
 நாடகத்தைச் சொல்லிடுவேன் நான்

அனுமார்துதி - வெண்பா

கோதண்டந் தன்னில் குருராம நாடகத்தைத்
 தீதொன்றும் வாராமற் செப்பவே - கோதண்ட
 மாருதியே அஞ்சனைதன் மைந்தனே நற்கருணை
 மாருதியே நீ துணையாய்வா

இராமர்துதி - விருத்தம்

அண்டர்தம் துயரம் தீர்க்க
 அயோத்திமா நகரில் வந்து
 தண்டகாரணியம் சென்று
 சமுத்திரம் அனையாய்க்கட்டி
 கொண்டு ராவணனை மாட்டிக்
 கோதண்டம் கையில் ஏந்தும்
 புண்டரீக்கக் கண்ராமா உன்
 பொன்னடிக் கமலம் போற்றி

1.

திருவளர் அயோத்தி தன்னில்
 தசரத குமாரனுகி
 தருவளர் காடுசென்று
 தாழ்கடல் இலங்கை தன்னில்
 வரிசறச் சதங்கை கொண்டு
 வலிய ராவணனை வென்ற
 ஒருவனும் இராமச்சந்திரன்
 உபயபொற்பாதம் போற்றி

2.

அவையாட்கம் - விருத்தம்

வல்லவனும் ராமன் காஷை

வால்மீகி சுலோகமதாய் வகுத்துச் சொன்னார்
அல்லிபமாய்க் கம்பருமோர் கவியாய்ச் சொன்னார்

* அருணகிரி கீர்த்தனையாகச் சொன்னார்
கல்வியில்லா நானும் நாடகமாகச் சொன்னேன்
கற்றவர்கள் இதிற் குற்றம் காணுவாரோ
புல்லறிவால் வனவேடன் ராமா என்று

புகழ்ந்திட்டான் அதுபோல் நான் புகன்றிட்டேனே
கட்டியகாரன் வரவு விருத்தம்

● மட்டில்லாப் புகழ் படைத்த

மன்னனும் தசரதன் வாசல்
கட்டளைப்படியே காவல்
காத்திடும் தீரனுகும்
சட்டைமேல் சொக்காய் போட்டுச்
சரப்பளி மார்பிற் பூண்டு
திட்டமாய்க் கட்டியகாரன்
சிறப்புடன் வருகின்றுனே

* அருணகிரி - அருணசலக்கவிராயர். இராமாயணக் கீர்த்தனையின் ஆசிரியர் இவர்.

● 1. சிருள்ள அயோத்தி தன்னில்

திறமுடனிருந்து வாழும்
பேருள்ள ராமன்தன்னைப்
பிரபலமாகப் பெற்ற
நேருள்ள தசரதன்றன்
நிலைமைகளெடுத்துச் சொல்லும்
ஏருள்ள கட்டியகாரன்
எழிலுடன் வருகின்றுனே

2. சட்டி போல் குல்லாப்போட்டு

தலையினில் மகுடம் சூட்டி
மட்டிபோல் வாயுங்கொண்டு
மார்பினில் பதக்கம் பூண்டு

* கட்டியகாரன் தரு

கட்டிய காரனும் வந்தானே - ஓய்யாரமான
கட்டிய காரனும் வந்தானே

1. கட்டிய காரனும் வந்தான்
கைதனிற் பிரம்பும் கொண்டு
திட்டமாய் அயோத்தி ஆளும்
தசரதர் வாசல் காக்கும் (கட்டிய)
2. கிட்டிக்கொண்டு குட்டித்தொடை
தட்டி வயதெத்தடிவரும்
பட்டணம் முழுதுஞ் செங்கோல்
திட்டமாய்க் காவல் காக்கும் (கட்டிய)

பாடபேதம் முன்பக்கத் தொடர்ச்சி:-

கட்டியக் கோலுங் கொண்டு
தசரத ராசன் வாசற்
கட்டியகாரன் வந்து
களரியில் தோற்றினுனே
(‘சட்டி போல் தலையிற் குல்லாத்
தான் சிறந்திலங்கையாண்ட’ - என்றும் பாடம்)

* கட்டியகாரன் தரு - வேறுபாடல்கள்:

1. சிறக்க நடை நடந்து
சிலுப்பா ஒதுக்கிக்கொண்டு
பரக்க முழி முழித்துப்
பதுங்கிப் பதுங்கியேதான் (கட்டிய)
2. நறுக்கு மீசை ஒதுக்கி
நல்ல சபா தனிந்து
வெறித்த பார்வையுடனே
வீதியில் கட்டியன் வந்தான் (கட்டிய)

3. வட்டத்தலைப்பாகை சூடியே நெற்றி தனில்
திட்டமாய் வெண்ணீரும் பூசியே
பட்ட கவரி கொண்டு பாங்காய் நடைநடந்து
சட்டமாய் நடை நடந்து சரசவார்த்தைகள்
பேசிக் (கட்டிய)
4. தித்திமத் தாளம் போடவே இருபுறமும்
தத்தெய்யென மாதராடவே
கத்தி கேடயம் பிடித்து கையில் வெள்ளித்தடி பிடித்து
சந்தோசம் சந்தோசமெனத் தாவித்தாவியே
ஞுதித்து (கட்டிய)

கட்டியகாரன் மறு தரு

1. மகராசன் வருகிற வீதியே அலங் காரம்
செய்கிற செய்தியே
திருச்சட்டம் திருச்சட்டம் திருச்சட்டம் - இது
வெகு சட்டம் வெகு சட்டம் வெகு சட்டம்
2. அறுகுடன் பசம்புல்லை வெட்டுங்கோ - குப்பை
அப்புறத்தே வாரிக் கொட்டுங்கோ
தூணுக்குத் தூணை நாட்டுங்கோ - நல்ல
தூண்டாமணி விளக்கேற்றுங்கோ
3. வாழை கரும்புகள் நாட்டுங்கோ - நல்ல
மணவாளப் பந்தலைப் போடுங்கோ
கொச்சி வழுதிலை நாட்டுங்கோ - நல்ல
கூடாரப் பந்தலைப் போடுங்கோ
4. மகர தோரணந் தன்னைக் கட்டுங்கோ - நல்ல
மாவிலைக் கும்பங்கள் வையுங்கோ
மனுநீதி அறிந்ததோர் தசரதர் - இப்போ
வருகிறார் இதோசபை அறிகுவீர்

கட்டியகாரன் வசனம்

இராசாதி ராசர், இராசமார்த்தாண்டர், தசரதமகாரா
சாவும் பெண்சாதிமார்களும் கொலு வீதி வருகிறார்கள்.
நாங்கள் தெருவீதி போகிறோம். சனங்களே வெகுப
ராக்கு எச்சரிக்கை.

தசரதர், கோசலை, கைகேசி சுமித்திரை கொலு
***வரவு விருத்தம்**

1. கனகதினக ராசன் செனகராசன்

மனுநீதி வழுவாமல் நடத்தும் ராசன்
தனராசன் வெகுகுரிய வங்கிராசன்

கலீராசன் இந்திரனைக் காத்த ராசன்
இனராசன் கோசலை கைகேயி ராசன்

இனிமைபெறு ராச ராசன்
வனராசன் இராமனைப் பெற்ற ராசன்
வலியதசரத ராசன் வருகின்றாரே

2. அந்தர துந்துபி முழங்கத் தேவர் வாழ்த்த

அரிவையர்கள் இருபுறமும் கவரிவீச
மந்திரமார் அருகிறுந்து வளங்கள் சொல்ல
வரிசையுடன் கட்டியங்கள் மகிழ்ந்து சொல்ல
செந்திருவை நிகரோத்த கோசலைமின்னூர்
சுமித்திரை கைகேயியுந்தன் அருகிற் குழ
சுந்தரமாய் அயோத்திநகர் ஆளுஞ்செல்ல
துரை தசரத மகாராசன் தோற்றினாரே

3. அணிமுடி பூண்டுமே அயோத்தியா புரியினை

அன்புடன் ஆண்டிருக்கும்
அதிபதியோர்களும் மகிபதி மன்னரும்
அஞ்சலென்றடி பணியவே

* இங்குள்ள தசரதர் கொலுவிருத்தங்கள் மூன்றும் தனித்தனி
வெவ்வேறு பிரதிகளிற் காணப்பட்டவை. கொலுவரவின் போது
இவற்றில் ஒன்றைப் படிப்பதே போதியதாகும்.

பணிவிடை காரரும் சூழ்ந்தடி வணங்கிடப்
 பாவலர் துதித்தாடவே
 பண்புள்ள தேவிமார் பக்கத்திற் சூழவே
 பலபேரிகை முழங்கவே
 மணி மகுட குண்டலம் மார்பில் பதக்கமும்
 மறையோது வாணர் முனிவோர்
 மற்றுகவிவாணர் புகழ்ந்திடும் நேர்மையோன்
 மனுநீதி கொண்டதிறலோன்
 தனிவீர கண்டமா மணிவீரமுள்ளதோர்
 சதுர்மக்கள் தம்மை யீன்ரேன்
 தசரத மகராசர் வருகிறார் புகழ் பேசிச்
 சபைமீதில் வருகின்றாரே

தசரதர் தரு

இராச ராசன் மகா ராசன் தசரத
 ராசன் கொலுவில் வந்தாரே
 தேசம் புகழும் மகா ராசன் தசரத
 ராசன் கொலுவில் வந்தாரே
 பத்துப் பதினெட்டு வாத்தியம் முழங்கிட
 துத்திப் புல்லாங்குழல் ஊதவே
 காலைப்பொழுதிலெழு வாலகுரியனைப்போல
 கதிர்மணி மகுடங்கள் மின்னவே
 வானவர் போற்றும் மகாராசன் தசரத
 மகிபன் கொலுவில் வந்தாரே

தசரதர் மறுதரு

1. சென்னி தன்னில் மகுடம் மின்ன—நல்ல
 சீர் குழைகள் பள பளென்ன
 மன்னவனும் தசரதரும் இப்போ
 மகிழ்வுடன் கொலுவில் வந்தார்

2. அன்ன நடை சின்ன இடை
அழகிய கோசலையும் வர
மன்னவனும் தசரத
மகாராசன் தோற்றினார்

3. தேவி கைகை சுமித்திரையும் வெகு
சிறப்புடனே சூழ்ந்துவர
தேசம் புகழ் தசரத
ராசன் வந்து தோற்றினார்

தசரதர் வணக்கம்

விருத்தம்

கார் மழை பொழிய மூன்று காவலர் செங்கோலோங்க
சோர்விலா எட்டறங்கள் துலங்கிடச்சதுர் வேதங்கள்
ஆதி நாவலர்கள் வாழ்த்த ஆறிருத்தடந்தோளோங்க
பார்மனு தழைக்க ஏக பரா பரா போற்றி போற்றி

தசரதர் வசனம்

அரகரா சிவனே, எனது ராச்சியம் செழித்து வளரக் கிருபை
புரிய வேண்டும் தெய்வமே.

கோசலை விருத்தம்

மேதினி விளங்க வந்த மேன்மை சேர் அரசே போற்றி
தாதவிழ் மாலையிட்ட தலைவனே போற்றி போற்றி
ஆதரவுடனே பெற்ற அரிரெகுராமன் தன்னைப்
ழுதலந் தன்னில் நீரும்புகழுடனழைத்திடாயே

கோசலை வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, நமது புத்திரனுகிய ராமச்சந்திரனை
அழைப்பித்துத் தாருங்களையா சுவாமி.

கைகேசி விருத்தம்

விண்ணவர் சூழும் நல்ல வேந்தனே போற்றி போற்றி
கண்ணைப் பெற்ற எந்தன் காரண போற்றி போற்றி

திண்ணமாய் அயோத்தி நாட்டைச் செழிப்புடன்
அரசு செய்யும்
தன்மையால் என்னையானும் தலைவனே போற்றி போற்றி

கைகேசி வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, நமது புத்திரனுகிய பரதனை அழைத்
துத் தாருங்களையா சுவாமி.

சுமித்திரை விருத்தம்

எந்தனக் கிசைந்த நல்ல எழில்பெறும் அரசே போற்றி
இந்தநல் லயோத்தியானும் இறைவனே போற்றி போற்றி
மந்திரவாள் கையேந்தும் மகிபனே போற்றி போற்றி
அந்தமாம் அயோத்தி நாட்டுக் கரசனே போற்றி போற்றி

சுமித்திரை வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, நமது புத்திரனுகிய லெட்சுமணனை
யும், சத்துருக்களையும் அழைத்துத் தாருங்களையா சுவாமி.

தசரதர் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் கட்டியம், முதலில் நமது குலகுருவாகிய
வதிஸ்டரை அழைத்து வருவாயாக.

கட்டியகரன் வசனம்

அப்படியே செய்கிறேன் சுவாமி.

வதிட்டர் வரவு - விருத்தம்

கையினிற் கமண்டலமும் காவிவேட்டியும் தரித்துச்
செய்யதோர்தெற்பைப்புல்லுந்தன்னுடே மேகரத்திற்கொண்டு
வெய்யவன் குலத்துக்கெல்லாம் வித்தைகள் உபதேசிக்கும்
வையகம் புகழ்வதிட்ட மாழுனி வருகின்றாரே

வதிட்டர் தரு

வதிட்டர் வந்தாரே - குலகுரு

வதிட்டர் வந்தாரே

வதிட்டர் வந்தாரே அதிட்டமாகவே

மாழுனிவோர்குரு வாக விளங்கிய (வதிட்டர்)

1. தண்டு கமண்டலம் கொண்டு கரந்தனில் எண்டிசையோர்களும் கண்டுபணிந்திடும் (வதிட்டர்)
2. பாதக்குறடு பளீர் பளீர் என்னவே வேத புராணங்கள் மேன்மையாய்க் கற்றிட்ட (வதிட்டர்)
3. முறுக்குச்சடைகளும் முப்புரிநூலுடன் எறிக்க வதிட்டர் இசைந்து தோன்றினார் (வதிட்டர்)
4. சந்தனம் குங்குமம் மார்பினிற் சாற்றியே தாண்டிக் கொடுத்த பணிகளும்பூண்டுமே (வதிட்டர்)
5. விந்தையுடனே கிடுகிடு என்னவே வேந்துதசரதன் சங்கதி கண்டிட (வதிட்டர்)

வதிட்டர் விருத்தம்

ஆறுபத்தாண்டு காலம் அரசுலகாண்டமன்ற சூறிட நெஞ்சலர்ந்து கொண்டகாரியந்தானென்ன மாறுகொள் முகத்தினாலுன் மனேநிலை அறியத்தானே தேறிட எனக்கு நீயுந் தெளிவுடனுரை செய்வாயே

வதிட்டர் வசனம்

கேளும் இராசனே, உனது மனத்தில் ஏதோ சஞ்சலம் இருக்கிறதுபோற் தெரிகிறது. அதை நான் அறியும்படி சொல்வாயாக.

தசரதர் விருத்தம்

குலகுரு வதிட்டரே நான் கூறிடும் வார்த்தை கேளாய்
அறுபதாயிர மாண்டாக இந்த அவனியை ஆண்டேன்யா
பொறுதியாய் இனிமேலிந்தப் புவனியை ஆள்வதற்கு
உறுதியாய் ராமனுக்கு ஒளிர்முடி சூட்டவேணும்

தசரதர் வசனம்

கேளுங்களோயா சுவாமி, அயோத்தி நாட்டை இனி ஆள்
வதற்கு ராமச்சந்திரனுக்குப் பட்டம் கட்ட விரும்புகிறே
னீயா சுவாமி.

வதிட்டர் விருத்தம்

வரமுள்ள தசரதா நான் வழுத்திடும் வார்த்தை கேளாய்
திறமுள்ள பூமிதன்னைத் தீர்க்கமாய் ஆளுதற்கு
தரமுள்ள ராமன் தன்னைச் சடுதியாய் அழைத்து இப்போ
பரமுள்ள முடியைச் சூடப்பண்ணுவோம் என்னுவோமே

வதிட்டர் வசனம்

கேளும் ராசனே, ராமச்சந்திரனை அழைத்து, உன்னைண்
ணப்படியே அவனுக்கு முடியைச் சூட்டி வைப்பாயாக.

தசரதர் விருத்தம்

செயமுள்ள கட்டியகாரா செப்புமென் வார்த்தை கேளாய்
இயலொளி விளங்கு நல்ல எழில் நகர் தன்னிற் சென்று
நயம் பெறுராமன் தன்னை நான் வரச் சொன்னதென்று
வயமுடனமைத்து நீடும் வருகுவாய் வருகுவாயே

தசரதர் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் கட்டியம், எனது மகன் ராமச்சந்திரனை
நான் வரச் சொன்னதென்று உடனே அழைத்து வருவா
யாக.

**இராமர்-சிதை-இலட்சுமணர்-பரதன்-சத்துருக்கன்
கொலு
இராமர் வரவு - விருத்தம்**

1. மதியனைய முகமலர் சேர் சிரமீது நவகோடி
 மணியிலகு முடிதுலங்க
 மருவு மதகரி யொலியின் மிகுரேகை மீதில்வரு
 மாரி மழை சொரியவரு முன்
 துதிய ணைய உயர்வுதரு சிரமீதில் நவ கோடி
 தோளனிகள் ஒளிதரவே
 துய்ய முனி வரலாறு கூற வானவர்களும்
 துய்ய மழை மாரி சொரிய
 விதியின் முறை பிறழாது நடனநாட்டியராட
 வெண் கவரி மாதர் வீசி
 வேத வேதியர் கூட வேந்தர் பணிவிடை நாட
 வேத கோஷ்டங்களாட
 பதியலவு தேவ கன்னிய ரேவல் பெறு சிதை
 பரதர் லெட்சுமணரினுடனே
 பகரு சத்துருக்கர் முன்னை சிறிராமர் பதி
 படர் சபை விளங்கவந்தார்

2. உச்சியில் நவமணி மெச்சிய நவமணி
 ஒன்றேடொன்றூட
 ஒளிநவ ரெட்ன பதக்கங்களௌல்லாம்
 ஓயிலாய்ப் பளபளென்ன
 வச்சிரகோமே தகபுஸ்பராகம்
 வளரும் அயோத்தியில்வாழ்
 வங்கிஷுத் தெசரதனடிபணிந்
 தேத்திய மெந்தர்கள் நால்வருமே
 செச்சை மத்தளம் தம்புரு வீணை
 சீர் பெற நின்றேலிக்க
 சிறி அரிராமச் சந்திர மூர்த்திதன்
 தேவியும் லெட்சுமணனும்

இச்சைப் பரதனும் அச்சப்படமுறை

நிரையாய் அருகில்வர

அதிபதிராகவன் இது சமுகந்தனில்

சடுதியில் வந்தாரே

இராமர் கொலுத்தரு

கொலுவில் வந்தார் - நல்ல

ஓயிலுடன் ராமர் கொலுவில் வந்தார்

1. கொலுவில் வந்தனர் அயோத்தியாபுரி
குலங்கள் முழுவதும் விளங்கவே ராமர் (கொலுவில்)
2. வலிமை மிஞ்சிய கோதண்டராமர்
மகிழும் லட்சமணர் பரத சத்துருக்கர் (கொலுவில்)
3. தேச துரக பதாதி சூழவே
செழிக்கும் அயோத்தியிற் தெசரதர் பெற்றவர்
(கொலுவில்)
4. பிச்சிலாக்குலம் விளங்கவே நல்ல
பெலத்த தம்பிமார் சூழவே ராமர் (கொலுவில்)
5. கோசலாதேவி பெற்ற மைந்தனும்
குழந்தை மூவரும் சூழவே ராமர் (கொலுவில்)
6. கொத்து முத்துச் சரங்கள் மின்னவே
குண்டலங்களுமாடவே ராமர் (கொலுவில்)
7. கோதைபத்தினி சீதைமாதுடன்
கூடவே சபை தோணவே ராமர் (கொலுவில்)

இராமர் கொலு - மறுத்தரு

1. கொந்தளக மாலைதுன்ன

கோலமுடன் சீதைவர

விந்தை செறி ராமச்சந்திரன்

வீதிதன்னிற் தோற்றினாரே

2. தம்பி லெட்சுமணன் வர
தையல் சிறை பின்னே வர
இந்திரன் நிகரும் மன்னன்
இராமச்சந்திரன் தோற்றினார்
3. அந்தமுடன் பரதன் வர
அன்புசேர் சத்துருக்கன் வர
விந்தையுடன் ராமச்சந்திரன்
வீதிதன்னிற் தோற்றினார்
4. சிந்துரத்திலத மின்னச்
சீர்செறி லெட்சுமணன் வர
திங்களணி ராமச்சந்திரன்
தெருவில் வந்து தோற்றினார்
5. சுந்தரப் பணிகள் மின்னச்
சோதிகள் பளபளென்ன
சந்திரன் போல் ராமச்சந்திரன்
சபையில் வந்து தோற்றினார்

இராமர் விருத்தம்

வித்தக அயோத்தியானும் வேந்தனே போற்றி போற்றி
அத்தனே போற்றி எங்கள் அரசனே போற்றி போற்றி
சுத்தனே என்னைப் பெற்ற சுவாமியே போற்றி போற்றி
கத்தனே என்னையானும் காரண போற்றி போற்றி

இராமர் வசனம்

சரணமே சரணம் தந்தையே, தேவரீர் எங்களை அழைத்த
செய்தி இன்ன தென்று தெரியச் சொல்லுந் தந்தையே.

தசரதர் வசனம்

மிகுதியும் சுந்தோஷமானேன். இரத்தினமணிச் சிங்கா
சனத்தில் இரும் மகனே.

இலட்சமணன் விருத்தம்

என்னிலாத் தவச பெற்ற இறைவனே போற்றி போற்றி
அன்னியர் தேவர்க்காக அசுரரை வதைத்தாய் போற்றி
கண்ணிய புலன்கள் வென்ற காரண போற்றி போற்றி
வண்ணமாய்னென்னைப் பெற்ற வள்ளலே போற்றி போற்றி

இலட்சமனர் வசனம்

அரசிருப்பும் சிங்காசனமும் ஆஸ்தான கொலுவும் சர
னமே சரணம் தந்தையே.

பரதன் விருத்தம்

ஐயனே போற்றி எங்களுக்கரசனே போற்றி போற்றி
மெய்யனே போற்றி மிக்க வீரனே போற்றி போற்றி
செய்யனே போற்றி ஒன்னார் சிங்கனே போற்றி போற்றி
கையனே என்னைப் பெற்ற காரண போற்றி போற்றி

பரதன் வசனம்

சரணமே சரணம் தந்தையே, தேவர்க் கூலை அழைத்த
காரியம் அறியச் சொல்லுந் தந்தையே.

சத்துருக்கன் விருத்தம்

கலைபயின்று வாழும் காரண போற்றி போற்றி
மலைநிகர் குணமே பெற்ற வள்ளலே போற்றி போற்றி
இலையெனதார்க்கும் ஈயும் இறைவனே போற்றி போற்றி
நிலைபெறுமரசும் சீரும் நின்புகழ் போற்றி போற்றி

சத்துருக்கன் வசனம்

சரணமே சரணம் பிதாவே. எங்களை அழைத்த காரியம்
இன்னதென்று சொல்லும் தந்தையே.

சதை விருத்தம்

அருள் பெறு சுமித்திராதேவி அம்மையே போற்றி போற்றி
பொருள்செறி கைகையென்னும் டூவையே
போற்றி போற்றி

மருவுகோசலையே எந்தன் மாமியே போற்றி போற்றி
திருவுரு மாமனேயுன் செழுமலர்பாதம் போற்றி

சிதை வசனம்

சரணமே சரணம் அம்மான்; கேளுங்கோ மாமிமார்களே;
தங்களிடம் வந்து சேர்ந்தோம். எங்களைத் தற்காத்து
அருஞுவீர்களாக.

பரதன் விருத்தம்

சங்கக்சேர் அயோத்தியானும் தந்தையே போற்றி போற்றி
இங்குள்ள அரசர்க்கெல்லாம் இறைவனே போற்றி போற்றி
கங்கைக்குழ் கைகைகநாட்டிற் கடிதினிற்போய்நான்வாரேன்
துங்கமாய் விடையைத் தந்து சுறுக்குடனனுப்புவீரே

பரதன் வசனம்

கேளும் பிதாவே, அடியேனும் தம்பி சத்துருக்கனும் கேகய
நாட்டிற்குப் போய்வர விடைதாருங்களையா சுவாமி

தசரதர் விருத்தம்

கண்மணி போலே பெற்ற பரதனே கழறக் கேளாய்
உன்மனதாகக் கைகை ஊருக்குப் போரேமென்றுய்
* தின்மையில்லாமல் நீ போய்ச் செல்வமாய் நகரிகண்டு
வன்மையதாக நீயும் வருகுவாய் வருகுவாயே

தசரதர் வசனம்

வாரும் பரத சத்துருக்கரே, கேகய நாட்டிற்குச் சந்தோஷ
மாய்ப் போய்ச் சீக்கிரத்திற் திரும்பி வாருங்கள் கண்மணி
களே.

பரதன் வசனம்

மகா பாக்கியம் பிதாவே.

* தின்மை - தீமை என்றதன் திரிபுச்சொல்

தசரதர் விருத்தம்

திருவளர் இராமச்சந்திரா செப்புமென் வார்த்தை கேளாய்
கருவளர் புவனிதன்னைக் கருத்துடனிது நாளாண்டேன்
உருவளர் தேவர் வாழும் உத்தம அயோத்தி நாட்டை
தருவளர் செங்கோலோங்கத் தயவுடனாலுவாயே

தசரதர் வசனம்

கேளும்மகனே இராமச்சந்திரா அயோத்திநாட்டின் மணி
முடியைச் சூட்டி இராச்சியம் பண்ணியிரும் மகனே.

இரமர் விருத்தம்

அண்டர் கோனரசுக்காக அருஞ் * சனிபகவான் தங்கும்
மண்டலம் வரைக்குஞ் சென்று வாழ்வற்களித்த கோவே
தொண்டர்கள் விரும்புங் கங்கை சூழ்ந்திடும்

அயோத்தி நாட்டைப்

பண்டுபோல் நான் தானைப் பக்குவம் போதாதையா

இராமர் வசனம்

கேளுந்தந்தையே, அயோத்தி நாட்டை முடி சூட்டி
இராச்சியம் பண்ண எனக்குப் பக்குவம் போதாதையா
சவாமி.

தசரதர் - இராமர் தர்க்கத் தரு

தசரதன்

இந்திரன் வந்தனை தந்திட ஆளுவாய் மகனே நீயும்
இந்த அயோத்தியை என்னைப் போலாளுவாய் மகனே

இராமன்

தந்தை தன் பேச்சைத் தடுக்கவுமாமோவென் ஜயா
நானும்

வந்தரசாளவும் வல்லவனுமோ என் ஜயா

* சனி என்ற கிரகமிருக்கும் மண்டலம் வரைக்கும் தசரதன்
தேரோட்டிச் சென்று இந்திரனது பகைவரை வென்றுள் என்பது
பொருள்.

தசரதர்

அந்தமதான அயோத்தி நன்னட்டா மகனே, நீயும்
சுந்தரமான முடிதன்னைச் சூட்டா மகனே

இராமர்

எந்தையே நானென்றியம்பிடக் கேளுமென் ஐயா,
தேவரீர்
எப்போதும் போல இருந்தரசானுமென் ஐயா

தசரதர்

பிள்ளைக் கணியென்று பெற்று வளர்த்தேனே மகனே
ஒன்றும், பேசாது மாழுடி சூட்ட நினைந்திடும் மகனே

இராமர்

ஆழுக் கருங்கடல் சூழும் புவனியை ஐயா, நானும்
ஆளப்பருவங்கள் போதாதவனியை ஐயா

இராமர் வசனம்

வாருங்களையா தந்தையே, முடியைச் சூட்டி இராச்சியம்
பண்ண எனக்குப் பக்குவம் போதாது. என்னை மன்னித்
தருளவேண்டும் பிதாவே.

வத்ட்டர் விருத்தம்

மனைவாளா இராமா கோளாய் மைந்தர்கள் தந்தை
சொன்னுல்
குணமான சொல் மறுத்துக் கூறவும் ஞாயமுண்டோ
பணமான அயோத்தி தன்னைப் பண்புடன் முடியைச்சூட்டு
சனமாக நினை என் பேச்சைத் தட்டி நீ பேசவேண்டாம்

வத்ட்டர் வசனம்

வாரும் பிள்ளைய் இராமச்சந்திரா, பிதாவின் பேச்சைத்
தட்டாமல் மணிமுடி சூடி இந்த அயோத்திராச்சியத்தை
அரசாஞ்சும் பிள்ளைய்.

இராமர் விருத்தம்

குலகுரு வதிட்டரே நான் கூறிடும் வார்த்தை கேளீர்
அளவிலாத் தவசபெற்ற ஐயர் தன் சொல்லினாலும்
நலமுள்ள குருவே நீரும் நவின்றதினாலே நானும்
இலகிய அயோத்தியான எண்ணினேன் எண்ணினேனே

இராமர் வசனம்

வாருங்களையா சுவாமி, பிதா சொன்னபடியாலும் குரு
வாகிய நீர் சொன்னபடியாலும் அரசாளச் சம்மதிக்கிறேன்
ஐயா.

தசரதர் விருத்தம்

சுந்தரவாசல் நின்று சுடரொளிப்பிரம் பொன்றேந்திக்
கந்தமா மாலைதாங்கும் கட்டியகாரா கேளாய்
இந்தநல் அயோத்தி நாட்டில் இருக்கும் நம்

பறையன் றன்னை

சிந்தையாய் அழைத்து நீடும் சீக்கிரம் வருகுவாயே

தசரதர் வசனம்

வாருங்கட்டியகாரே, நமது நாட்டிலுள்ள இராசாங்கப்
பறையனை அழைத்து வாரும் பிள்ளாய் கட்டியம்.

கட்டிகாரன் வசனம்

மகா பாக்கியமானேன் அப்படியே செய்கிறேன். பிரபு.

பறையன் வரவு - விருத்தம்

வாசவன் முதலாயுள்ள வானவர் முனிவர் யாரும்
நேசமாயிருந்து வாழும் நெறியுள்ள அயோத்தி நாட்டில்
காசினி தசரதன்றன் கட்டளை தலைமேற் கொண்டு
தேசநேர் பறையன் வந்து சிறப்புடன் தோற்றினானே

பறையன் தரு

1. சாம்பான் வந்தானே அயோத்தியில் சாம்புவன் வந்து தோற்றினனே சாம்பான் வந்தானே வீம்புகள் பேசியே தக்கிட தரிகிட தரியென வோதிசாம்பான்
2. தம்பட்டம் தோள் போட்டுச் சகலரையும், கும்பிட்டுக்கை நீட்டி தரிகிட சென்கிட தகிர்கிட தெய்தோ தளங்கு தத்தக தரிகிட வெனவோதி (சாம்பான்)
3. தங்கக் கடையம் பூட்டிச் சாம்புவன், பரதேசிபோலக் கை நீட்டி தரிகிட தரிகிட தெய்தோம் தளங்கு தத்தக தக ததிங்கிணதெய் (சாம்பான்)

பறையன் விருத்தம்

சங்குகள் குழங்குஞ் செய்குழ் தடநிறை அயோத்தியானும் துங்கனந் தசரதேந்திர துரைமகராசனே கேள் வங்கனக் கட்டியகாரன் வரச் சொன்னார் வந்தேனையா இங்கென்னை அழைத்த செய்தி இன்னதென்றியம்புவீரே

பறையன் வசனம்

சரணமே சரணமையா சுவாமி; அடியேலை அழைத்த காரியம் இன்னதென்று கட்டளைபண்ணுங்களையா சுவாமி.

தசரதர் விருத்தம்

மாதவர் முனிவர் வாழ்த்த மணவாள இராமனுக்கு ஆதரவாக நாளை அபிஷேக முடி சூட்டென்று வேதியர் தவத்தோர் வேந்தர் வித்துவ சனருக்கெல்லாம் நீதியாய்ப் பறையறைந்து நிமிஷத்தில் வருகுவாயே

தசரதர் வசனம்

வாரும் சாம்புவரே, எனது மகன் இராமச்சந்திரனுக்கு
நாளை அபிஷேக முடி சூட்டு விழாவென்று பறை சாற்றி
வாரும் சாம்புவரே.

பறையன் தரு

1. திருநிறை சீதை மணைனுக்கு - நல்ல
தசரதராசகுமாரனுக்கு
உருநிறை மகுடன் சூட்டப் போரூர் - இந்த
ஊரவரே நீங்களாறிந்திடுங்கோ
2. பரசுராமனை வென்றவற்கு - நல்ல
பாதகி தாடகையைக் கொன்றவற்கு
திறமுள்ள தசரத ராமருக்கு - நல்ல
திடமுடன் முடிசூட்டறிந்திடுங்கோ
3. தேசிகன் முனிபின்னே சென்றவற்கு - நல்ல
திறமுள்ள யானைமுன் நின்றவற்கு
வாசவன் வணங்கிய ராமனுக்கு - நல்ல
வளமுடன் முடிசூட்டறிந்திடுங்கோ

பறையன் விருத்தம்

தசரதராசன் சொன்ன சொல்தனைத் தலைமேற்கொண்டு
வசமுடன் அவனியானும் மானுடராசர்க்கெல்லாம்
நிசமுடனிராமனுக்கு நிகழ் முடி சூட்டுதற்கு
தயவுடன் சகலபேரும் சடுதியாய் வருகுவீரே

பறையன் வசனம்

அகோதெப்படியென்றால், சகல தேசத்து ராசாக்களுக்கும்,
மற்றுமுள்ள சலருக்கும் அறிவிப்பதாவது, தசரத குமார
ஞகைய ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்திக்கு இம் மாசத்தில், வரு
கிற வெள்ளிக்கிழமை, பூராட நட்சத்திர நாளிலே முடி
சூட்டப்படுமாம். ஓமசாலை, காமசாலை, யாகசாலைக் கெல்

லாம் மகதோரணமியற்றி, தாரை, கொம்பு, தவில், முரசு சகல வாத்தியங்ஞடனும் அயோத்திக்கு வரவேண்டுமாம். அறிந்து கொள்வீர்களாக.

பறையன் மறுதகு

1. பூரண கும்பம் வைக்கட்டாம் - தெருக்களெங்கும் தோரணங் கட்டி வைக்கட்டாம் வாரணமாய் வேலை செய்யட்டாம் - அயோத்தி யெங்கும் சீரிலங்கு பந்தவிடட்டாம்
2. சித்திரத்தேர் பத்துநிரையாம் - நிரைநிரையாய் சிங்கார மாணிகைகளாம் தப்பிதங்கள் செய்து வைத்தால் - உனரவரே தாரணி விட்டோட்டிவிடுவாராம்
3. நாட்டுவது கால்முழுவதும் - வயிரமணி நல்லமுத்து மாணிக்கமாம் கூட்டுவது மண்முழுவதும் - அயோத்தியெங்கும் குங்குமத்தாலே பரப்பட்டாம்
4. வெள்ளிக்குடை பிடிக்கட்டாம் - உனரவரே விற்பனமாய் வேலை செய்யட்டாம் வெட்டியெறிந்திடுவாராம் - தெசரதன் வீரமணி வாளாலே
5. காவணங்கள் தான் போட்டு - உனரவரே கண்ணூறுதான் கழிக்கட்டாம் கடமையது செய்யாவிட்டால் - கனகமணி வாளதனால் வெட்டி விடுவாராம்

சபை விருத்தம்

வாசவன் முதலாயுள்ள வானவர் முனிவர் வாழ்த்த தேசமே புகழுவந்த தெசரத குமாரனுக்குக்

காசினியறித்தானே கணமுரசறைகு வித்தார்
நேசமாய்க் கூனிகேட்டு நிலைந்திட்டாள் கலங்கிட்டாளே

கூனி வரவு விருத்தம்

கறையடிக்கு நிகரான ராமனுக்குப்
பட்டமது கட்டவென்றே

பறையடிக்குஞ் சத்தமது காதிற்கேட்டுப்

பழங் கோபத்தாற் கூனி படபடத்து

திறை அளக்கும் ராமனுக்குப் பட்டமேது

திட்டமாய்க் காட்டில் விடச்செய்வேனன்று

சிறையறைக்குள் நில்லாமற் பொல்லாக் கூனி

திறப்பட்டாள் செய்தி சொல்லப் புறப்பட்டாளே

கூனி தரு

கூனி வந்தாளே பொல்லாத கூனி வந்தாளே

1. கூனி வந்தாளே கோலுங் கையிற் கொண்டு
கோலமாகவே சாலம் பேசிக் கொண்டு
மானிபங் கெட்ட ராமனைக் காட்டுக்கு
மாட்டியே ஓட்டுறேன் ஓட்டுகிறேனன்று
(கூனி வந்தாளே)
2. என்னதான் போனலும் என்னென்ன வந்தாலும்
எப்படியாகுதல் ராமனைக் காட்டுக்குச்
சொன்னது போற் பட்டம் கட்ட விடாமற்
துரத்துறேன் காட்டில் இருத்துறேனன்று
(கூனி வந்தாளே)
3. சீதையென்னுங் கன்னி மாதைத் துரந்து
திறமுள்ள ராமன் கை வில்லைப் பறித்து
ஆதி எனும் ராமனுக்கு அரசுஇல்லாமல்
ஆட்டுறேன் காட்டுக்கு ஓட்டுறேனன்று
(கூனி வந்தாளே)

கூனி விருத்தம்

சுந்தரஞ்சேர் கைகைமின்னே சொல்லக் கேளாய்
துடி இடையாள் கோசலை மகன் ராமனுக்கு
விந்தைசெறி முடிகுட்டிப் பார்ப்போமென்று
வேந்தரெல்லாம் தசரதன் வீட்டில் வந்தார்.

நிந்தமதாய் நாளை என்று பறையும் சாற்றி
நிகரில்லா அபிஷேகம் காண்போமென்று
அங்கு வந்த சகலரையுங் கண்டேன் பெண்ணே
அவர் மளையும் அலங்கரித்தார் அறிகுவாயே

குனி வசனம்

கேளும் பெண்ணே கைகேசி, கோசலை மகன் ராமனுக்கு
பட்டாபிஷேகம் நாளைக்கென்று பறைமுறை சாற்றினதைக்
கேட்டு, அதை உனக்கறிவிக்க வந்தேன் பெண்ணே.

கைகேசி விருத்தம்

படி புகழும் கூனியே பகரக்கேளாய்
பார் புகழும் மனவாள ராமனுக்கு
முடி புனைய என்ன தவம் செய்தேன்யோ
முதன்மை பெற்றென்னானும் இருக்கவேண்டும்
நெடிய புகழ்த் தெசரதன்றுன் நெடுநாள் நோற்றுன்
நீங்காத வல்வினைகள் நீங்கு மேதான்
அடியடியே நீ சொன்ன சோபனத்துக்கு
என்னை மனிமாலையீந்தேன் பெண்ணே

கைகேசி வசனம்

கேளும் பெண்ணே குனி, நீ சொன்ன சோபனமான வார்த்தைக்கு, இரத்தின மனிமாலை தந்தேன். ஏந்துகொண்டு,
உள்ள சம்பவங்களைச் சொல்வாயாக.

குனி கைகேசி - தர்க்கத்தரு

குனி

கேளடி கை கேசி மானே - நாளை
கெட்டலைந்து போவாய் தானே
வேளை வென்ற ராமன் தானே - இப்போ
வேந்தனுய் வருகுவானே

கைகேசி

நாளை ராமன் முடிதரிப்பான் — அடி
 நல்லது நீயேன் சிரிப்பாய்
 காளை ராமனவதரித்தான் — அடி
 காரியமதல்லோ சூனி

கூனி

உந்தன் மகலே கோமாட்டி
 உற்றுணர்ந்து பார் சீமாட்டி
 முந்தவே உனக்குத் தந்த
 முதல் வரத்தைக் கேளும் பெண்ணே

கைகேசி

நிந்தனையாய்ப் புவி பறிக்க
 நினைந்தாலே முடிதரிக்க
 அந்தவரம் கேட்டு வாங்க
 அறிய எனக்குரை செய் சூனி

கைகேசி வசனம்

கேளுங் சூனியே, அந்த வரங்கேட்டு வாங்க எனக்கொரு
 புத்தி சொல்வாயாக.

கூனி விருத்தம்

இருவரம் உன்னை ஏற்ற இறைவனைர் தந்ததுண்டு
 உருகி உன்னைசையாலே உன் வீட்டில் வந்தபோது
 ஒருவரம் ராமன்காட்டி லேகிடவேணும் மற்றைப்
 பெருவரம் பரதனைப் பேசிந் வாங்குவாயே

கூனி வசனம்

கேளும் பெண்ணே கைகேசி, தசரத மகாராசாவினிடம்
 சென்று, ராமன் வனம் போகவும் பரதன் முடி சூடி நாடா
 வைம், இந்த இரண்டு வரமும் பெற்று வருவாயாக.

சபை விருத்தம்

சானகி பாகனை சற்குண மால்துனக்கு
 ஆனதோர் முடியைச் சூட அபிஷேகம் நாளைக்கென்று
 வானவர் சகலருக்கும் வளமுடன்றியைச் சொல்லி
 ஆன கை கேசிவீட்டில் அன்புடன் வருகின்றாரோ

கைகேசி விருத்தம்

திக்கெல்லாம் புகழுமெந்தன் திறமுள்ள துரையே போற்றி
 அக்கினி சாட்சியாக அருமணம் முடித்த போது
 முக்கியமாகத் தந்த முதல் வரம் இரண்டுண்டையா
 இக்கணந் தருகிறோ இல்லையென்றியம்புவீரோ

கைகேசி வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, அடியாளுக்கு முன்பு தந்த இரண்டு
 வரமும் பொய்யோ மெய்யோ சொல்லுங்களையா சுவாமி.

தசரதர் விருத்தம்

சத்தா சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவோ மென்று நெஞ்சில்
 சிற்றெறும்பது நினைத்த செயலது போலேயாகும்.
 உத்தரம் பேசவேண்டாம் உனக்கொரு மொழிநான்
 சொல்வேன்
 புத்தியில் நினைந்தோர் காதை புகல்கிடேன்
 கேளும் பெண்ணே

தசரதர் வசனம்

கேளும் பெண்ணே கைகேசி, உன்னுடைய எண்ணத்தைச்
 சொல்வேன் கேட்பாயாக.

தசரதர், கைகேசி - தர்க்கத்தஞ்

தசரதர்

என்னடி கை கேசி மின்னோ-அடியே பெண்ணே
 ஏழை மதியேண்டி கண்ணோ

கைகேசி

மன்னனே நான் சொல்லக் கேளையா-உமக்கித்தனை
மதிகேடு வந்த தேனையா

தசரதர்

அன்ன நடை சேரும் கை கேசி-அடியே பெண்ணே
ஆர் கலைத்தாரடியே பாவி

கைகேசி

ஊனையார் கலைப்ப தையா-உமைக்கலைக்க
ராமனுந் தாயு முன்டே ஐயா

தசரதர்

வண்மை தரு ராமனுளட்டும்-அவன் நல்ல
வாழ்வு தங்கு மாலை சூட்டும்

கைகேசி

அண்ணலே ராமன் ஆண்பிள்ளையோ பரதன் மட்டும்
அப்படிக்கொரு வீண் பிள்ளையோ

தசரதர்

உண்மையாய் இரண்டு வரந்தான்-உனக்குத்தாரேன்
ஒதுவாய் அதன் விபரம்தான்

கைகேசி

கண்ணராமன் காட்டில் போகட்டும்-பரதனுக்குக்
கார் மணி மகுடம் சூட்டுவோம்

கைகேசி வசனம்

கேஞங்களையா சவாமி, ஒரு வரம் பரதன் முடியைச் சூடிப்
புவியை ஆளவும், மறு வரம் ராமன் காட்டுக்குப் போக
வும், இந்த இரண்டு வரமுந் தாருங்களையா சவாமி.

தசரதர் விருத்தம்

அந்த வரம் உன் மகன்தான் முடிகுடத் தந்தேன்
 அவனியெல்லாம் ஆளட்டும் பரதன் தானே
 செந்திருவாழ் கோசலை மகன் ராமனுந்தான்
 சேர்ந்து எந்தன் உடலுயிராய் இருக்கவேணும்
 வந்துலவு காட்டினில் போகாமல் வீட்டிலே
 வைகிடவே மனமிரங்கி வரிசையாக
 இந்த வரந் தரவேணும் உந்தன் பாதம்
 இரங்குவாய் என்னுணை இரங்குவாயே

தசரதர் வசனம்

கேளும் பெண்ணே கை கேசி, பரதன் முடியைச்சுடிப்
 புவியை ஆளட்டும், ராமன் காட்டுக்குப் போகாமல் என்
 கூட வீட்டில் இருக்க ஒரு வரந் தருவாய் பெண்ணே.

கைகேசி விருத்தம்

கும்பிடுவேன் காஸ் பிடிப்பேன் பரதனாக
 கோலமுடி குட்டுகிறேனென்று மெத்த
 வெம்பிடுறீர் உன் சரீரம் என் சரீரம் என்ற
 வார்த்தைகளும் பொய்த்திடுமோ மன்னர் கோவே
 உம்பர் தொழு விசுவாமித்திர முனிமுன்னக
 உடன்போகவில்லையோ உன்னுயிர்தான் போச்சோ
 தம்பியிப்போ போவதினாலென்ன வாகும்
 சரணமென்று சாற்றுகிறீர் சரியோ ஜயா

கைகேசி வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, அடியாளைக் கையேற்றபோது ‘என்
 சரீரம் உன் சரீரமல்லவோ’ என்று சூறி அடியாளுக்குத்
 தந்த இரண்டு வரமும் பொய்யோ மெய்யோ வென்று
 சொல்லுங்களையா சுவாமி.

தசரதர் விருத்தம்

அரி அரி ராம ராமா அந்த நல்வரமுந் தந்தேன்
உரிமையாய் எனக்குமுன்னே ஒருபேச்சும் பேசவேண்டாம்
நரியடி உன்மகன்தான் நாயடி நீதான் நாளை
தெரியடி பொய்மெய்யென்று சேர்ந்திருந் தறிகுவாயே

தசரதன் வசனம்

கேளாடி கை கேசி, உரிமைப் பேச்சொன்றும் பேசவேண்
டாம். இரண்டு வரமுந் தந்தேன். அகலப்போவாயாக.

சபை விருத்தம்

வருந்திப் புலம்பித் தசரதன்றுன் மறுபேச்சரைக்கவாயின்றி
இருந்திப்படியே யாதொன்று மியம்பாகைத்தியங்கிநின்றுன்
மருந்தைப் பொருது ராமனைத்தான் மனத்தில் நினைத்துக்
கவலைமிகப்
பொருந்தி முகங்குப்புறக்கிடந்து புலப்பிப்புலம்பிஅழுதானே

கைகேசி விருத்தம்

கட்டியகாரா கேளாய் கடுகென நடந்து நீபோய்த்
திட்டமாய் ராமச்சந்திரன் திருமுகம் நோக்கி நின்று
தட்டாமலுன் சின்னம்மா சடுதியில் அழைத்ததாக
இட்டமாயவனுக்கோதி இக்கணம் அழைத்துவாராய்

கைகேசி வசனம்

கேளும் பிள்ளாரய் கட்டியம், நான் சொன்னதென்று எனது
மகன் ராமச்சந்திரனை அழைத்து வருவாயாக.

இராமர் வெண்பா

காரார் குழலணங்கே கைகையம்மா கேட்டருஞும்
எராக என்னைவரச் சொன்னீராம் – சீராக
என்னை வரவழைத்த தென்னவென்று நானறிய
உன்னி மனதால் உரை

இராமர் வசனம்

கேளும் கைகையம்மா, என்னை அழைத்த காரியம் இன்ன தென்று தெரியச் சொல்லுந் தாயே.

கைகேசி விருத்தம்

கோசலை பெற்றெடுத்த குழந்தையே சொல்லக்கேளாய் நேசமாய் எந்தன் நாதர் நினைந்திரு வரந்தந்தார்காண் ஆசில்லாப் பதினாலாண்டு அடவி நீ போக வேண்டும் நேசமாய்ப் பரதனுக்கு நிகழ் முடி சூட்டவேணும்

கைகேசி வசனம்

கேளும் மகனே ராமச்சந்திரா, உன் பிதாவின் வாக்கின் படி, பரதன் முடியைச்சுட்டிப் புவியை ஆளவும், நீ பதி ஞலு வருடம் காட்டுக்குப்போய் வரவும் வேண்டும் மகனே.

இராமர் கொச்சகம்

ஐயர்தான் சொன்னாலுமென் ஐயாவின் வாய் மொழிக்கு பொய்யாகச் சொன்னாலும் புன்னியார் சொற்கிரண்டோ கையார் வளைதரித்த கைகையம்மா என்தாயே மெய்யாய் வனம் போறேன் விடைதந்தனுப்புவையே

இராமர் வசனம்

கேளும் கைகையம்மா, நான் பதினேன்கு வருடம் வனம் போய்வர விடை தாரும் தாயே.

இராமர் விருத்தம் (கோசலையிடம்)

அன்னை கோசலையே கேளாய் ஐயர்தன் சொல்லினாலும் முன்னையுழ் விதியினாலும் மூதேவி கூனியாலும் என்னைக் கைகேசி கூப்பிட்டெடரிதழற்கான் போ என்றால் பின்னை நான் போறேனேன்றும் பேசிடாதிருமென் தாயே

இராமர் வசனம்

கேஞ்சம்மா தாயே, பிதாக்கொடுத்த வரத்தின்படி,
கைகையம்மா பதினாலு வருடம் வனத்துக்குப் போகச்சொன்
னான். நான் போய் வருவதற்கு விடை தாருந் தாயே.

கோச்சில் தரு

1. கண்மணி மகனே ராமா, காட்டுக்கு நீ போகலாமா
பெண் மனது பொல்லாதடா பேச்சொருநாள்
நில்லாதடா
2. உன்னை வெறுத்தாரோ மன்னன் உயிருமிழந்தாரோ
பாவி
பொன்மணி மகுடம் போச்சோ புரிசடை தான்
மகுடமாச்சோ
3. தாயாரவள் முடி சூட்டும் தன் மகன் புவியாளட்டும்
நீ நில்லாமல் போவதுண்டோ நீலியாலேயாவதுண்டோ

கோச்சில் வசனம்

கேஞ்சம் மகனே ராமச்சந்திரா, பரதன் முடியைச் சூட்டிப்
புவியை ஆளட்டும். நீ காட்டுக்குப் போகாமல் என் சூட
இருப்பாயாக.

இராமர் விருத்தம்

தாயே நான் சாற்றக்கேளாய்
தகப்பன் சொற் கிரண்டு சொல்லி
நாயேன் நான் தட்டப் போனால் இந்த
நாட்டுள்ளோர் சகல பேரும்
ஏயென்றே எனை நகைப்பார்
ஈரேழு வருடம் காட்டில்
போயே நான் வாறேனுந்தன்
பொன்னடி சரணம் தானே

இராமர் வசனம்

கேளுமெம்மா தாயே, பிதாவின் பேச்சைப் பிள்ளைகள் தட்டுக்கூடாது. பதினாலு வருடத்தையும் பதினாலு நாளாகக் கழித்துவருவேன். வனம்போய் வருவதற்குத் தடைகூறுமல் விடை தாரும் தாயே.

இராமர் விருத்தம் (சமித்திரையிடம்)

பேர்செறி பிதாக் கொடுத்த பெருவர மிரண்டினாலே ஏர்செறி கைகைகூப்பிட டெரிதழற் கான்போன்றுள் கார்செறி வனத்தினுக்குக் கடுகென நான் போய் வாரேன் சீர்செறி சின்னம்மாவுன் செழுமலர்ப்பாதம் போற்றி

இராமர் தரு

1. சரணம் சரணமம்மா சின்னம்மா தாயே
சரணம் சரணமம்மா
சரணம் சரணமம்மா தாயே நான் வனம் போக
சலியாமல் நீ விடை தாரும் சின்னம்மா தாயே
(சரணம்)
2. ஆசறு பதினாலு ஆண்டுக்குத் தவம் செய்ய
போயே நான் வாரேனுந்தன் பொன்னடி சரணமம்மா
(சரணம்)
3. வாசமாயெனதையர் வனத்துக்குப் போகச்சொன்னார்
யோசனை புரிந்தாரே உகப்புடன்விடை தாருமம்மா
(சரணம்)

இராமர் வசனம்

கேளும் சின்னம்மா, பிதாச் சொல்லின்படியே பதினாலு வருடம் வனம் போய் வருவதற்கு விடைதாருந் தாயே.

சுமித்திரை தரு

1. செல்லக்கிளி போலே மெல்ல வளர்த்தேனே மகனே -நீயும் அல்லற் படவுமடவிக்குப் போகவுமாமோ
2. கல்லுக்கு மேலாக மெல்ல நடப்பாயென் மகனே - பொல்லாக் காலத்தினாலிந்தக் கானகம் சென்றிடலாமோ
3. நில்லென்று சொல்லாமல் செல்லென்று சொன்னாலோ மகனே - பெற்ற நேசத்தையும்மனப் பாசத்தையும் மறந்தாலோ
4. அன்ன நடைக்கைகை என்ன மனது கொண்டாலோ -அந்த ஆரண்ய வனத்துக்குப் போவென்று சொன்னாலோ -மகனே
5. கண்ணல்மொழிக்கைகை என்ன மனது கொண்டாலோ - அந்தக் கண்ணிகையுன்மேலே என்ன பழுது கண்டாலோ

சுமித்திரை விருத்தும் (ஜிலட்சமணிடம்)

மதகய வலிமை பெற்ற மகனே லெட்சமணனே கேளாய் பதவியராமன் பொல்லாப் பாதக வனமே போருன் உதவியா யுன்னன்னனுக்கு உறுதுணையாக நீ போய் நிசமதாய் நடந்து வேலை என்ன சொன்னாலும் செய்யே

சுமித்திரை வசனம்

கேஞ்சும் மகனே லெட்சமணு, உனதண்ணர் ரெகுநாயகர் காட்டுக்குப் போகிறூர். நீயும் கூடப்போய் பிதா, மாதா,

குரு தெய்வமென்றுகண்டு, என்ன கட்டளை சொன்னாலும் தட்டாமல் செய்து, கண்ணை இமை காப்பது போலக் காவலாயிருந்து வாரும் மகனே.

இலட்சமணன் விருத்தம்

நான் தசரதர்க்குப் பிள்ளையானால் ராமருக்கு
மணிமகுடம் சூட்டி வைப்பேன்
என் கொதித்தாள் கைகேசி இரங்காளாகி
இக்கொடிய வஞ்சனைகள் இயற்றலாமோ
கான் குதிக்கும் மலர் மாலைக் கண்ணு வண்ணு
கார்மணி வண்ணு இது கவிகாலமாச்சே
தான் துரத்தும் நீலிமகன் பரதனைநான்
சரியிடுவேன் பலியிடுவேன் சரணமண்ணு

இலட்சமணன் வசனம்

கேளுமென்னன்னு, பரதனைக் கொன்று உனக்கு முடியைச் சூட்டுகிறேன். எனக்கு விடைதாரும் அண்ணு.

இராமர் விருத்தம்

தம்பி லெட்சமணனே கேளாய் தகப்பன் சொற் கிரண்டு சொன்னால் வம்புரை பேசவார்வீண் வாய்மொழி பகரவேண்டாம் அம்புவி மன்னரெல்லாம் ஆகாத பிள்ளை என்பார் எம்பி என்னை நீயும் என்னுடன் வருகுவாயே

இராமர் வசனம்

கேளும் தம்பி லெட்சமனு, வீண் வார்த்தை பேச வேண்டாம். வனத்துக்குப் போக என்கூட நீயும் வருவாயாக.

இராமர் விருத்தம் (சைதயிடம்)

அன்னம் போல் நடையினாலே அறிவை சான்கியே கேளாய் முன்னை யூழ் விதியினாலும் மூதேவி கூனியாலும்

என்னைத்தான் அடவி மீதில் ஏகிடச் செய்தார் ஐயர்
பொன்னைப் போலன்னையோடு பொலிவுடன் இருந்திடாயோ

இராமர் வசனம்

கேளுமென் பெண்ணே, பிதாக் கொடுத்த வரத்தின்படியே
பதினாலு வருஷம் வனத்திற்குப் போகின்றேன். நான்
வருமளவும் எனது தாய் மாருடன் இருப்பாயாக.

*

* சில பிரதிகளில் இப் பாடல்களும் காணப்படுகின்றன::

இராமர் தரு

1. அன்னமே பெண்ணமுதே என்னசைக்
கழகுள்ள தேவியரே
சொர்ணமய மானே இப்போதுநான்
சொல்லும் மொழி கேளும்
2. என் தந்தை தசரதரும் எனையழைத்து
இப்புவி ஆனுமென்றார்
அந்த மொழி கேட்டு அடியேனும்
அன்புடன் சம்மதித்தேன்
3. சூனி இதையறிந்து கொடுமையைய்த்
தானே நினைந்து கொண்டு
கைகையிடம் சென்று சில பல
கதைகளைப் பேசினாலே
4. அப்போது கைகையம்மா எனையழைத்துப்
பதினாலு ஆண்டுமட்டும்
தப்பாமலே கழித்துப் பின்பு என்னைத்
தயவுடன் வாருமென்றாள்
5. பதினாலு ஆண்டுமட்டும் பாரவனம்
பாவையே போய் வருவேன்
பதியாள நான் வருவேன் பெண்ணே நீயும்
பண்புடனே இருப்பாய்

சிதை தரு

1. மெத்தத் துணிந்த மனமோ என் சவாமியுன்
வீரத்துக்கிது தனமோ
இத்தனை துணிவாச்சே எவருக்குமிது பேச்சோ
ஏலாதவர் போலே வனம்மீதே செல்லாமோ சவாமி
(மெத்த)

2. ஏதென்றும் பார்ப்பாரோ நீர் வனம் போனால்
என்னையார் காப்பாரோ
குதென்றும் போல்மெத்தச் சொல்கிறீர் பலபுத்தி
தீதாகிய காடேகிடலாமோ படலாமோ துயர்
(மெத்த)

3. நன்மையை மறந்திரே என்மேலுள்ள
நாட்டமுந் துறந்திரே
நன்மைக்குக் கூடுமோ தின்மைக்கு நாடுமோ
தீதோ இதுவாதோ என்னகுதோ நான் அறியேன்
சவாமி (மெத்த)

4. மிதிலையில் வந்திரே என் மேலாசை
மிகவும் நீர் தந்திரே
இதுநம்மைத்தொட்டாரே இப் போகை விட்டாரே
ஏனே குறை தானே இறையோனே
முறை தானே சவாமி
(மெத்த)

சிதை விருத்தம்

வேதியர் முனிவர் வாழ்த்த வித்தகா மிதிலை தன்னில்
நீதியாய் என்னை ஏற்று நேசமாயிருந்தபோது
ஓதினீர் என்னைவிட்டு ஒருகாலம் பிரியேனன்றீர்
ஆதியே பிராண்நாதா அடவிக்கு வருகுவேனே

சிதை வசனம்

கேளுங்களோயா சுவாமி, தேவரீரை விட்டுத் தனித்திருக்க மாட்டேன். அடியாளும் கூட வனம்போக வருகிறேனையா சுவாமி.

இராமர் விருத்தம்

வானுறு முகிலைவிட்டு வரும் மின்னல் பிரிந்திட்டாலும் தேனுறு கஞ்சந் தன்னைத் திறலன்னம் பிரிந்திட்டாலும் மான நல்யாழி சூழ்ந்த மான்கிளை பிரிந்திட்டாலும் நானுன்னைப் பிரியமாட்டேன் நங்கையே எழுந்திடாயே

இராமர் வசனம்

கேளுமென் பெண்ணே, உன்னை ஒருக்காலும் பிரிந்திருக்க மாட்டேன். நீயும் என்கூட வனத்துக்கு வாரும் பெண்ணே.

இராமர் வனம் போதல்

இராமர் விருத்தம்

அருள் முனிவர் ஈடேற ஆலிலை ஈடேறப் பாற்கடல் ஈடேறத் தவமீடேற வருமமரர் இந்திராதி தேவரெல்லாம் மனமகிழ்ந்திடேறவே கருமலை போல் ராட்சதர்கள் இறந்துமே வைகுந்தம் கலந்திடேறத் தருமமது ஈடேற ராமர் லெட்சமணர் வனம் போகச் சிதையுடன் மேவினுரே

இராமர் தரு

திறத்த ராமர் வனத்தில் போற சிறப்பைப் பாரையா

1. கரத்தில் வில்லும் பிடித்துக் கொண்டு மரவுரியையும் உடுத்துக்கொண்டு

(திறத்த)

2. தம்பி லெட்சுமணன் தொடர்ந்து செல்ல
சானகி பின்னே நடந்து செல்ல (திறத்த)
3. துங்கச் சடைகள் பின்னே துவங்கக்
துளிர்த்த மரங்கள் முன்னே துவங்க (திறத்த)
4. மதத்த ராவணன் நிலத்தில் மடிய
வானவருலகம் தழைக்கவே (திறத்த)

மூவர் தரு

சிதை

கானில் வந்த காரியக் கேடாச்சே – சுவாமி
கண்ட சகுனம் வெகுபாடாச்சே

இலட்சுமணன்

நானிலம் புகழும் அண்ணே ராமா – இந்த
நாட்டை விட்டுக் காட்டிற் போகலாமா

இராமர்

ஏனிதென்ன நான் சொல்லக் கேள் தம்பி – கூணி
எடுத்த பிழைக்கென்ன செய்வோம் தம்பி

சிதை

தாங்கள் வரும் வழியில் ஒற்றைப் பார்ப்பான் – அதைத்
தட்டி வழிபோனாலுயிர் தோற்போம்

இலட்சுமணன்

நாங்கள் வனம் போம் பொழுதே அண்ணே – பொல்லா
நரிகுரவை கொள்ளுகிறே அண்ணே

இராமர்

தேன் கமழும் வனத்துக்கு நாம் போவோம் – என்ன
தீவினை வந்தாலும் வென்று வருவோம்

சிதை

சாரை குறுக் கோடுவதைக் கண்டு – அதைத்
தட்டி வழி போவதென்ன மீண்டு

இலட்சுமணன்

மாரி மழை தூறுகுதே அண்ணே – கூகை
வழியில் வந்து கத்துகுதே அண்ணே

இராமர்

தார் செறி என் தம்பி சொல்லக் கேளாய் – இந்தச்
சகுனமென்ன செய்யுந் தம்பி வராய்

இராமர் வசனம்

கேளுந் தம்பி லெட்சுமணை, இந்தச் சகுனங்களால் ஆவது
ஒன்றுமில்லை. நடக்கவேண்டியது நடந்தே தீரும். என்கூட
வருவீர்களாக.

சபை விருத்தம்

அண்டர்கள் புகழும் நல்ல அரியதோர் ராமச்சந்திரன்
மண்டெழில் மரங்கள் மக்கள் மாநகர் துயரங்கொள்ள
கண்டவர் அழுதிரங்கக் கங்கையைக் குகனுற் தாண்டி
எண்டரும் சித்திர கூட மலைதனில் இருந்திட்டாரே

கோசலை விருத்தம்

தாரணி அயோத்தி ஆளும் என்

காரணமாகப் பெற்ற கண்மணி ராமன்தன்னை
வரணம் சூழ்ந்தகாட்டில் வரத்தினால் ஏகச் செய்தீர்
சீரணி கைகையாலே சீவனுக் கிடரதாமே

கோசலை வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, நமது கண்மணியாகிய ராமச்சந்
திரன் காட்டுக்குப் போக நீதியுண்டோ சுவாமி.

தசரதர் கோசலை தர்க்கத் தரு

தசரதர்

பொங்கு மகுடம் புனையவென்றெண்ணினேன்

பெண்ணே – அந்தப்

பொல்லாத கூனியால் பிழை வந்துசேர்ந்ததென் பெண்ணே

கோசலை

சங்கு தரித்த திருமால்

என் மகன் ஜீயா – அவன்

செங்கையில் வில்லை எடுத்திடலாமோ ஜயா

தசரதர்

அன்னை வயிற்றில் அரும்பாவி நான் செய்த
தவமோ – எந்தன்

மைந்தன் பிரிந்துமே கானகம் சென்றிடலாமோ

கோசலை

முன்னுளில் நான் செய்த வஞ்சகமீதல்லச்
சுவாமி – அந்த

முதேவி கூனியால் முன்ட பழி இது சுவாமி

தசரதார்

புலம்பியே வாடிடும் பூவையரே சொல்லக
கேளாய் - இப்போ
புலவரெழுத்தைப் புதைத்திடக் கூடுமோ பெண்ணே

கோசலை

சகிக்கக் கூடாதென்று சாற்றுகிறீர்
எந்தன் - மன்னு
மெந்தனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க நீதியாமோ

தசரதார்

மாலையிட்ட கைகை காலனுய் வந்தாளே
பெண்ணே - அவள்
சாலமறியாமல் தான் வரம் கொடுத்தேனே பெண்ணே

கோசலை

செங்கையில் வில்லைத் தெறித்து விளையாடும்
செயலை - அவள்
வஞ்சகம் என்று வனத்துக்குத் தூரத்தினுள் பாவி

வதிட்டர் விருத்தம்

அண்டர்கள் புகழும் நல்ல அறிவுள்ள தசரதா கேள்
உண்டில்லை யென்று மெத்த உயிரது பதைக்கிறுய் நீ
பெண்டிர்கள் என்னசெய்வார்பேதுறல் கொள்ள வேண்டாம்
கண்டேனுன் ராமன் காட்டில் கடுகென நடந்திட்டானே

வதிட்டர் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் தசரதமாக ராசனே, ராமன் காட்டுக்
குப் போய் விட்டான். இது செய்தி அறிவாயாக.

சபை விருத்தம்

சதுர்மறை வதிட்டர் சொல்லத்
 தாரணியானும் வேந்தன்
 கதிர்வடிவாளுங் கையும்
 கண்களும் அயர்ந்து சோர்ந்து
 விதிமுறை யாச்சதையா
 மேதினி அரசும் சிரும்
 புதுமை சேர் மகனே என்று
 புலம்பினார் கலங்கினாரே

தச்சரதர் புலம்பல்

1. உரத்திலைணத் தோராட்டி – ஒளியுறங்கத் தாராட்டி
 கரத்தில் வைத்துச் சீராட்டி உன்னைக்
 காண்பதெப்போ அரிராமா
2. மரத்தினில் புலலுருவி – மரத்தினைத்தான்
 கெடுக்கவந்த
3. குடை மகுடந் தரிக்காமல்-குவலயத்தைப் பறிக்காமல்
 சடை. முடியுந் தரிக்காமல்
 தாழ்ந்தனையோ அரிராமா
4. கண்ணை மின்னித்தலை நடுங்கிக்-காதுரெண்டுந்
 தானடைத்து கண்த்ததுயரால் மெலிந்து
 காண்பதெப்போ அரிராமா
5. விண்ணிலுள்ள குகனேயென்ன—

வேல்தரித்த சுதனே என்
 கண்ணிலுள்ள கண்மணியே
 காண்பதெப்போ அரிராமா

சபை விருத்தம்

காரண ராமன் தன்னைக் கருத்துடன் நினைந்த பின்பு
ஷ்ரணி தசரதன்தான், சிறிஹரி என்று சொல்லி
ஆரண முனிவர் வாழ்த்த அமர்கள் புடையிற் குழு
மாரண மாகத்தானே வைகுந்த பதவி சேர்ந்தார்

சமித்திரை புஸ்பல்
விருத்தம்

இப்படி இருந்துதையோ என்னுடை நெஞ்சம் தேற
செப்பிய பேர்தானேது திக்கினில் வேறுமுண்டோ
ஹப்பிலா ராசமன்னன் உயிர்தனைப் பறிகொடுத்து
எப்படிப் பூமிதன்னில் இருந்திடுவேன் நானையோ

சமித்திரை தரு

1. என்ன செய்வேணிதற் கேது செய்வேன்
பிராண நாயகா நாயகா – எனக்
கிந்த விதி வசம் இப்படி வந்ததே
நாயகா நாயகா
2. மதனும் ரதியும்போல வாழ்ந்து இருந்தோமே
மன்னவா மன்னவா எந்தன்
மன்னவரே நீரும் மாண்டுவிட்ட ரெந்தன்
மன்னவா மன்னவா
3. இத்தனை காலமாய் இன்பமாய் வாழ்ந்தோமே
மன்னவா மன்னவா இப்போ
பெற்றிடும் செல்வமும் பேருமிழந்தோமே
மன்னவா மன்னவா
4. கனத்தமாமுனிவர்கள் கண்டு வந்து சொன்னார்
மன்னவா மன்னவா நீரும்
உருகிச் சினந்து சிவலோகம் சென்றீரோ
மன்னவா மன்னவா

5. அயோத்தி மா நகரிலே அரசாண்டிருந்தோமே
மன்னவா மன்னவா — நானும்
அன்னீதமாகவே அழுபுலம்புறேன்
மன்னவா மன்னவா
6. தேசம் புகழவே செல்வமாய் இருந்தோமே
மன்னவா மன்னவா நீயும்
வாசமிழந்துமே வைகுந்தம் சேர்ந்திரே
மன்னவா மன்னவா

சபை விருத்தம்

அந்த நல்வேளை தன்னில் அறிவுள்ள வதிட்டர் தாழும்
சிந்தியே உயிரிழந்த தசரதராசன் தன்னைக்
கந்தமே நிறையப்புசிக் காவலரடக்கத்தோடே
முந்திய எண்ணையுடு முழவிடைவைத்திட்டாரே

கைகேசி விருத்தம்

கட்டிய காரா கேளாய் கடுகென நடந்து நீ போய்ச்
சட்டமாய்ப் பரதன் தானும்தாய் வீட்டில் இருக்கிறஞ்காண்
இட்டமாய் நான்தான் சொன்ன தென்று நீ அவனுக்கோதி
அட்டியில்லாமல் நீயும் அன்புடன் அழைத்துவாராய்

கைகேசி வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் கட்டியம், பரதன் எனது தாய் வீட்டில்
இருக்கிறஞ் நான் வரச் சென்ன தென்று சொல்லிச் சீக்
கிரம் அவனை அழைத்து வருவாயாக.

பரதன், சத்துருக்கன் கொலு
பரதன் விருத்தம்

அன்னை தானழைத்தாளென்ன
அதிசய மறியேனிப்போ
துன்னி மிர்த்தங்கள் காணத்
தோனுது நெஞ்ச மேங்கி

கன்னமுங் காலுங் கையும்
 கண்ணுமே துடிதுடிக்க
 பொன்னகர் அயோத்தி மீது
 பரத சத்துருக்கர் வருகின்றாரே

சத்துருக்கன் விருத்தம்

துடிகள் துந்துமிகள் பம்பை துத்தி மத்தாள தாளம்
 கிடுகிடென்றே முழங்கக் கெம்பீரத்துடனே இப்போ
 இடியது சத்தம் போலே எங்கிலும் முரசொலிக்க
 வடிவுள்ள சத்துருக்க மகராசன் வருகின்றனனே

பரதன் சத்துருக்கர் தரு
 பரதன்

1. கதிர் குலப்பதி பரதன் வந்தானே—சிறிராமர்க்கிளைய
 கதிர் குலப்பதி பரதன் வந்தானே
 அதிபதி யென்னும் வரகுணபதி
 திசை புகழ் தரும் விதரணகுண (கதிர்குலப்)

சத்துருக்கன்

2. கண்ணுவர் முனி கண் களிக்கவே
 வடி வழகதைக் கண்டு மன்மதன்
 எண்ணில்லாத தாய் கைகேசி
 அழைத்த விபரந் தெரியவென்றுமே (கதிர்குலப்)

பரதன்

3. அண்டரெண்ட மெங்கும் நடுங்கவே – எக்காள முதி
 அதிக சின்னம் முரசு முழங்கவே
 கண்டபேர்கள் தெண்டனிடவே – களித்துக்
 கவிஞர் கவிகள் பாடிடக் (கதிர்குலப்)

சத்துருக்கன்

4. காலிற் சதங்கை கலகலவெனவே
கழுத்தில் மாலையைக்
கன்னிமங்கையர் கண்டு மயங்கவே
மேலுலகமும் கீழுலகமும்
மேளவாத்தியம் மிக முழங்கவே (கதிர்குலப்)

பரதன்

5. வண்டினி குழல் மாதர் நாட்டியம்
வரிசையாக நின்றுடிப்பாடவே
எண்டிசை புகழ் சத்துருக்கனேடு
பரதன் வந்து தோற்றினன் (கதிர்குலப்)

பரதன் விருத்தம்

சுந்தர அன்னையே நான் சொல்லுமோர் வார்த்தை கேளாய்
எந்தனைக் கட்டியகாரன் இயல்புடன் வரவே சொன்னேன்
நிந்தனை இல்லாமல்தான் நின்மொழி தலைமேற்கொண்டேன்
வந்திதோ நிற்கிறேனுன் மலரடி சரணம் தாயே

பரதன் வசனம்

சரணம் சரணம் தாயே, என்னை அழைத்த காரியம் இன்ன
தென்று தெரியச் சொல்லுந்தாயே.

சபை விருத்தம்

அந்தரமடைந்த கோவை அருமுனி வதிட்டராலே
முந்திய தயிலத்துடு மூழ்கிட வைத்தபின்பு
கந்தமாங் குழலாள் கைகை கடிதினிற் தூதனுப்ப
வந்திடும் பரதனுக்கு வகுத்துரை செய்குவாளே

கைகேசி விருத்தம்

அன்புடன் தயவாய்ப் பெற்ற பரதனே உரைக்கக் கேளாய்
இன்புசேர் பிராண் நாதர் எனக்கிரு வரந்தந்தார்காண்

வம்புசேர் ராமன் காட்டில் வளமுடனேகவென்றும்
முன்பு நீ முடி சூடென்றும் முதல்மை பெற்றோனே தம்பி

கைகேசி தரு

1. என்மகனே கண்மணியே நான்
இயம்புமொரு வார்த்தைகோய்
உன்னுடைய தந்தை சொன்ன
வார்த்தை தன்னை உரைப்பேன் கோய்
2. பரதன் முடிசூடுவென்றும் பரன்
ராமன் வனம் போகவென்றும்
இருவரமுந் தந்துவிட்டு
இறந்தாரடா உந்தன் தந்தை
3. என்னை மணம் செய்யும் போது
எந்தனக்குத் தந்தவாக்கு
உன் வயிற்றில் ஆண்பிறந்தால்
உலக மதை ஆள்வானென்றும்
4. பத்தா அருள் உற்றது போல்
பதிப்பாய்ப்புமி மதிக்கப்பாலா
பண்பாகவே முடியைச் சூட்டிப்
பாருலகை ஆள்மகனே

கைகேசி வசனம்

கேளும் மகனே பரதா, ஒருவரம் ராமன் காட்டுக்குப்
போகவும், மற்றவரம் நீ முடியைச் சூட்டிப் புவியை ஆளவு
மாக இந்த இரண்டு வரமும் தந்து உன் பிதாவும் இறந்து
விட்டார். இது செய்தி அறிவாய் மகனே.

பரதன் தரு

என்னடி உரைத்தாயம்மா, ஏதடியுரைத்தாய் பாவி
இப்படியும் வஞ்சனைகள் செய்யலாகுமோ அம்மா

சத்துருக்கன் தரு

நலமான காரியத்தைக் கொடுத்தாயே அம்மா
ஞாலத்தில் கெடுதலை விடுத்தாயே அம்மா

பரதன் தரு

பலரும் போகும் வழியை மறித்தாயே அம்மா
பாதையில் முள்ளைவெட்டி வைத்தாயே அம்மா

சத்துருக்கன் தரு

நிலையாகச்சைய் தவத்தைக் கெடுத்தாயே அண்ணன்
நீங்காவனம் போகவைத்தாயே அம்மா

பரதன் விருத்தம்

வரமது பெற்ற நீலி வகுத்திடும் வார்த்தை கேளாய்
உரமது கற்ற நீலி உன்னைப்போல் உலகிலுண்டோ உன்
சிரமது தன்னை வெட்டிச் செயிக்கிலும் பாவமில்லை
பரனெனும் ராமனுக்குப் பாவிந் அகலப் போவாய்

பரதன் வசனம்

கேளடி பாதகி, என் பிதாவையும் கொன்று என்னண்
ணனையும் காட்டுக் கனுப்பிய புலைச்சி, உன்னைக் கொன்று
போட்டாலும் தோழிலில்லை அகலப் போவாயாக.

சத்துருக்கன் விருத்தம்

தாய்மொழி தவறுமன்னன் தலைமைசேர் கொலுவை விட்டு
தாய் பெறுராச்சியத்தைத் தயவுடன் பரதனுக்கு
காயமே சுத்திபண்ணிக் கணக்குடன் ஒப்புவித்து
நேயமாய் வனத்தில் தானும் நிமிஷத்தில் சென்றுரையா

பரதன் சத்துருக்கன் தரு
பரதன்

என்ன செய்வேணிதற் கேது செய்வேணிராமா — எனக்
கிந்தவிதி வசம் இப்படி வந்துதே ராமராமா

சத்துருக்கன்

கைகேசி வார்த்தையால் கானகம் சென்றீரோ ராமராமா
— உன்னை
கண்டுகளித்துக் கலக்கங்கள் தீர்வேலே ராமராமா

பரதன்

எங்களை விட்டு வனந்தனி லேகினீர் ராமராமா — எம்மை
ஈன்ற பிதாவும் இறந்து விட்டாரெந்தன் ராமராமா

சத்துருக்கன்

அந்த அயோத்தி அலைந்துமே போச்சுதே
ராமராமா — இப்போ
அன்னிதமாகவே ஐயரிறந்தாரே ராமராமா

பரதன், சத்துருக்கன் - மறு தரு
பரதன்

கைகேசியாலிழந்தீர் அண்ணை — மனக்
கற்பனையாலே மனந்தளர்ந்தீர்
மெய்யாகவே எனை மறந்தீரன்னை
வேளைப் பலனின் குறை தானே

சத்துருக்கன்

ஐயோ இது என்ன குறை-எங்கள்
அண்ணரில்லாத அரிய குறை
மெய்யாக இதென்ன குறை எங்கள்
வேளைப் பலனின் குறை தானே

பரதன்

சிங்கம் கரடி புலியண்ணே
 சித்திரக் கடிவாய்க் கொடியநரி
 துங்கம் பெரிய கரி யெல்லாம்
 சூழம் வனந் தன்னிற் சென்றீரண்ணே

சத்துருக்கன்

கங்கணங்கள் தானுமுண்டு—அண்ணே
 காதகராகிய வேட ருண்டு
 பொங்கும் பசாசுமுண்டு அண்ணே
 பொல்லா வனந்தனிற் போனுயோ அண்ணே

பரதன்

தாரணி அயோத்தியை ஆளாமல்
 தண்டகாரணியம் சென்றீரண்ணே
 ஏரணி கைகையாலே இப்போ
 எங்களை விட்டுப் பிரிந்தாயண்ணே

சத்துருக்கன்

எல்லோரும் ஓருயிர்போலவே
 வாழ்ந்து நாமிருந்தோமே அண்ணே
 பொல்லாத குனியாலே இப்போ
 போனுயோ பொல்லாவனந் தனிலே

பரதன் ஸிருத்தம்

அன்னை கோசலையே கேளாய்
 அன்பான பிதாவைக் கொன்று
 முன்னமே ராமன் தன்னை,
 முனிந்து நாடேகச் சொன்னைய்

என்னையும் முடிகுடென்று இசைந்த
கைகேசி நீலி
தன் வயிறுதித்தபாவி
சண்டாளன் வந்தேனம்மா

பரதன் வசனம்

கேளும் பெரியம்மா, என் பிதாவையுங் கொன்று என்
அண்ணையுங் காட்டுக் கனுப்பிய புலைச்சியின் மகன் வந்து
நிற்கின்றேன் அம்மா தாயே.

கோசலை விருத்தம்

வஞ்சிகை கேசிசெய்த வகையொன்று மறிந்திடாயோ
நஞ்சிலே தோய்ந்த கண்ணுள் நமக்கிதம் சொல்லுவாளோ
அஞ்சினேன் ராமன் தன்னை அடவி மீதனுப்பிப் போட்டாள்
*குஞ்சிலே நெருப்பை வைத்துக் கூட்டையே கலைத்திட்டாளோ

கோசலை வசனம்

கேளும் மகனே பரதா, உன் பிதாவையுங் கொன்று உன்
அண்ணையுங் காட்டுக்கனுப்பி விட்டாள். இது மகா கொடு
மைதான். இனிமேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களை ஆராய்
வடன் செய்து முடிப்பாயாக.

- * i. குஞ்சிலே தன்னீர் வார்த்தாள்
கூட்டிலே நெருப்பு வைத்தாள்
- ii. குஞ்சிலே நெருப்பு வைத்துக்
கூட்டிலே தன்னீர் வார்த்தாள்.

பரதன் தரு

கனவிலும் நான்றியேன் ராமதுரோகம்
கனவிலும் நான்றியேன்
கனவிலும் அறியேன் நான், காகுத்தன் தனக்குத்தான்
மனதார வாக்கார வஞ்சகம் செய்திட (கனவிலும்)

சத்துருக்கன்

தானுங் கொடாதவர் கொடுப்பாரைக் கெடுப்பவர்
தனது மனதிலொன்று சாற்றிடுவான் பாவி (கனவிலும்)

பரதன்

தீர்த்தக் கரையில்பாவி வெகு சனமத்துரோகி தன்னைச்
சேர்ந்த மனிதருக்குத் தீங்கு செய்திடும் பாவி (கனவிலும்)

சத்துருக்கன்

காய்ச்சம் ஒரு கலத்தில் உண்டவீட்டினுக்கே
கள்ளத் துயரைச் செய்த கடும்பாவியாவேனே (கனவிலும்)

பரதன்

பாலனை பேருக்குப் பழிகள் செய்திடும் பாவி
பல துரோகியான படுபாவி ஆவேனே (கனவிலும்)

பரதன் வசனம்

கேளும் பெரியம்மா. பூலோகத்திலே அனேகவிதமான பாவி
களுண்டு. அதிலும் ராமத்துரோகம் நினைத்தால் நானும்
அந்தப் பாவிகளில் ஒருவனுவேன். சத்தியம் சத்தியம். அண்ணர் ரெகுநாயகனைத் தேடிப்போக விடை தந்தனுப்பும்
தாயே.

கோசலை வசனம்

இராமனைப் போய்ப்பார்க்க நானும் உடன் வருகின்றேன்
மகனே

சபை விருத்தம்

இங்கிதம் சேர் தசரதர்க்குச் செய்யுங்கடன் கழித்து
இயலான பரதன் சத்துருக்கன் தானும்
பொங்குபுகழ் சுமித்திரை கோசலை கைகேசி கூடப்
பலசனமுமழுதிரங்க வதிட்டர் தானும்

சங்கமொடு கனகனெனும் சகலபேரும்
 சரணமெனக் கைகுவித்து அங்கேபோக
 அங்கவர் சித்திர கூட மலையை நாடி
 அந்த ராமரைத்தேடி நடந்திட்டாரே

சத்துருக்கன் விருத்தம்

வன்னமாய் வனத்தில் வந்து வனமது பார்க்கும் போது
 புன்னைமா மரமுந் தேக்கும் பொருந்திய வனத்தில் வாழும்
 தன்னிகரினையில்லாத சற்குணப் பட்சி கேளாய்
 என்னிட அண்ணர் தன்னை இவ்வனங் கண்டதுண்டோ

பரதன் தரு

அண்ணரைக் காணேனே அரி, அரி அண்ணரைக் காணேனே
 அண்ணரைக் காணேனே எங்கள் மணி வண்ணரைக்
 காணேனே

சத்துருக்கன் தரு

சிட்டுக்குருவியினங்காள் வனந்தன்னில் சேர்கின்ற பட்சிகளே
 முட்டுப்படாமலெங்கள் - அண்ணர் ரெகு
 ராமரைக் கண்மார்களோ

பரதன் தரு

மாடப்புறுவினங்காள் வனந்தன்னில் வாழ்கின்ற பட்சிகளே
 நீங்கள் விளையாடும் வனந்தன்னில் ரெகு
 ராமரைக் கண்மார்களோ

சத்துருக்கன் தரு

சோலைக்கிளியினங்காள் வனந்தன்னில் சூழ்கின்ற பட்சிகளே
 இந்தச் சோலைவனந்தனிலே எங்கள் ரெகு
 ராமரைக் கண்மார்களோ

பரதன் தரு

அன்னமே தாராவே நல்ல ஆடுமயிலினமே
 இந்த வனந்தனிலே எங்கள் ரெகு
 ராமரைக் கண்மாரோ.

சத்துருக்கன் வசனம்

கேளுங்கள்னு அந்தச் சித்திரக்கூட மலையிலே அண்ணர்
ரெகு நாயகரைப்போல் தெரிகிறது. போய்ப் பார்த்து
வருவோம் வருவீராக.

பரதன் வசனம்

அப்படியே சீக்கிரம் நடந்துபோய்ப் பார்ப்போம் தம்பி.

இலட்சமனன் விருத்தம்

கங்கைசேர் அயோத்தியானும் கருணைசேர் அண்ணுகேளாய்
சங்கைசேர் பரதன்தானும் தளத்துடன் சண்டைசெய்ய
இங்கே ஏன் தொடர்ந்து வாருன் எனக்கொரு
மொழி நீ சொல்லும்
அங்கவன் தன்னைப்போரில் அடக்கிறேன் இருந்துபாராய்

இலட்சமனன் வசனம்

கேளுங்கள்னு, பரதன் தளத்தோடும் உரத்தோடும்
சண்டைக்கு வருகிறுன் போல் தெரிகிறது. அவனைக்கொல்லு
கிறேன் எனக்கு விடைதாருங்கள்னு.

இராமர் இலட்சமனர் தர்க்கம் தரு

இராமர்

இப்படியும் சொல்லலாமோ - அவனை ஏழையென்றும்
பேசலாமோ
நல்லவன் பரதன்தானே நாடிநம்மை வருகின்றுனே

இலட்சமனன்

தப்பிதகாரன் தான்னு சாய்க்கிறேன் கணத்தில் நானே
அல்லதிங்கே ஏனே வாருன் அவன் மனதில் கோபமானன்

இராமர்

அந்தமாம் பரதன்தானே அழைத்திடவும் வாரூண் நம்மை
தங்கம்போல் மனதையுள்ளான் தப்பிதுரைகள் விள்ளான்

ஸ்த்ரீமனர் தரு

இந்தயோசனை எண்ணலாமோ ஏழையென்றென்னைப்
பேசலாமோ
அங்கவன் சமர்த்ததெயல்லாம் அறியலாங்களத்திலண்ணை

வசனம்

கேளுங்களன்னை, அவன் சமர்த்ததைப் பின்னால் அறிந்து
பாருமென்னன்னை.

பரதன் விருத்தம்

சரணமே சரணம்லோக ரட்சகா சரணம் போற்றி
அரணமென்றடைந்தயானைக் கன்புசெய் ராமா போற்றி
கரணமே புலன்கடந்த காரணை போற்றி போற்றி
தரணியையாளவந்த தாமரைக்கண்ணை போற்றி

பரதன் தரு

1. அரிஅரிராமா அச்சுதானந்தா அரிநாராயணை
கரியமால் நிறத்தோனே வைகுந்தா
2. சிறுமதி கைகையாலே இவ்வனத்தில் அரிநாராயணை
சிவயோகி வேடம்பூண்டு வந்தனையோ
3. அடியேன் செவியில் அன்றுநானறிந்தால் அரிநாராயணை
அரணை உனக்கரச செய்திடுவேன்
4. அரனே ஆவிலுறையுந் தேவனே அரிநாராயணை
அயோத்தியாள நீ வருவாய் பரனே

பரதன் வசனம்

சரணமே சரணம் அன்னை, தேவரீர் இடம் வந்து சேர்ந்தேன் அடியேனைக் காத்து ரெட்சிக்கவேணும் சுவாமி.

இராமர் விருத்தம்

அன்புசேர் பரதா கேளாய் அருமைசேர் தாய்மார்க்கூட
இன்புசேர் சத்துருக்கன் இயல்பெறு வதிட்டர் தாழும்
துன்புசேர் வனத்தினுடே சுறுக்காக வந்த செய்தி
நண்புள்ள தம்பி நீயும் நவிலுவாய் அறியத்தானே.

இராமர் வசனம்

கேளுங்கோ தம்பிமார்களே! நீங்கள் சகலரும் வந்த காரியம் என்னவென்று நான் அறியும்படி சொல்லுங்கோ தம்பிமார்களே.

பரதன் தரு

பெற்ற பிதாவும் இறந்துவிட்டாரேன் அண்ணே - அந்தப் பேச்சி கைகேசி மறந்துகேட்டானே என் அண்ணே

இராமர் தரு

வெற்றியுடன் நம்மை மேன்சையாய்ப் பெற்றூரே
தம்பிமாரே - இப்போ
வேளொப்பலனுலே தாழ்மையாய்ச் செத்தாரோ தம்பிமாரே

இலட்சமணன் தரு

பக்தியுடன் நம்மைப் பெற்றபலனிதோ அண்ணே - அந்தப் பாதகி கைகேசி உற்றபலனிதே அண்ணே

சத்துருக்கன் தரு

நாடு நகரமும் நாமிழுந்தோமே என் அண்ணமாரே
நமக் காராகிலும் துணை யார்சொல்லப் போரூர்கள்
அண்ணமாரே

சிதை தரு

கத்தினதாலென்ன காரியமாமோ என் ஜயா - இந்தக் காலத்தினுல் வந்த காரியமாமோ என் ஜயா

பரதன் தரு

தாய் செய்த கேட்டுக்கு நானென்ன செய்குவேன் அன்னை
- அவள்
தாயல்ல எங்கட்டு நாயல்லோ கார்மணி வண்ணை

இராமர் தரு

பேயான கூனி பிழையாய்க் கெடுத்தாளே தம்பிமாரே
- கைலக
வாயாலேபேசி வழியைத் தடுத்தாளே தம்பிமாரே

இஸ்தசமனன் தரு

சேயான நாங்கரும் செய்கடனற்றேமே அன்னை - இந்தத்
தேசத்தவர்கள் சிரித்திடப்பெற்றேமே அன்னை.

சத்துருக்கன் தரு

அந்த அயோத்தி அலைந்துமே போச்சுதே அன்னமாரே
- அதை
ஆராய்ந்து பார்த்துநீ நேராக வாருமென் அன்னமாரே

சதை தரு

வாயாத காலத்தில் வாய்க்குமென்றெண்ணிட ஸாமோ
- எங்கள்
வாழ்வான மாமன் மடிந்திட ஞாயமுமாமோ

இராமர் தேவாரம்

எத்தனை காலமாக என்னில்லாத் தவசிசெய்து
நித்தமுமென்னைப்பெற்று நெறியுடன் வளர்த்தீரயா
முத்திநீ சேரவுந்தன் முடி எனது துடைமேல் வைத்து
செத்திடப் பெற்றீர் இல்லை சிறியனுய்ப் போனீர்ஜியா

இஸ்தசமனன் தேவாரம்

தாரமாய்க்கொண்ட உந்தன் தலைவிகை கேசிமேலே
வாரமாய் நீகொடுத்த வரத்தினால் மாண்டரையா

பாரமாயரசர் கேட்டால் பழியது சொல்வார் என்மேல் ஈரமில்லாமல் நீரும் இறந்தீரோ என் பிதாவே

கீதை தேவாரம்

சவாமியே அயோத்தியானும் தந்தையே வளமைபோன்ற பூமிகோசல நாடானும் புண்ணியா புகழைப்பூண்ட மாமிமார் அழுதிரங்க மற்றுள்ளோர் கவலைகொள்ள காமியாய் இறந்தீரோ என் கண்மணிபோல் அம்மானே

கைகேசி விருத்தம்

கைதனில் புண்ணைப்பார்க்கக் கண்ணுடி வேணுமோதான் மையல்சேர் கூனியாலே மனமது தளர்ந்துபோனேன் உய்யவே முடியைச்சூட்டி உகப்புடன் புவனமாள ஜயனே ராமச்சந்திரா அன்புடன் வருகுவாயே

கைகேசி வசனம்

கேளும் மகனே ராமச்சந்திரா சகலபேரும் அயோத்திக்குப் போவோம் நீயும் வருவாயாக.

கோசலை விருத்தம்

கண்மணிபோலே பெற்ற கார்மணி கண்ண கேளாய் பெண்மனதாமெல்லோர்க்கும் பேதமை அறிவதாகும் வண்மைசேர் கைகைக்கூட வரச்சொல்லி அழைக்கிறுள்காண் திண்மையாய்ப் புவனி ஆளச் சிறப்புடன் வருகுவாயே

கோசலை வசனம்

கேளும் மகனே இராமச்சந்திரா, யாதொன்றும் பேசாமல் அயோத்தியை ஆள்வதற்கு எங்களுடன்கூட வாரும்மகனே

சுமித்திரை விருத்தம்

திருவுடன் பெற்றெடுத்த செல்வனே ராமச்சந்திரா பரிநிலாவுக் கொழித்துப் பரதேசம் போவார்போல

உருநிறை கைகைக்காக ஊரைவிட்டேகலாமோ
அருஞுடன் எங்கள்கூட அட்டிசொல்லாமல் வாராய்

சுமித்திரை வசனம்

கேளும் மகனே ராமச்சந்திரா, சகலபேரும் அயோத்திக் குப் போவோம் தடைகூருமல் வாரும் மகனே.

இராமர் விருத்தம்

இணையில்லாத் தாய்மாரே நான் இயம்பிடும் வார்த்தை கேளீர்

துணையுடன் தபசசெய்யத் துணிந்துகாடேகி வந்தேன் அணையது கடந்தவெள்ளாம் அணைதனிற் சேர்வதுண்டோ கணைதரு பதினாண்டு கடந்தல்லால் வாரேன் அம்மா

இராமர் வசனம்

கேளுங்கோ தாய்மார்களே, பதினாலு வருஷம் கழிந்தபின் அயோத்திக்கு வருகிறேன். அதற்கிடையில் வரமாட்டேன் கிலேசமில்லாமல் அயோத்திக்குச் செல்லுங்கோ தாய்மார்களே.

சத்துருக்கன் தரு

1. வள்ளலே என் வார்த்தை கேளாய் வனத்தைவிட்டயோத்தி வாராய் உண்மையாயென்னைப் பாராய் உறுதியாயயோத்தி வாராய்
2. அண்ணலே எனது கண்ணே அயோத்தியாள வாருமண்ணே திண்ணமாய் வராதேபோனால் செய்புவாயுன் மனதைத்தானே
3. தஞ்சமில்லாமலுண்டோ இங்கு தாமதிப்பதென்ன கண்டோ அஞ்சனை புயஞ்சேரும் அண்ணு அருள்புரிவாய் கமலக்கண்ணை

சத்துருக்கன் விருத்தம்

கோசல நாட்டையானும் கொற்றவா போற்றி போற்றி
மாசகல் அயோத்தி வந்தமா தவமே போற்றி
தேசமே புகழ்வந்த தசரத ராமா போற்றி
ஆசில்லா ஊர்க்குப்போக அன்புடன் வருகுவாயே

சத்துருக்கன் வசனம்

கேளுமென்னன்னை, அயோத்திக்குப் போக வரவேணும்
வராதேபோனால் அடியேணும் போகமாட்டேன். அறிந்து
கொள்ளும் அன்னை.

பரதன் விருத்தம்

குரிய குலத்துதித்த தோன்றலே போற்றி போற்றி
பாரிய அயோத்தியானும் பரமனே போற்றி போற்றி
வாரிகுழ் புவனியாள வரவேணும் வராதேபோனால்
ஆரியனுணைபோகேன் அறிந்தெனக் குரைசெய்குவாயே

பரதன் வசனம்

கேளுமென்னன்னை, அயோத்திக்குத் திரும்பிப்போக வர
வேணும். வராதேபோனால், நானும் திரும்பிப் போகமாட்டேன். அறிந்துகொள்ளும் அன்னை.

இராமர் விருத்தம்

உத்தம வீரனுன பரதனே உரைக்கக் கேளாய்
எத்திசை புகழும் எந்தன் பாதரட்சையைக் கொண்டேகி
வைத்துநீ அரசையானும் வருஷமோர் பதினாண்டில்
சத்திய மாகவாறேன் தம்பி நீ ஏகுவாயே

இராமர் வசனம்

கேளுந்தம்பி பரதா, பதினாலு வருஷம் கழிந்தபின் வரு
கிறேன். நான் வருமளவும் எனது பாதரட்சையைக்
கொண்டுபோய் இரத்தின சிம்மாசனத்தில் வைத்து ராச்சி
யம் பண்ணியிருப்பாயாக.

சபை விருத்தம்

சீரான ராமச்சந்திரன் மிதி அடி இணையை வாங்கி
செய்மான பரத சத்துருக்கர் தாழும்
பேரான கோசலை கைகேசிகூடப்
பிரியமுள்ள சுமித்திரையும் வதிட்டர் தாழும்
தாராளமாகவந்த சகலபேரும்
தகைபெறவே விடைபெற்றுக் கங்கை தாண்டி
ஏராள வயல் சூழும் அயோத்திநாட்டில்
இன்பமுடன் எல்லோரும் வந்திட்டாரே

சத்துருக்கன் தரு

நடந்திட்டாரே - அயோத்திக்கு நடந்திட்டாரே

1. நடந்துவிட்டாரிந்த அண்டத்தின் வழியாலே
நடந்துவிட்டார் வனம் விட்டகன்றிட்டார் (நடந்)
2. காடுசெடி கானகம் கங்கைநதி தாண்டி
கைகேசிகோசலை சுமித்திரைத் தாயுடன் (நடந்)

பரதன் இரண்டாம் வரவு விருத்தம்

கிரினைத் திரண்டதோளான் கெதிபெறு பரதராசன்
இருடிசேர் வனத்திற்சென்று இராமர்சொல் மொழியைக்
கேட்டு
தருநிகர் செங்கோலோங்கத் தலைதனில் முடிகுடாமற்
பருதிகுழ் உலகையாளப் பரதனும் வருகின்றன

பரதன் தரு

பரதமகாராசன் வந்தானே - அயோத்தியாளப்

பரதமகாராசன் வந்தானே

1. பாதரெட்சைதன்னை வைத்துப் பதினாலு ஆண்டுமட்டும்
பண்புடன் அயோத்திதன்னைப் பரிபாலித்திடவென்று
(பரத..)
2. அண்ணரின் சொற்படியே அயோத்தியாபுரி தன்னில்
திண்ணமாய்க் கிரீடம் மின்னத் சீர்முத்து மாலைதுன்ன
(பரத....)

3. அட்டதிசை எங்கும் புகழ் அரிய தசரதன்தன் அரசையுலகமெங்கும் தெரிய உரைக்கும்கெட்டி
(பரத.)
4. சித்திரைச் சரிகைமின்னச் செழுங்கனக மாலைதுன்ன உத்திரப் பணிகளெல்லாம் ஒன்றேடு ஒன்றசைய
(பரத.)
5. உறுபரிப்புயத்தைஆட்டி உலகாளச் செங்கோல்நாட்டி பாரிலுள்ளோர்கள் போற்றப் பதினாலு ஆண்டுமட்டும்
(பரத.)
6. வையகத்தரசரெல்லாம் மயங்கித் தியங்கிடவே கையினில் கேடயத்தைக் காட்டியே மாட்டிக்கொண்டு
(பரத.)

சபை விருத்தம்

தகு பரதன் விடைபெற்றுப் போகராமன்
தவசியில் அனேகம் பேர்தன்னைக் கண்டான்
தொகுதிபெறு அந்தரிகர் சுயேச்சர் தன்னைத்
தோகையரைக் கண்டான்பின் னவ்விடம் விட்டான்
பகுதிபெறு தண்டகாரணியந் தன்னில்
பத்து வருஷமிருந்தான் பரம ஞானி
மிகுதிசெறி அகத்தியனைக் கண்டான் ராமன்
மேன்மைசெறி பஞ்சவடிதனில் வந்தாரே

இராவணனது கட்டியகாரன் வரவு
விருத்தம்

இனமுடன் தேவர் வாழ்த்த இராசாக்களாடிவணங்க
கனமுள்ள முனிவர் வாழ்த்தக் கவரிசூழ் இலங்கைதன்னில்
தனமுட னரசுசெய்யுந் தாரணிராவணேசன்
கனமுள்ள வாசற் கட்டிய காரனும் தோற்றினுனே

கட்டியகாரன் தரு

கட்டியகாரனும் வந்தானே ராவணன் வாசஸ்
கட்டியகாரனும் வந்தானே

1. அட்டதிக்கு எங்கும் புகழ் மட்டில்லா கீர்த்திபெற்ற
மட்டில்லாப் புகழ்படைத்த மன்னன் ராவணன் வாசஸ்
(கட்டிய.)

2. சரிகைத்தலைப்பாகை மின்னவே—நெற்றியில் இட்ட
திலகப் பொட்டிலங்கவே
அரசரடிபணிய அரியராவணன் வாசஸ்
கரிபரி தேர் திரள்கள் காலாஞ்சும் படைகுழு
(கட்டிய.)

3. கையில் புயங்களது துலங்க கழுத்திலிட்ட
கண்ட சரங்களாடவே
மெய்யில் பூஷணமெல்லாம் வெகுவாய்த்
தரித்துக்கொண்டு
பையக்கொடிமன்னரெல்லாம் பணிந்து துதிக்கும்வாசற்
(கட்டிய.)

4. காலில் சதங்கை மின்னவே கரத்திலிட்ட
கண்டகணையாளி மின்னவே
மேருபர்வதத்திலுள்ள மிகவீர ராசரெல்லாம்
மேலுலகிலுள்ளவர்கள் வெகுவாய் மனந்தளம்ப
(கட்டிய.)

கட்டியகாரன் ஆட்டத் தரு

கோலக்கீர்த்தனன் வந்தான் - சபைதன்னில்
கோலக்கீர்த்தனன் வந்தான்

1. கோலக்கீர்த்தனன் வந்தான்
ஞாலத்து ராவணன்
சீலன் புகழ்தன்னைக் கோலங் கொண்டாடியே
(கோலக்.)

2. கொங்கத்து ராவணன்

துங்கப் புகழ்பேசி

அங்கக்கோலகீர்த்தன் துங்கமுடன் வந்தான்

(கோலக்.)

கட்டியன் மறு தரு

1. வரமிக்க சிவனுற்ற கைலைக்கிரி எடுத்த

அருளுற்ற மகராசன் ராவணேசன் வாரூர்

(வரமிக்க.)

2. இறைவந்த மறைமுத்து அறிவுந்து நிறைவந்த

இறைவன் ராவணனென்னும் மகாராசர் வாரூர்

(வரமிக்க.)

கட்டியகாரன் வசனம்

அகோதெதப்படி என்றால், ராசாதிராசன், ராசமார்த்தாண்டன், ராச உல்லாசன், ராசகெம்பீரன், ராசால்யயாரன் இலங்கைமா நகரையாளும் ராவண மகா ரா சா வு ம், பெண்சாதியும், தம்பிமார்களும் கொலுவுக்கு வருகிறார்கள். நான் தெருவீதி போகிறேன். சனங்களே, வெகு பராக்கு எச்சரிக்கை.

ராவணன், கும்பகர்ணன், விபீஷணன்

மண்டோதரி கொலு வரவு

இராவணன் விருத்தம்

மூவுலகும் ஆண்டதுரை

முகுந்தனையும் வென்றதுரை முனிவர்க்கெல்லாம் நாவுலவும் நான்மறைசொல் கீதம்படி

நடித்ததுரை நங்கைமார் நளினத்தோடும் தேவர்களும் வணங்குதுரை

திக்கயக்கோடு இடித்ததுரை திறையேழுண்ட பூவிலங்கையாண்டதுரை

ராவணேஸ்வர துரையும் புறப்பட்டாரே

இராவணன் கொலுத் தரு

வந்தார் பாரீர் ராவணதுரை வாரூர் பாரீர்

1. வாரூர் இதோபாரீர் வண்ணப் பணிகள் பூண்டு
காரான குழையின்னக் கஸ்தாரிப் பொட்டுமிட்டு
(வந்தார்.)

2. பட்ட நாமமுஞ் சாற்றிப் பருத்த முடியுஞ்சுடிடி
இட்டமுடன் கொலுவுக்கு ஏந்தல் ராவணதுரை
(வந்தார்.)

3. பத்திபத்தியாக முத்துக்குடைகள் மின்ன
பச்சை வெள்ளோக்குடை பலபேர் பிடித்துவர
(வந்தார்.)

4. துத்தி மத்தளதாளம் வெற்றிமுரசதிர
எத்திசையும்புகழ் இலங்கையாளும் மன்னன்
(வந்தார்.)

இராவணன் ஆட்டத்தரு

1. கும்பகர்ணன் கூடவரக்
கோதைத்திருச் சடையும் வர
தம்பி விபீஷணன்வரத்
தையல் மண்டோதரியும் வர

2. உம்பரெல்லாம் கூடிவர
உற்றவர்கள் கூடவர
இம்பரெல்லாம் வணங்குந்துரை
இராவணேசன் தோன்றினுன்

கும்பகர்ணன் விருத்தம்

எந்தனக் கன்புவாய்ந்த இனியதோரன்னை கேளாய்
உந்தன் நல் வரமும் சீரும் உரமுடன் வாழ்க வாழ்க
இன்புறும் அரசும் சீரும் என்றென்றும் வாழ்க வாழ்க
அன்புறும் அன்னை உந்தன் அடியினை சரணம்தானே
கும்பகர்ணன் வசனம்

சரணமே சரணம் அன்னை, உமது செங்கோல் நீரூழி
வாழவேண்டும் அன்னை.

விபீஷனன் விருத்தம்

சுந்தர அண்ணு உந்தன் சுடர்முடி வாழ்க வாழ்க
மந்திரவாள் செங்கோலும் வயமுடன் வாழ்க வாழ்க
அந்தரத்தவர்கள் போற்ற அருந்தவத்தோர்கள் வாழ்த்த
இந்திரன் வணங்கும் அண்ணு இருந்தரசாளவாயே

விபீஷனன் வசனம்

சரணமே சரணம் அண்ணு, உமது கீர்த்தியுடன் நீ எப்
போதும் போல் நீரூழி வாழ வேண்டும் அண்ணு

மண்டோதாரி விருத்தம்

மண்டலம் புகழும் வீர மகாராசதுரையே போற்றி
அண்டர்கள் புகழ் நாளும் அரசு செய்தாள்வாய் போற்றி
கொண்ட காதலனே போற்றி குலவு தோனுடையாய்
போற்றி
எண்டிசை விழங்கும் பிராண நாயகா போற்றி போற்றி

மண்டோதாரி வசனம்

கேளும் பிராண நாதா உமது புகழ் என்றென்றும் இருக்க
வேண்டுமையா சுவாமி.

திருச்சடை விருத்தம்

சீர் செறி இலங்கை ஆளும் தகழுமென் பிதாவே போற்றி
பேர் செறி அரக்கருய்யப் பிறந்த மாதவமே போற்றி
கூர் செறி வீரா போற்றி குணமுள்ள துரையே போற்றி
ஏர் செறி ராவணேச ராசனே போற்றி போற்றி

திருச்சடை வசனம்

சரணம் பிதாவே எப்போதும் தற் காக்க வேண்டும்
பிதாவே.

இராவணன் தரு

என்னுடைய தம்பிமாரே எனக்கிணிமையாக இருந்தேரே
வண்ணமாம் புயத்தைப்போலே வாழுவீர் நயத்தினாலே

கும்பன் தரு

நண்ணயமாய் நாங்களெல்லாம் நலத்துடனே வாழ்வோமே
எண்டிசை அரக்கரெல்லாம் அண்டியர் பகைவ மாழு

விபீஷணன் தரு

செங்கதிர்க்களனி சூழும் தென்னிலங்கை ஆனாம் கோவே
பங்கயப் பாதங்கள் போற்றிப் பணிவுடனே வாழுவோமே

மண்டோதரி தரு

பண்ணவர் வணங்குந் தோளா தென்னிலங்கை
மன்னவனே
வண்ணமலர் மார்பனே உன்மாது நல்லாள் பாதம் போற்றி

திருச்சடை தரு

மாதவஞ் செய்தெம்மை யீன்ற, மாண்புடைய
தந்தையாரே
ஏதுகுறை இல்லாமலே இலங்கையை நீ ஆள வாழ்வோம்

இராவணன் தரு

தன்னிகரில்லாத சேனைத் தளத்துடனே வாழுவோமே
தென்னிலங்கை ராசனென்றால் தேவர்களும் அஞ்சவாரே

கும்பகர்ணன் தரு

அன்னையரைப் போலவே அன்பாய் ஆதரித்திருந்தாயன்னை
சொன்னபடி நாங்களெல்லாம் சேர்ந்திருந்து வாழுவோமே

விபீஷணன் தரு

சந்தனி தடஞ்சேர் மார்பா தானவர் வணங்குந்தேவே
எந்தையே முதல்வா நாங்கள் நிந்தனை இல்லாமல்
வாழ்வோமே

மன்னோதாரி தரு

அட்ட திக்கரசரெல்லாம் கிட்டிநின்றடி பணியவே
கிட்டிவரும் தேவரையும் கீர்த்தியுடன் வென்ற கோவே

திருச்சடை தரு

நீதியில் சிறந்த தொரு நேர்மையுள்ள தந்தையரே
பாரிய இலங்கை தன்னைச் சீருடனே ஆஞ்வோமே

இராவணன் விருத்தம்

மதகய வலிமை பெற்ற வலியுறு கும்பகர்ண
இதமுள்ள விபீஷணநான் இயம்பிடும் வார்த்தை கேள்க
செய மூள்ளான் தம்பியுள்ளான் சண்டைக்கு
மஞ்சானென்ற
இதமுள்ள வார்த்தை போலே இருந்தரசாஞ்வோமே

இராவணன் வசனம்

கேஞ்சுகோ தம்பி மார்களே தம்பியுள்ளான் சண்டைக்கு
அஞ்சானென்ற வாக்குப்படி இருக்கும்போது எனக்கு ஒரு
வித குறையும் சேராது. நீங்களிருவீரும் சிரஞ்சிவியாக
வாழ்ந்திருங்கோ தம்பிமார்களே.

குர்ப்பன்கை வரவு

சபை விருத்தம்

திரை கடல் இலங்கையானும்
செல்வனும் ராவணேசன்
துரையிட தங்கையான
குர்ப்பன்கை என்னும் மாது
தரை புகழ் திருச் சீராவைத்
தயவுடன் காணவென்று
உரை வடத்திசையை நாடி
எல்லையில் வருகின்றாலே.

சூர்ப்பனகை தரு

1. மாது சூர்ப்பனகை வந்தாள் - ஓய்யாரமான மங்கை சூர்ப்பனகை வந்தாள் திடமுடனுடவர் அதிமையல் கொள்ளவே அதிமோகவலியெனும் மாது வந்தாளே (மாது)
2. மையல் கொள்ள மதியவள் நுதல் விழி அளகு பளபளென்ன ரதி மோகவல்லி யென்னும் மங்கை கொலுவை நாடி (மாது)
3. கொந்தளக மாலை மின்னவே நல்ல கோமேதகம் புட்பராகம் வைடுரியம் பதித்த - கொ கொந்தளக மாலை மின்னக் குழல் வண்டுராகம் பாட கொங்கை மலர்கள்ரெண்டும் மங்கை இடையும்மின்ன கந்தம் களபம் பூசிக்கன்னி ஓயிலாய் நடந்து (மாது)
4. முத்து முக் குத்திமின்னவே நல்ல முன்கை வளைய லோடு மோக நகைமாலை துன்ன முத்து முக்குத்திமின்ன மோக நகை மாலைதுன்ன முகமது சந்திர காந்தி பளபளென்ன அகமது தான் குளிர அன்னம் போலே நடந்து (மாது)

* சூர்ப்பனகை தரு என்ற தலைப்பில் பின்வரும் பாடல்களும் காணப்படுகின்றன:

சூர்ப்பனகை தரு

வந்தாளிதோ சூர்ப்பனகை ஓயிலாள் - மாது வாருள் சூர்ப்பனகை என்னும் ஓயிலாள்

1. வந்தாள் அந்தமாய் நடந்து செந்தாமரை போல் முகத்தாள் சின்ன இடை துவளச் சித்திரம் போலே நடந்து (வந்தாள்)

2. கொங்கைக்குடங்கள் மின்னக்
 குழல் வண்டு ராகம் பாடச்
 செய்கை வளை குலுங்கச்
 சிலம்பு கலகலென்ன (வந்தாள்)
3. சொர்ணப் பணியணிந்து
 சோலைக் கிளிபோல் மொழிந்து
 அன்ன நடை நடந்து
 அரியமயில் சாயல் போலே (வந்தாள்)
4. மூல்லை மலர்கள் சூடி
 மோகனக மாலை துன்ன
 சின்ன இடை தளரச்
 சிங்காரத் தனங்குலுங்க (வந்தாள்)

சூர்ப்பனகை விருத்தம்

இந்திரர் புசழுமெந்தன் இனியதோர் அண்ண கேளாய்
 சுந்தரமாகவே போய்க் கரதூஷனன் திருச்சீராவை
 தந்திரத்துடனே கண்டு சடுதியில் வருவதற்கு
 உந்தன் நல் விடையைத்தந்து உகப்புடன் அனுப்புவாயே

சூர்ப்பனகை வசனம்

கேஞ்சுமென்னண்ண, வடக்கே போய்க் கரதூஷன திருச்
 சீராவைக் கண்டு, திரும்பி வருவதற்கு விடை தாரும்
 அண்ண.

இராவணன் விருத்தம்

என் தங்காய் சூர்ப்பனகி சொல்லைக் கேளாய் இயல்புடன்
 நடந்து நீ போய்
 துங்கமாய் வடக்கே சென்று கரதூஷனன் திருச்சீராவை
 மங்கையே கண்டு நீயும் மனமது தளரச்சியாகி
 இங்கிதத்துட னே நீ தான் இயைவுடன் வருகுவாயே

இராவணன் வனசம்

கேஞ்சும் தங்காய், வடக்கே போய் கர தூஷன திருச்
 சீராவைக் கண்டு மறுபடியும் சடுதியில் மீண்டு வருவாயாக

குர்ப்பன்கை வசனம்

மிகுதியும் பாக்கியமானேன் அண்ணே

குர்ப்பன்கை தரு

1. வடிவில் மிகுந்த குண அழகுள்ள ராட்சத மங்கை கொலுவில் வந்தாளே இதோசபை (வடிவில்)
2. அன்னம் போலே நடந்து அரிய தன்றைக்காட்டி சொர்ண மையலாகிச் சுந்தர உல்லாசமுடன் (வடிவில்)
3. நடை குலுக்கி நடந்து நாகரீகமாகப் பேசி இடமுடன் திருச்சீராவை இச்சணம் காணவென்று (வடிவில்)
4. பட்டு றவுக்கையிட்டுப் பன் பொற் குடைகள் மின்ன இட்டமுடன் வடக்கே சென்று இச்சணம் காணவென்று (வடிவில்)

காட்டில் இராமர், ஸ்தாமணர் சீதை கொலு குர்ப்பன்கை விருத்தம் (இராமரிடம்)

தேவர்களிலொருவனே சிவனுர் தானே

திரை கடலில் பள்ளி கொள்ளும் முகுந்தன்தானே மூவர்களில் ஒருவனே மனிதன் தானே

முனிவனே நீ யாரென் றெனக்கு இப்போ ஆவலுடன் உன் பேரில் ஆசையானேன்

ஆசை தணித் தென்னை நித்தம் அருள் வீரானால் ஏவலென்ன சொன்னாலும் செய்வேன் நான்

இதழுன்டு கலவி செய்ய இணங்குவாயே

குர்ப்பன்கை வசனம்

கேஞம் பெரியவரே, உன் பேரில் மிகவும் ஆசையாய் இருப்பதால் என்னைச் சேர்ந்தனைந்து கொள்ளும் பெரிய வரே.

இராமர் விருத்தம்

கார் செறி குழலினுளே கணவனில்லாத பெண்போல்
நீ யென்னைச் சேரவென்று நேசமாய்க் கேட்டபாவி
ஊரேது பேர்தானேது உற்றவர் உனக்காரிப்போ
சீருடன் வரல்லாறெல்லாம் சீக்கரம் உரை செய்வாயே

இராமர் வசனம்

கேள்டி பெண்ணே, உன்னுடைய ஊரும் பேரும் நீ இங்கே
வந்த வரலாறு எல்லாம் நான்றியச் சொல்லடி பெண்ணே

இராமர், சூர்ப்பனகை - தர்க்கத்தரு
சூர்ப்பனகை தரு

பேரால் பெரியவன் ராவணன் என்னிட அண்ணன்சுவாமி
பேசாதே யாதொன்றும் ஒதாதே கார் மணி வண்ணு

இராமர் தரு

சீராய்ச் சிறந்தவள் நீயொரு பாக்கியசாவி - ஆரும்
சேரா வனத்துக்கு நீ வர வேண்டிய கேவிபெண்ணே கேவி

சூர்ப்பனகை தரு

நீரால் சிறந்தோர் இலங்கை என் நாடெந்தன் தேசம் -
மன்னு
நேராய் நடந்திடுவேன் கைவிடாதே உன் மேல் பாரம்

இராமர் தரு

சீராய்ச் சிறந்த பெண்ணேயுனக் கேணிந்தக்கேடு - என்ன
எலாது இலங்கையில் ராட்சதருண்டு போய்க்கூடு

சூர்ப்பனகை தரு

மன்மதராவினில் முறையறிவேனன்னைச் சேரும்-ஓய்மன்னு
மாலான லீலையில் வந்தால் தெரியுமே பாரும்

இராமர் தரு

துன்மதியாகிய பேச்சுகள் பேசாதே பாவி
தோலாட்டமாடி ஒழிந்திடுவாய் உனதாவி

குர்ப்பனகை தரு

கல்மனதோ உந்தன் மனதைச்சரி சொல்லலாமோ - ஒரு
காரியமுண்டென்னைக் கட்டி அனைந்திடும் சுவாமி

இராமர் தரு

நல்மன தான முனிவர் கண்டாலுமே கேலி - இப்போ
நாடாதே என்னேடு சூடாதகலப் போவாயே

இராமர் விருத்தம்

படியறியாத் தவசியருக்கடுக்கா நியாயம்
பகராதே பஞ்சவடி தனிலிருந்தேன்
எடினடியே குர்ப்பனகி எனக்குச் சிறை
இருக்கிறுன் ஒருறைக்கு இரண்டுவாளேன்
துடி இடையாய் லெட்சுமணன் பெண்ணில்லாமல்
இருக்கிறுன் நீ அந்த இடம் போவாயானால்
குடிமுறையாக வைத்து நடப்பிப்பான்
வீணவார்த்தை பேசாதே ஏகுவாயே

இராமர் வசனம்

கேள்டி அரக்கி எனக்கோ சீதாதேவி இருக்கிறுன். எனது
தம்பி இலட்சுமணன் பெண்ணில்லாமல் இருக்கிறுன்.
வேண்டுமானால் நீ அந்த இடம் போடி அரக்கி.

குர்ப்பனகை தரு

1. மதியில் வதன நிகர் ராமனைக் கண்டுநான்
மாருத மையலெனக் கேலாது என்னசெய்வேன்.
2. பொதியதுறையுந் தென்றல் மேனியில் பொறுக்குதே
போராடும் மையலெனக் கேலாது என்ன செய்வேன்

3. மாரன் கணைகளென்னை வருத்தியே பாடுதே
மாலாய் வரும் விரகம் ஏலாது என்ன செய்வேன்
4. தீரன் பருதிகுல ராமனைக் கண்டுநான்
தீராத மையலெனக் கேலாது என்ன செய்வேன்

குர்ப்பனகை கொச்சகம் (இலட்சமணனிடம்)

சுந்தரம்சேர் லெட்சுமண
துரையேநான் செப்பிடக்கேள்
அந்தமுள்ள ராமருங்கை
அணைந்துவரச் சொன்னாரே
வந்து நிற்கும் என்னுடனே
மருவியற வாயிருந்தாலுன்
சிந்தனைபோல் நான் நடப்பேன்
செய்தி என்ன சொல்வாயே

குர்ப்பனகை வசனம்

கேளும் லெட்சுமண துரையே, உமது அண்ணர் என்னை
உம்மிடம் போகச்சொன்னார். என்னைச் சேர்ந்தனைந்து
கொள்ளும் துரையே.

இலட்சமணன் - குர்ப்பனகை தர்க்கம்
இலக்குமணன் - கந்தார்த்தம்

சொன்ன தொரு கூனிசெய்த குதாலென்னன்னர் துணை
இன்னவனத்தேகி இயல்பாய் இருந்த என்னை
கன்னமிட வந்தவள்போல் கடுகடுத்துப் பேசின்னை

இலக்குமணன் தரு

என்னடி உரைத்தாய் பாவி அடியே பெண்ணே
எனுனக்கு இந்தக் கேவி
சொன்னது முன்னம் பின்னமாய்த் தோன்றுது
சுதுபோல் கானுது தொல்மனம் நோகுது (என்னடி)

சூர்ப்பனகை கந்தார்த்தம்

கன்னலெனும் இன்னமிர்தக் கனிவாய் இதழுந்தி
என்னை அனைவீரன்று இதம்பேசிக் கிட்டவந்தேன்
கன்னமிட வந்தவள்போல் கடுகடுத்துப் பேசி என்னைக்

சூர்ப்பனகை தரு

கள்ளி என்றும் சொல்லாமா என் சுவாமி துரையே
கவியென்ன வீணைய்ப் போமா
கன்னிமுன் சொன்னது என்னவோ மன்னு
கலவியில் வாடுமென் புலவியைத் தீர்த்திடும் (கன்னி)

இலட்சமணன் கந்தார்த்தம்,

சொல்லிற் கிளியும் துலங்குமெழில்மதியும்
பள்ளியில் அன்னம்பயில் நடையும் மேன்மைமிகு
அல்லிக்கொடி வடமின் அருந்ததிக் கற்பைமிகுத்த

இலக்குமணன் தரு

வல்லி சானகி முன்னுலே - அடியே பெண்ணே
வார்த்தை என்ன சொன்னைய் நீயடி
கல்லடியுன்மனம் நில்லடி சற்றே
பல்லொடு சொத்தை பறக்க அடிக்கிறேன் (வல்லி)

சூர்ப்பனகை கந்தார்த்தம்

பொன்னைய மார்புவிழி பூத்தமுகம் ஏற்றுபுயயம்
தன்னழகு கண்டுருகித் தாங்காமையலாகி
உன்னருகில் வந்த என்னை உறுக்கி அதட்டாமல்

சூர்ப்பனகை தரு

நான் சொன்னபடி கேட்பீரானல்-என் சுவாமி துரையே
தூக்கிவைப்பேனெந்தன் நாவில்
சொன்னதுபோலவே என்னைநீ சேருவாய்
உன்மனம் போலநான் உற்றுதுமென்ன (சொன்ன படி)

இலட்சமணன் கந்தாரத்தம்

கல்லதைனைப் பெண்ணாக்கும் காவலரென்னன்னருடன்
இல்லந்துறந்து இயல்பாய் இருந்த என்னை
வல்லபங்கள் பேசி மருவ நினைவுற்று வந்தாய்

இலட்சமணன் தரு

அல்லடியே சூர்ப்பனகி - அடியே பெண்ணே
அண்டிப் பேசாதே முதேவி
அல்லடி வல்லடி நில்லடி சற்றே
சொல்லொடு சொத்தை பறக்க அடிக்கிறேன் (அல்லடியே)

சூர்ப்பனகை கந்தாரத்தம்

வட்டநெடுங்கடல் புடைகுழ் வளம்பெரிய இலங்கைநகர்
இட்டமுடன் தானுளும் ராவணனார் தங்கை என்பேர்
கட்டிமுத்தம் தந்தே கலந்திசைந்து வாழ்ந்தாக்கால்
பட்டனமுனக்கே தருவேன் - என் சவாமி துரையே
பத்தாவுமாய் வைத்துக்கொள்ளுவேன்
அட்டிகள் வேண்டாம் பொட்டென்ன வாரும்
அன்புடன்னைகுவோம் இன்பம்நீ தாரும், தாரும்
(பட்டன)

இலட்சமணன் கந்தாரத்தம்

தன்னந்தனியே ஒருத்தி இந்தத் தண்டகாரணிய
வனத்தில்வந்து
சள்ளோமிகவே பேசிப்பேசிச் சருவிச்சருவிநீ மருவவந்தாய்
பின்னே போடிஅரக்கி என்னும் பேயேநாயே பிதட்டாதே

இலட்சமணன் தரு

முன்னமே நானுன்னை நம்பி - அடியே பெண்ணே
முடுகுவனே கெட்டவம்பி
திண்ணைதாக உன்னன்னரிடம் சொல்லச்
சின்னபின்னமாய்ச் செயிக்கிறேனிப்போ (முன்னமே)

குர்ப்பனகை கந்தார்த்தம்

ஆற்றவொண்ண மையலாக அருகணைந்த மங்கையரை
தேற்றியெடுத்தாசை கலி, தீட்டாமல் தீட்டிவசை
சாற்றுவதும் தார்வேந்தர் தனக்கழகோ சுவாமியுன்னை

குர்ப்பனகை தரு

போற்றிசெய்வேன் ராமன்தம்பி-என்சவாமி துரையே
தேற்றிமையல் தீர்த்தருள் செய்யும்
ஆற்றிநீ ரென்மையல் தீர்த்தருள் செய்யும்
நேர்த்தியாயுலகையெல்லாம் பூர்த்தியதாகவே (போற்றி)

இலட்சமனன் கந்தார்த்தம்

ஏண்டி இடும்பு வசனங்கள்பேசி, இடரேநினைந்து வெகுவாய்
மாண்டாரினங்க ளறியாமலுந்தன் மதிகலங்கியே மருவ
தூண்டாமணி விளக்கின் சுடரில்விழும் பூச்சதுபோல்

இலட்சமனன் தரு

போடி என்முன்னுலே நில்லாதே - அடியே பெண்ணே
புத்தியில்லாத தோஷி
போடுனதாசையை யீட்டழிவாயுன்னைக்
கூடுவேனன்றுநீ வாடுகிறுயடி (போடி)

இலட்சமனன் விருத்தம்

ஏதகி சூர்ப்பனகி எங்கேபோருய் ஆருன்னை
அனுப்பிவைத்தார் ஏன்வந்தாய் நீ
சூதடிதில்லும் புல்லுகரும் பேசிச்சொல்லரிய
வனத்துடனே சீதை என்னும்
மாதடி இருக்குமிடம் நீ தேடி வந்தாய்
வளர் காதோடு மூக்கு மூலை அரிந்துபோட்டேன்
ஓதடியுன்னண்ணனுக்கு இன்னுமிங்கே நிற்பாயாகில்
உன்னுயிரு மிழந்திடுவா யோடுவாயே

இல்டசுமணன் வசனம்

கேள்டி அரக்கி, சிறை இருக்கிற இடத்திற்கு மதியாமல் வந்தபடியால் உனது காது முக்கு மூலைகளை ஸ்லாம் அறுத்துவிட்டேன். இன்னும் நிற்பாயகில், உனது உயிரும் அழிந்துவிடும் அகலப்போவாயாக.

குர்ப்பனகை விருத்தம்

கேள்டா ராமன்தம்பி கெட்டியாய் நினைந்துகொள்ளும் சூழ்டா சபதவார்த்தை துணிந்துநான் சொல்லக்கேளும் வாழ்டா உமது சிறை மாதினை எடுப்பேன் கண்டாய் பாழ்டா உங்களாண்மை பழிபடச் செய்குவேனே

குர்ப்பனகை வசனம்

கேள்டா வெல்டசுமனை, உங்கள் மாதினையும் சிறையெடுத்து உங்களையும் அலீச்சல் பண்ணுவேன் அறிவாயாக.

சபை விருத்தம்

பரனைனும் ராமன்தம்பி பண்புடன்
சொல்லக் கேட்டு
கரன் முதலோரைக்கூட்டி
களத்திடை கொல்லுவித்தாள்
சிரனைமுன் செகுத்தராமன்
திறத்தைச் சூர்ப்பனகைகண்டு
பரனையும் நினைத்து இலங்கைப்
பட்டணம் வெளிவந்தாளே

குர்ப்பனகை தரு

1. காசினியோர் ஏசுவாரே ஜீயோ
கணவர் கண்டால் சூசுவாரே
ஆசைமையல் பாசந்தானே ஜீயோ
ஆடவர்கள் நேசந்தானே

2. முத்தமிடும் அன்பர்களும் என்னை
முக்கறைச்சி என்பார்களே
நத்தியிட அஞ்சவாரே - ஐயோ
என்னை நாயகமார் கொஞ்சவாரோ
3. என் கண்ணழகைப் பார்ப்பார்களோ ஐயோ
கணவர் கண்டால் ஏற்பார்களோ
பெண்களென்னை ஏசவாரே ஐயோ
பெரிய வசை பேசுவர்

சபை விருத்தம்

கரணையுந் துட்டனையும் கொல்லுவித்தாள்
காதுமுக்குமறுபட்டால் கண்ணீர் சோர்ந்தாள்
அந்நிலையே சூர்ப்பனகி மூளியாகி
அரக்கி சென்று அண்ணனுக்காய்ப் பாடுபட்டாள்
பின்னையொன்றும் பட்டதில்லை யுங்களோடே
பெண் பிறந்துபட்டது இதுதானென்று
மின்னிலையே, ராவணன் காலில் மரம்போற் சாய்ந்து
விழுந்திட்டாள் அவன்கேட்க மொழிந்திட்டாளே

சூர்ப்பனகை தரு

1. அருமைப் பிறப்பே அண்ணை, ராவணரே அண்ணை
பெருமைத் தங்கச்சியல்லோ ராவணரே அண்ணை
2. பெருமைப் பிறப்பே எந்தன் கும்பகர்ணை அண்ணை
-நாளேரு
பெருமைத் தங்கச்சியல்லோ கும்பகர்ணை அண்ணை
3. கருணைத்துரையே எந்தன் விபீஷணரேதம்பி -நாளேரு
கருணைத் தங்கச்சியல்லோ விபீஷணரே தம்பி
4. அடவியில் போய்வாறபோது ராவணரே அண்ணை
அழகான பெண்ணைக்கண்டேன் ராவணரே

5. கண்ட மனிதரென்ன ராவணரே, அன்னை காதுடனே முக்கரிந்தார் ராவணரே
 6. சிங்கம் மிருகக்குட்டி வசமாமோ அன்னை - உந்தன் செல்லத்தங்கையை யாரும் தொடலாமோ அன்னை
 7. பட்டபாடு கொஞ்சமோதான் ராவணரே அன்னை நாளேஞ்சு பழியொன்றைச் சாட்டுகிறேன் ராவணரே அன்னை
- குர்ப்பனகை விருத்தம்

அறமுள்ள அன்னை கேளாய் அடவிபோய் வாறபோது ஒரு உரமுள்ள பெண்ணைக்கண்டு உனக்காக

எடுக்கப்போனேன் திடமுடன் காதும் முக்கும் சேதித்தார் கரணைக்கொன்றூர் மறமுள்ள மனிதர் செய்த, மதிகேட்டை அறிந்திடாயே.

குர்ப்பனகை வசனம்

கேளுமென்னன்னை, வடக்கே போய் கரதூஷனன் திருச் சீரா முதலியவர்களைக் கண்டு திரும்பி வரும்போது அதிக ரூபலாவணிய சௌந்தரியமுள்ள ஒரு பெண்ணைக் கண்டு உனக்காக எடுக்கப் போனேன். அவ்விடத்தில் இரண்டு மனிதர்கள் இருந்து எனது காது முக்கு முலைகளை யெல்லாம் அறுத்துவிட்டார்கள். இது செய்தி அறிவாயன்னை

இராவணன் விருத்தம்

மானே என் தங்காட் குர்ப்பனகி சொல்லக் கேளாய் மாவவி சேர் கரன் முதலோர் மாண்டா வென்ன தேனே யுன் காதோடு முக்குமூலை அரிந்து போட்ட செய்தி யொன்றுமென் முன்னே செப்ப வேண்டாம் நான் போனேன் கண்டேனென்று சொன்ன அந்தப் பெண்ணின் மேல் மிக மனது மையலானேன் ஆனதினால் அவள் வடிவை எனக்குச் சற்றே அறைகுவாய் என்னுலை அறைகுவாயே.

இராவணன் வசனம்

கேளும் தங்கச்சி, உனது காது முக்கு முலை அறுபட்ட தென்றும் சொல்ல வேண்டாம். நீ கண்டுவந்த பெண்ணை நுடைய அழகு வடிவுகளை மேலும் விபரமாகச் சொல்லு வாயாக.

சூர்ப்பனகை தரு

1. வாணியோ இந்திராணியோ வேதன் வகுத்த பொன்னுணி யதோ என்னண்ணை (வகுத்த)
2. பூணின் நோணியோ மணியோ விண்ணில் போற்றிடும் மின்னலண்ணை என்னண்ணை (போற்றிடும்)
3. கானுலாவுமயிலின மோ அவள் கானுவள் சாயலண்ணை என்னண்ணை (கானுவள்)
4. வானுலாவு நிலவினி லாகாசம் வளர் முக மேருவதோ என்னண்ணை (வளர்)
5. முத்து முக்குத்தி மாலை அசைப்பும் மோகனக் கை வீச்சும் என்னண்ணை (மோகனக்)
6. சற்றென்றாலும் சரி சொல்லக் கூடாது தங்கக்கொடி யிடையாள் என்னண்ணை (தங்கக்)
7. கத்துவார் கடல் சூழலகந்தனில் கண்கண்ட தெய்வமண்ணை என்னண்ணை (கண்கண்ட)
8. பத்து மாழுகம் இருபது கண்ணலும் பார்க்க முடியாதழகு என்னண்ணை (பார்க்க)
9. ஆதியாகிய நீதி பரனருள் பாரியோ நானறியேன் என்னண்ணை (பாரியோ)
10. ஒதினேன் பயன் யோசித்துப் பாரண்ணை உனக்கேற்ற சாயலண்ணை என்னண்ணை (உனக்)

11. சந்தமாகிரி விந்தபுரந் தன்னில்
தங்கினள் காணுமண்ணே என்னண்ணே (தங்கினள்)
12. செத்துத்தான் நீ போனாலும் அண்ணே
சேரவேண்டும் அன்னவளை என்னண்ணே (சேரவேண்டும்)
வசனம்

கேளுமென்னண்ணே, இதுதான் அந்தப் பெண்ணினுடைய
அழகு வடிவு அறிந்து கொள்ளும் அண்ணே.

இராவணன் விருத்தம்

அண்ட பகிரண்டமது தளம்பினாலும்
அலை செறியுங் கடல்களெல்லாம் குழறினாலும்
கொண்டல் மகா மேருகிரி நடுங்கினாலும்
குலவு மகா மகேந்திரகிரி ஒடுங்கினாலும்
சண்ட மாருதங்கள் நிலை தளம் பினாலும்
தளமதாய் யானைத் திர ஜொதுங்கினாலும்
விண்டமொழி ஒரு நாளும் பிசகேன் பெண்ணை
விதமெதிலும் கொண்டு நான் வருகுவேனே

இராவணன் வசனம்

கேளும் தங்கச்சி, அந்தப் பெண்ணை எது விதத்திலும்,
நான் இங்கே கொண்டு வருவேன். உன்னுடைய இருப்
பிடம் போய்ச் சேருவாயாக.

இராவண சந்தியாசி வரவு

கயிலாய மலையெடுத்த அரக்கன் தானும்
காதல் சேர் சூர்ப்பனகை கதையைக் கேட்டு
மயில்போலும் சீதையின் மேல் மையலாகி
மார்சன் மானுகி முன்னே செல்லப்
பலசடையும் கந்தைகளும் பரந்து தூங்க
வெயில் போலும் ராவணன் சந்தியாசியாகி
வெளிப்பட்டான் தெரு வீதி புறப்பட்டானே

இராவணன் ஆட்டத் தரு

தானத்தோம் தானின தந்தத்தானு
தாக்தோ தீந்தக (தானத்)

பாட்டு

1. தேகத்தே விபூதி அணிந்திடு நேசன் - பலபல
தேசத்தோர் போற்றும் இலங்கை நகர் வாசன்
2. வேதத்தால் வைத்த தொனி பாடி ராவணன்
வேஷத்தால் சந்யாசியாகியே வந்தானே (தானத்)
3. கானகத்தே ஓடும் புலித் தோலும் - கரத்தினில்
கஞ்சாக் குடுக்கையும் கமண்டலமும் (தானத்)
4. மாயத்தால் மாமனை மானுக்கி தங்கச்சி சொன்ன
மோகத்தால் சந்நியாசியாகியே வந்தேனே (தானத்)
5. யோகத்தால் வேத மறை பாடி ராவணன்
ரோசத்தால் சானகியைத் தேடியே வந்தானே
(தானத்)
சன்னியாசி வேறு தரு

1. பச்சிலையும் முகிலிகளும் மிச்சமதாயுண்டு
என்னிடம் மிச்ச மதாயுண்டு
பருந்து நரி நகமுதலைப் பல்லுகளுமுண்டு
2. உச்சி உச்சிதமான கெவுணமருந்துண்டு
என்னிடம் கெவுண மருந்துண்டு
ஒட்டி யுலர்ந்திடு முலைகள் ஊத மருந்துண்டு
3. கச்சிமுலைக் கன்னியரைக் காண மருந்துண்டு
என்னிடம் காண மருந்துண்டு
கண்ட பெண்கள் பின் தொடரக் கனக்க மருந்துண்டு

4. பொச்சிமுலை பொருப் பெனவே புடைக்க மருந்துண்டு என்னிடம் புடைக்க மருந்துண்டு புத்தியினால் வெகு மருந்து புகலுகிறேன் கேளும்
5. நச்சி மருந்தென்னிடத்தில் மிச்சமதாயுண்டு என்னிடம் மிச்சமதாயுண்டு நாட்டி லுள்ள பெண்களை நான் கூட்ட மருந்துண்டு

விருத்தம்

மார்ச்செனன் னும் மாமஞ்சிய மானே வழுத்தக்கேளாய் தார்சமான காட்டில்சென்று சான்கிமுன் உலாவிநில் லு வார்சமலைமேல்வந்த மங்கைமான் பிடிக்கச் சொல்வாள் கார்சன் துரத்திவருவான் காட்டினிற் கேகுவாயே

இராவணன் வசனம்

கேளும் அம்மான், சீதைக்குமுன்னுகப் பொன்னிற மானை உலாவிநில் லும். சீதை மானைப்பிடித்துத் தரச்சொல்வாள். ராமன் துரத்திவருவான். காட்டிலே உபாயமாக மெல்ல மெல்லப்போய் வெட்சுமணனுக்கு அபயம் என்று சொல் லும் மாமஞ்சே.

இராமர், வெட்சுமணர், சீதை கொலு

சீதை விருத்தம்

சகல லோகத்துக்கெல்லாம் என் தலைவனே சாற்றக்கேளாய் பகரி லும் மான்போற் கண்ணெப் படைத்தவர்

கண்டதுண்டோ நிகரில்லாத் துணைவா பொன்னின் நிறமுள்ள

மானைத் தந்தால் பிசகாமல் வைத்துநானும் விளையாடி இருப்பேன்யா

சீதை தரு

மானைப் பிடித்துத் தாரும் என் பிராணநாதா
(மானை)

1. மானைப் பிடித்துத்தாரும் மனையாள்நான் விளையாட
கானகந் தன்னிலிப்போ காதலுடனே சென்று
(மானை)
2. சொர்ணம்போலவே நின்று துள்ளுதே அந்தமானும்
தோகையுன் மனையாள்வைத்து நேசமாய் விளையாட
(மானை)
3. மனதுக்கிசைந்த மானை எந்த விதத்தினாலும்
வதையாமலே பிடித்துத் தரவேணும் பிராணநாதா
(மானை)
4. வள்ளிமானீன்றெடுத்த புள்ளிமானிதுதானே
மயங்காமலே பிடித்து மாயவரே தாருமையா
(மானை)

சீதை வசனம்

கேளுங்களையாகவாமி அடியாருக்கு இந்த மானைக்
கொல்லாமல் பிடித்துத்தாருங்களையா குவாமி.

இலட்சுமணன் விருத்தம்

திறம்படைத்திட்டகோவே செப்புமென் வார்த்தைகேளாய்
மறம்படைத்திட்ட மான் பொன் மானென
நினைக்கவேண்டாம்

திறம்படைத்திட்டசீதை பேச்சினை நிசமாய்க் கொண்டால்
அறம்படைத்திட்ட அன்னே அலைச்சல்வந் தெய்துந்தானே

இலட்சுமணன் வசனம்

கேளும் என் அன்னை, இது உண்மையான மானல்ல,
மாயமான். அலட்சியம் பண்ணவேண்டாம். அறிந்தமட்டும்
சொல்கிறேன் கேளும் என்னன்னை.

இலட்சமணன் தரு

1. வன்ன மானுமல்ல சொர்ன மானுமல்ல
மாயமானென் சுவாமி என்னண்ணே
பின்னால் தெரியுமிது நம்மை வெருட்டவந்த
பெரிய கலைநேரி என்னண்ணே
2. பார்த்த மானீதல்ல இந்தமான் மடிப்புப்
பன்னவந்தமானே என்னண்ணே
சூத்துப்பார்க்கப்போன இடத்தில் பேய்
பிடித்தாப்போல் குலையுதென் மனந்தானண்ணே
என்னண்ணே
3. உழியம் செய்கிறேன் நான் அந்த மான்
சந்தேக மானென்றுள்ளது சொன்னேனையனே
ஏழைசொல்லம்பலம் ஏறுமோ கட்டளைக்
கில்விதிக் கென்னசெய்வே என்னண்ணே
4. மானே மாயமோ இதுதானே நமது கைக்குள்
வந்த சொர்ன மழையோ என்னண்ணே
ஏனே பிடித்துத் தரச்சொல்லிக் கேட்கிறுள்
என்ன காலக்குறையோ என்னண்ணே
5. அந்த அன்னை சொல்லால் ஐயன் தசரதரும்
அலங்கோல மாறைரண்ணே என்னண்ணே
இந்தச் சானகி பேச்சால் என்னமோ அன்னர்க்கு
ஏதொன்றும் நானறியே என்னண்ணே

இலட்சமணன் வசனம்

கேஞ்சென்னண்ணே இந்தமான் மாயமானுய்த் தெரிகிறது.
இதன்பின்னால் போகாதே அன்னே.

இராமர் விருத்தம்

எப்படி நீ சொன்னாலும் ஏந்திலை சானகி ஸ்களாள்
அப்படிப் பிடித்துத்தாறேன் என்றசொல்

அறைந்தே போட்டேன்

தப்பியே ஓடினாலும் சடுதியில் கொண்டுவாரேன்
இப்புவிதன்னில் சிதைக்குக் காவலாயிருந்திடாயே

இராமர் வசனம்

கேளும் தம்பி லெட்சுமனை, ஆர்வந்தெதித்தபோதிலும்
அனைவரையும்வென்று மானைப் பிடித்துவருகிறேன். சிதைக்குக்
காவலாக இங்கே இருப்பாயாக.

மாண்பிடி தரு

1. போகுதுபார் ஒருமான் விடுவேலே நான் விடுவேலே
போகுது பாரதி வேகமதாகவே
புனத்திற் சஞ்சரித்துச் செஞ்செடிக்குட்
கொண்டொளிக்கப் (போகுது)

2. இன்றவள் சிதை கண்டதுவாலே
நின்றது போலது சென்றதுதானே
மானின த்திற் சஞ்சரித்துச் செஞ்செடிக்குட்
கொண்டொளிக்கப் (போகுது)

3. மேய்வது போலவே பாய்வது தானே
சாய்வது போலுயிர் மாய்வது தானே
தன்னினத்திற் சஞ்சரித்துச் செஞ்செடிக்குட்
கொண்டொளிக்கப் (போகுது)

மறு தரு

மானே ஓழியாதே பொன்னிறமுள்ள மானே
ஓழியாதே (மானே)

1. மானே நீ யொழியாதே என் மனையாள் விளையாட
மேய்வதுபோலவே பாய்வது தானேன் (மானே)

2. மானுருவாகிய சானகிதானுன்னை
நேசமதாய் விளையாடுவாள் கானேன் (மானே)

3. வாயில்லையோ உந்தன் சாயலை நேர்தர
சேயினமூயான என் நேசம் விடாளோகாண் (மானே)
4. காரிகையாகிய நாரியையான என்
வாரி எடுத்துன்னை முகருவாப்ளிபோ (மானே)
5. வளைப்பேன் கணை தொடுப்பேன்
அறுப்பேன் சரந் தொடுப்பேன்
மாயமதாயுயிர் நாசமதாகிட (மானே)

மறு தரு

1. மானென்று எண்ணிட மாயமாய்ப் போச்சுதே சிவமே
என்ன மாரணமோ இது மாயமோ நான் றியேனே
2. காரணமாயெந்தன் கண்ணெதிர் நின்றதே சிவமே
இந்தக் காட்டினில் வில்லம்பு நீட்ட மறைந்துதே
சிவமே
3. தம்பிசொல் கேளாமல் சானகி சொல்கேட்ட தாலே
இப்போ தனியவனந்தன்னில் அலையவிட்டாயோ என்
சிவமே
4. இந்தவனமலைய எந்தன் தலைவிதியோ சிவமே
நானும் சிந்தை மிகவேநொந்து வந்து அலைகிறேனே
சிவமே
5. சில்லென்ற வனமதில் நில்லென்று போச்சுதே சிவமே
எந்தன் மெல்லியல் சானகியாலென் மேனிமெலியதே
சிவமே

இராமர் வசனம்

ஐயையோ தெய்வமே, தம்பிசொல் கேளாமல் சானகி
சொல் கேட்டதால் எனக்கு இந்தத் துன்பம் நேரிட்டதே
தெய்வமே.

சபை விருத்தம்

கண்ணெனதிராய் நிற்கும் பின் கடுகியோடும்
 கானகமெல்லா மூலாவுங் காலில் கிட்டும்
 மண்ணகமெல்லா மூலாவும் முன் பின்னாக
 வலமிடமாய் வரும் பொன்னின் மானின் மீதே
 கண்ணனிராமனும் பானந்தொட்டான்
 அம்மானும் லெட்சமணனுக் கபயமென்று
 நண்ணிய சிதாதேவி காதில் கேட்டு
 நண்புள்ள மைத்துனனிடம் நவிலுவாளே

சிதை கொச்சகம்

அன்புதரு மைத்துனரே அந்தரங்கக் கானகத்தில்
 முன்புலவு மான்பிடிக்க முதல்மையுடன் போன்றே
 இன்புதரு ராமச்சந்ரர் நெடுங்குரல்போல் கேட்குதங்கே
 என்னதுன்புள்ளதோ நானறியேன் சுறுக்காய்ப்போய்
 பார்ப்பீரே

சிதை வசனம்

கேளும் மைத்துனரே, உங்களன்னர் ரெகுநாயகர் காட்டுக்கு மான்பிடிக்கப் போனார். ஏதோ அபாயம். லெட்சமணர்க்கபயம் என்ற சத்தம் கேட்கிறது. என்னவென்று பார்த்துவருவாயாக.

இலட்சமணன் விருத்தம்

அட்டலெட்சமிகள் போற்றும் அறிவை சானகியே கேளாய்
 இட்டமாயெங்களன்னர்க் கெதிர்நிற்பார் யாருமுன்டோ
 திட்டமாய் ராமச்சந்திரர் திறமையை அறியமாட்டார்
 சட்டமாய் உரைப்பேன் நானும் சுடுதியில் கேளுந்தாயே

இலட்சமணன் வசனம்

கேளும்மாதாயே, அன்னர் ரெகுநாயகருக்கு ஒரு அபாயமும் வராது. அவருடைய திறமைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

இலட்சமணன் தரு

அண்டர் புகழுமெந்தன் அண்ணன் மணிவண்ணனை
அறிந்து சொன்னேனிலை அறிவீரே அம்மா

சிதை தரு

அறிவேன் அறிவேன் நான் ஆனாலும் ரெகுராமர்
அபயமென்றிடு சத்தம் அறிவாய் லெட்சமணரே

இலட்சமணன் தரு

பாருங் கனறுங் காற்றும் பருமேரு பெருநீரும்
படைத்தானுக் கொருக்காலும் பயமுன்டோ அம்மா

சிதை தரு

தேறும்படியரைத்தேன் செயலிதோ அறிகுவீர்
செத்தார் பெண்ணிருந்தார்க்குத்திறமுன்டோ

லெட்சமணரே

இலட்சமணன் தரு

அரியரி ரெகுராமா அடியேனுளை நம்பினேன்
அநியாய முரைத்திடலாமோ என்னம்மா

சிதை தரு

உரைத்தேன்நான் சினமாக உருகாதே நீ மெத்த
உலகிலிதுவென்பார் உனக்கென்ன லெட்சமணரே

இலட்சமணன் தரு

அஞ்சாதே பர்ணக சாலைவிட்டகலாதே
அண்ணரைத் தேடிவாறே ஏழவேண்டாமம்மா.

இலட்சமணன் விருத்தம்

என்னதான் நினைத்திரம்மா ஈரேழு புவனந்தனில்
மன்னவர் சகலர்தாழும் வந்துழுன் னெதிர்த்திட்டாலும்

அன்னவர் துன்னைவெல்லும் அண்ணரை என்னசொன்னீர்
பின்னேநான் போறேனேன்றும் பேசிடாதிருமென்தாயே

இலட்சமணன் வசனம்

கேஞமம்மா தாயே, அண்ணர் ரெகுநாயகருக்கு ஒரு தீங்கும் வராது. நீ இந்த இடத்தில் இரும். நான் போய்ப் பார்த்துவருகிறேன் தாயே.

சிதை விருத்தம்

என்னநீ சொன்னீர் தம்பி இந்நிலத்துள்ளோர் சொல்வார் முன்னமே செத்தார்சொத்து முழுவதும் இருந்தார்க்கென்று சொன்னது பொய்யாகாது சறுக்குடன் போகாவிட்டால் என்னுயிர் தானும் வையேன் இதுசெய்தி அறிந்திடாயே

சிதை வசனம்

கேஞம் மைத்துனரே, உங்கள் அண்ணருக்கு அபாயம் ஏற்படுமாகில் என்னுயிர் வைத்திருக்கமாட்டேன். சறுக்காய்ப்போய்ப் பார்த்துவருவீராக.

இலட்சமணன் தரு

எங்கே நான் சென்று தேடுவேன்

சிறிராமர் தன்னை

(எங்கே)

1. எங்கேநான் சென்றுதேடுவேன் இந்தக்கானகந்தன்னில் மங்கை மனங்கலங்கி வாடுற்றென்ன செய்வேன்
(எங்கே)

2. காடை கவுதாரிகளே காட்டில் வாழும் பட்சிகளே வேடர்க்குழும் வனத்தில் வேந்தர் சிறிராமர்தன்னை நான் (எங்கே)

3. அன்னமே பட்சிகளே ஆடும் மயிலினமே வன்ன வனந்தனிலே அண்ணரைக் கண்டதுண்டோ
(எங்கே)

4. புள்ளிமான் கன்றுகளே புனிதமுள்ள மயிலினமே வள்ளலாம் ராமச்சந்திரர் வந்தவழி கண்ணர்களோ (எங்கே)
5. மானே மயிலினமே மாடப்புறுவினமே தேடற்கரியராமர் சென்ற வழி கண்ணர்களோ (எங்கே)
6. ஊரில் இருக்கொட்டாமல் உற்றகைகேசி செய்தான் பாரில் சானகி பேச்சால் பாரவனத்தில் வந்தோம் (எங்கே)

ராவண சன்னியாசி - சிதை தர்க்கம் சிதை விருத்தம்

என்னநீ வந்ததையா இங்குநானும்மைப்போலே முன்னமே கண்டதில்லை முதிர்ந்ததோர் தவசியாரே இன்னதோர் வனத்தினாடே ஏன்வந்தீர் என்னவேணும் அன்னவாசகத்தை நீயும் அடைவுடன் அறைகுவீரே

சிதை வசனம்

கேளும் பரதேசியாரே, நீங்கள் இங்கே வந்த காரியம் நான் அறியும்படி சொல்வீராக.

சன்னியாசி தரு

1. சொல்லக் கேளடிமானே நான் மெல்லமெல்ல விள்ளக் கேளடி தேனே சொல்லக்கேளடி மானே விள்ளக்கேளடி தேனே சுந்தரஞ் செறிந்தநகர் இலங்கை என்னார் பெண்ணே (சொல்லக்)
2. சீருற்ற பெல கயிலாய மெடுத்தவன் கீலத்தில் மத கய கோட்டை ஓடித்தவன் ஞாலத்தவரை வென்று வாகை முடித்தவன் நான் முதற்கும் வானவர்க்கும் நூன்முகர்க்கும் நாயகன் நானே (சொல்லக்)

3. மனதுக்கினிய பெண்கள் தான்கிடையாமல் தேடி
வருந்தி வருந்தி மனம் பொருந்தி அலைகிறேன்டி
தனதுக்கினிய பெண்ணே சற்றே தயவுதாடி
தாரணிக்கும் பேரணிக்கும் வாரணிக்கோர் நாயகண்டி
(சொல்லக்)

சன்னியாசி வசனம்

கேளும் பெண்ணே, என்னார் இலங்கைத் தேசம். என்
பெயர் ராவணேன்வரனன்று அறிவாயாக.

சிதை விருத்தம்

என்ன சந்யாசியாரே எழிலுள்ள தவசியென்று
தன்னை நான் கூப்பிடப் போய்ச் சதி செய்ய
நினைந்தாயிப்போ
வன்னமாம் பசுவொன்று வளமுள்ள புலித்தோல் போர்த்த
தன்மை போலாச்சதையோ தம்பி நீ அகலுவாயே

சிதை வசனம்

கேளும் சந்யாசியாரே, உன்னுயிர் உனக்கு வேண்டுமா
ஞல் இவ்விடம் விட்டு அகலப் போவாயாக.

சன்னியாசி விருத்தம்

என்னடிசானகி ராமன் லெட்சமனன் வரமுன்னை
உன்னை நான் மாயத் தேர்மேல் ஏற்றியே இலங்கை யூர்க்கு
தன்னையே அசோக மென்னும் தனிவனம் வைப்பேன்

கண்டாய்

அன்னமே என்பேர் ராவணேஸ் பரனென்றறிந்திடாயே

சன்னியாசி வசனம்

கேளும் பெண்ணேசிதா, என் பெயர் ராவணன். உன்னை
மாயத் தேர்மேல் ஏற்றி இலங்கை யூர்க்குக் கொண்டு
போவேன் அறிவாயாக.

சிதை தேவாரம்

சுவாமி மான் பிடிக்கப் போனார் தம்பியும் தேடிப்போக
பாவி நான் தனித்தேனியோ பாதக ராவணேசன்
தாவியே தேர்மேலேற்றித் தனி வனம் கொண்டு போருன்
காவியம் விழியினாக் காப்பது உமது பாரம்

சிதை வசனம்

அரி அரி முகுந்தா, அச்சுதானந்தா, அடியாளைத் தற்
காற்க வேண்டும் சுவாமி.

சிதை தரு

1. என்ன செய்வேன் பரன் ராமா என் தலை விதியோ
ராமா
பொன்னின் நிறமாளை நம்பிப் போனீரே யென்
உரைகள் நம்பி (என்ன செய்)

2. மன்னவனும் ராமச்சந்திரன் மான் பிடிக்கப் போன
இந்திரன்
இன்னம் வரக்காணேனையோ என் தலை விதியோ
ராமா (என்ன செய்)

சன்னியாசி தரு

சூர்ப்பனகி கண்டுவந்து சொன்னாடி உன்னழகை
சொன்னவுடன் மையலாகித் தோகை உனைக் கண்

டெடுத்தேன்

சிதை தரு

3. கண்ணதிரே வார்த்தை சொல்லும் கணவரை நான்
காணேனையோ
மண்ணெல்லாம் புகழுமெந்தன் ஷைத்துனரைக்
காணேனையோ

4. அங்கமாம் மிதிலை தன்னில் ஆச்சியரைக் காணேனையோ
மங்கிடாத அயோத்தியானும் மாமிமாரைக்
காணேனையோ

சன்னியாசி தரு

மாயமான் முன்னுலே செல்ல மாயத்தேர் பின்னுலேவர
மானைக் கண்டு ஆசை கொண்டு உன் மன்னவரைப்
பிடிக்கச் சொன்னைய்

சிதை தரு

அருகில் நின்று வார்த்தை சொல்லும் அன்னங்களைக்
காணேனையோ
மருவி நின்னென்னருகில் வாழும் மானினத்தைக்
காணேனையோ

கிட்டநின்று வார்த்தை பேசும் கிள்ளைகளைக் காணேனையோ
தட்டிடாமல் வேலை செய்யுந் தாதிமாரைக் காணேனையோ

சன்னியாசி தரு

மன்னவனுர் போன பின்பு உன்மைத்துனரைப்
போகச்சொன்னைய்
மைத்துனனுர் போன பின்பு வந்தேனடி உன்னிடத்தில்

சபை விருத்தம்

என்று சொன்ன சானகி தன்னை இராவணேசன்
எழிலுடனே கண்டான் தன்னுருவங் கொண்டான்
மன்னுடனே சிதை தன்னை நிலத்தோடு கிண்டி
மாயத்தேர் நடுவே வைத்துத் தானே
சென்றிடவே சடாயுமுனி எதிர்த்தானப்போ
சிவன் கொடுத்த வாளதனால் வதைத்துப் பின்பு
அன்றிலங்கை யூர்தனிலே கொடு போய் நல்ல
அசோகவனக் காவினிடை அமர் வித்தானே

இராவணன் விருத்தம் (தீர்ச்சடையிடம்)

தம்பிதன் மகளே பெற்ற தாய்தனைப் போலே நீதான்
உம்பர்கள் புகழும் சிதைக் குறுதுனையாயிருந்து

வம்பு செய்யாமலெந்த விதத்திலும் வசமதாக்கி
நம்பினேனுந்தனை நான் நன்மை நீ புரிகுவாயே

இராவணன் வசனம்

கேளும் மகளே திருச்சடை, சிதைக்குக் காவலாய் இருந்து
உன்னோடு இணக்கம் பண்ணிவை. நான் இலங்காபுரி
போய் வருகிறேன் மகளே.

திரிசடை விருத்தம்

பேது றல்கொள்ளு மெந்தன் பெரியப்பா எனக்கு நீதான்
ஓதவும் வேணு மோதான் உறுதுணையாயிருந்து
மாது சிதைக் கேற்க மனப்படி நடந்தபின்பு
பாது காத்துன்னைச் சேரப்பண்ணுவேன் நன்னுவேனே

திரிசடை வசனம்

கேளும் பெரியப்பா, அதற்குத் தக்க உபாயம் நான் செய்து
வைக்கின்றேன். போய் வருவாயாக.

இராவணன் தரு

1. தேனாருலகுறை தேனை – நல்ல
செந்திரு போல் வரும் திவ்விய மானைக்
காணுமலே எடுத்தேனே – ராமன்
கன்னி சானகியைக் காவல் வைத்தேனே
2. சானகி என்பதோர் மானாள் – எந்தன்
தங்கச்சியாலே என்கைவசமானாள்
வானுலகிற் பெண்களொப் போ – அந்த
வன்னைச் சிங்காரப் பதுமையில் வைப்போ
3. பூவுலகந் தன்னிலுண்டோ – அந்தப்
பூவைக்கு வாய் மெய் புகல் வதென் கொண்டோ
தாவி தருவிழிவண்டோ – அந்தச்
சானகி வாய்மொழி தான் கற்கண்டோ

4. தெனுறு மாழிலைச்செப்போ – எந்தன் தங்கச்சி சொன்ன மொழியென்ன தப்போ சேல்களைதான் விழிக் கொப்போ – மேனி சித்திரத் தங்கத்தினால் வைத்தவைப்போ
5. மால்விடை தானென்ன வைப்போ – அம்மான் மார்சன் செய்த உதவியிதப்போ சானகி கை வச மாச்சே – எந்தன் தங்கச்சி மூக்கறு பட்டதும் போச்சே
6. மானைக்கண்டு மையலாச்சே – அம்மான் மார்சன் செத்தால் மயிரொன்று போச்சே மாது சிதை சிறையாச்சே – அம்மான் மார்சன் பொய்யுடல் இன்றேட போய்ச்சே

சபை விருத்தம்

இச்சணம் சிதை தன்னை ராவணன் கொண்டு போக அச்சணமாகத்தம்பி அடவியில் போற போது தூர்ச்சண மாகக்கண்டு சுந்தர ராமச்சந்ரார் நிச்சயமாக வெட்சுமணனுடன் நவிலுவாரே

இராமர் விருத்தம்

சத்துருத்தன மில்லாமல் தாரணி யோர்கள் மெய்க்க மித்துரு போலே நானும் விளைவுடன் இருந்த தம்பி பத்தினி சிதை தன்னைப் பாதக வனத்தில் விட்டு நத்திநீ வந்த உசய்தி நவிலுவாயறியத்தானே

இராமர் வசனம்

கேளும்தம்பி வெட்சுமணை, சிதையைத் தனியேவிட்டு நீ வந்த காரியம் நான் அறியும்படி சொல்வாயாக.

இலட்சுமணன் தரு

வையம் புகழும் சிதை மனதிற் கேலாதகதை மார்க்கத்தால் வந்தேனிந்தப் பாதை

இராமர் தரு

ஜயோ மனதுவெம்பி, ஆயிழை பேச்சைநம்பி
அடவிக்கு நீயேன் வந்தாய்தம்பி

இலட்சுமணன் தரு

மெய்யாகச் சொன்னேனன்னை அந்தமான் மாயமான்தான்
வெளிச்சமாய்ப் போச்சுதே அன்னை

இராமர் தரு

உய்யுங்குல முறையோ செய்யுந் தவக்குறையோ
உன்னுரை வரைமுறைதானே

இலட்சுமணன் தரு

தனதலை விதிதானே தான் செய்யுந் சதிதானே
தாழ்வு வருவதெல்லாம் மதிதானே

இராமர் தரு

எனதகப்பன் முன்னைலே இளையதாய் தன்னைலே
நாங்களிப்படியானேம் பெண்ணைலே

இராமர் விருத்தம்

பெண்ணுடை பேச்சைக் கேட்டுப் பிதாவுமோ

இறந்துபோனார்
வன்னமாஞ் சிதைபேச்சால் நீயுமோ வனத்தில் வந்தாய்
எண்ணியே பார்க்கப்போனால் இங்குறு துயரமெல்லாம்
பெண்களால் வந்ததல்லோ பெரும்பிழை செய்தோம்தம்பி

இராமர் வசனம்

கேளும்தம்பி லெட்சுமணை, பெண்கள் பேச்சைக் கேட்க
வென்று நாங்கள் பிறந்தோம். சிதைக்கு என்ன அவக்
கேடோ தெரியாது. சீக்கிரம்போய்ப் பார்ப்போம் தம்பி.

இராமர் விருத்தம்

சீர்செறி கனகன் பெற்ற செல்வமே பிரிந்திட்டாயோ
பேர்செறி அயோத்திசேர்ந்தபெருமையே பிரிந்திட்டாயோ
கார்செறி குழலினாலே என் சான்கி பிரிந்திட்டாயோ
ஏர்செறி சிதையேநீ எங்குதான் சென்றிட்டாயோ

இராமர் தரு

வஞ்சகமான் முன்போக வார்த்தையின்றிப் பின்போக
நெஞ்சில் வஞ்சனையாக நின்றதையோ சிவமே

இலட்சமணன் தரு

அஞ்சியஞ்சிப் பார்த்திடுமே அமுதுடம்பு வேர்த்திடுமே
நெஞ்சில் வஞ்சனையாக நின்றதையோ சிவமே

இராமர் தரு

அடிச்சவடு குறியேனே ஆரெடுத்தாரறியேனே
பிரிந்த பெண்ணைப் பிடியேலே தம்பி

இலட்சமணன் தரு

குடிப்பழுதாய்ப் பேசவாரே கோதையர்கள் ஏசவாரே
படித்தவர்கள் கூசவாரே அண்ணு

இலட்சமணன் விருத்தம்

வெற்றிசேர் அண்ணு கேளாய் வேலொயின் கூறுவந்தால்
புத்தியையடையோர்தாழும் புத்திகெட்டலையலாச்சே
கத்தியேன் கையில்வில்லேன் காலவேகமுடன் நடந்து
சுற்றியே பார்ப்போமன்னு சுறுக்குடன் வருகுவாயே

இலட்சமணன் வசனம்

கேளுமென்னன்னு, சிதைக்கு என்ன அவகேடோ தெரிய
வராது. சீக்கிரம்போய்ப் பார்த்துவருவோம் அண்ணு.

இராமர் தரு

சீதை எந்த இடமோ அறிகிலேன்
நானுமிந்த இடமே
தேச கொந்தளக ராசபந்தியுள்ள
ராமச்செந்திருவின் தேவியைக் காணேன்

இலட்சுமணன் தரு

தாயாரெந்த இடமோ
எங்கள் தேவி எந்த இடமோ
மாயமாகி மதி மோசமாகி உடல்
நாசமாகி விடுவேணினி அண்ணு

இராமர் தரு

சிறிய வஞ்சகர்கள்தான் அவளைப்
பிரிய வம்புபண்ணினார்
உடல் உருகிநொந்து விழி கருகிநொந்துமவள்
அருகில் வந்து துயர் திருவாள் பாவி

இலட்சுமணன் தரு

பால் படர்ந்த சொல்லாள் அவள்
கால்நடந்து நோக
தோல் நரம்பு சதை கால் நரம்புவிழி
மேலெலும்புகள் மெலியவே அண்ணு

இராமர் தரு

எனை நினைந்திடுவாளோ துயர்தன்னில்
நொந்திடுவாளோ
வருவாரென்று துணிவுடனே நின்றுவர
இல்லையென்று துயர்கொள்ளுவாள் தம்பி

இலட்சுமணன் தரு

மானுக்காசைகொண்டு வரும் மாயமறியாமலே
நரனுமுளைத் தனியே விடலானேன்
நீரதில் நாட்டிய நெட்டை போலானேம்

சபை விருத்தம்

சீர்செறியும் ராமச்சந்ரன் சிதைதனைக் காணமல்
தேடும்போது
பேர்செறியும் சடாயுசொன்ன கதையைக் கேட்டு
வைகுந்தம் பெறவேசெய்து
கார்செறியும் கவுந்தனிட காதலாலே
பரமபதம் காணச்செய்து
ஏர்செறியுங் கவுரிசொன்ன சொற்படியே
இருவருமே ஏகினுரே

அனுமான் சுக்கிரீபன் வரவு

அனுமான் விருத்தம்

சித்திரமாய் ராமர் லெட்சுமணர் சிதைதனைக்
காணமல் தேடும்போது
உத்தமனும் சுக்கிரீவன் அனுமான்கூட
உண்மைசெறி அங்குதனும் உரிமைசீர்ந்து
பக்திபெறு பதினெட்டுத் தலைவர்மாரும்
பலமலையும் பிடுங்கியே கையில் கொண்டு
வெற்றிசெறி எழுபது வெள்ளம் குரங்கிணேடு
மேவினர் சபைபீதில் தாவினுரே

அனுமான் தரு

1. வாலியோடனுமான் அங்குதனும் நல்ல
வானர சுக்கிரீபனுடன்
கோலியே மலையுங் கையில்கொண்டு நல்ல
குரங்குகளனுமான் தோற்றினுரே
2. பாலிகள் போலே தலைகனுமாம் நல்ல
பஞ்சனை பற்பல பேருடனே
வேவிகள் போலே அணியணியாய் நல்ல
விந்தையோடனுமான் தோற்றினுரே

3. சாம்புவனக்கினி நீலனுடன் நல்ல
சதுர்மறை முதலாந் தலைவனுடன்
வீம்புகளுடனே பேசிக்கொண்டு நல்ல
வித்தையோடனுமான் தோற்றினரே
4. இலைதழை துளிர்கள் தான்பறித்து நல்ல
இனியதோர் கனிகளையே புசித்து
மலைதனில் திரிந்து மகிழ்ச்சியுடன் நல்ல
வானர வெள்ளாந் தோற்றினரே

சுக்கிரீபன் தரு

அந்தா போறவராரோ நீ கேளநுமான் (அந்தா)

1. அந்தாப் போறவராரோ விந்தையோடனியாக
அங்கவரைரக்கண்டு நாமள் ஆரெனவே கேட்டிடுவோம்
(அந்தா)
2. அஞ்சலை பெற்றெடுத்த அநுமானே நான்
சொல்லக்கேள்
அவர்களைக்கண்டு நாமும் ஆரெனக் கேட்டறிவோம்
(அந்தா)
3. ஜந்து திருமுகம்போல் அவர்கள் முகந் தோன்றுது
அச்சுதனே கோவிந்தனே அரனே குருபரனே
(அந்தா)
4. ஒரு தாயார் பெற்றெடுத்த இருவர் ஒருவர்போலே
ஓடிப்போய் நாமவர்க்கு உறுதுனை யாகுவோமே
(அந்தா)
5. இந்த வனந்தனிலே இருவர் வருவானேன்
சயமாய் நாமவரை இச்சணமே பார்ப்போம் வாரும்
(அந்தா)

சுக்கிரீபன் விருத்தம்

விந்தைசேர் அனுமானேகள் வெகுசுக பலத்தினேடு
சிந்தைசேர் துணவராரோ தெருவழியீதோ போறுர்
அந்த மாணிடரைச்சேர்த்தால் அனுக்கிரகம் செய்வார்
கண்டாய்

சொந்தமாய் அறிந்துநீயும் துயர்தனைத் தீர்த்திடாயே

சுக்கிரீபன் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் அநுமானே, இதோ இரண்டுபேர்கள்
போகிறார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்தால் நமது துயரத்தைத்
தீர்ப்பார்கள்போல் தெரிகிறது. சீக்கிரம் அறிந்துவருவா
யாக.

அநுமார் தரு

1. தப்பாமல் சொல்லுகிறேன் தான்கேளும் சுக்கிரீவா
மாயன்காண் வைகுண்டம் வாழும் பெருமானவர்
2. ஆயன் அவர் வாழும் அயோத்திக்கரசனவர்
ஓரடியாலிந்த உலகை அளந்தவன்காண்
3. நீறணியும் செஞ்சடையோனென்னும் நெடியோன்
காண்
தங்கு வாள் தண்டுபல சக்கரமுள்ளவன்காண்
4. எங்குமவன்தானைய் இருக்க நல்ல மாயவன்காண்
குன்றெடுத்து மலைதடுத்த கோவிந்தன் காணுமவர்

அநுமார் வசனம்

கேளும் சுக்கிரீவனே, நான் சென்று பார்த்துவருகிறேன்.
இவ்விடத்தில் இருப்பாயாக.

அநுமார் விருத்தம்

சொன்ன சந்யாசம்போலே தோணுது மதிவல்லோனே
மன்னவர் குலமும்போலே காணுது அதுவுமல்லால்

என்னுருவதனைப் பாரும் நானுமோர் அநுமான்கண்டாய்
என்ன என்ன அஞ்சலைதேவி என்றுநீ அறிந்திடாயே

அனுமார் வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, உங்களைப் பார்த்தால் இராச
சொருபம் போலவும், சந்யாசிகள் போலவும் தோன்றுது.
என்னுடைய ரூபமோ மகா பெரிது. என்பேர் அநுமான்.
என் தாயார் பேர் அஞ்சலைதேவி. என் தகப்பன் பேர்
வாயுபகவான். நீங்கள் இந்த வனத்தில் வந்த காரியம்
நான் அறியும்படி சொல்லுங்களையா சுவாமி.

இராமர் அகவல்

சீர்செறி வாயு செழிப்புடன் போற்றி
பேர்செறி அனுமான் பேசிடக் கேளாய்
காசியாமென்னார் காஞ்சி நல்லவந்திகை
ஆசிலாமாயா அயோத்தி துவாரகை
இருவருமுறைநல் எழுநற்தவத்தால்
மருவிய நல்லார் மாநகர் அயோத்தியில்
என்தந்தைபேர் தசரதர் தாய்பேர் கெளசலை
மைந்தரில்லாமல் வருந்தினர் நெடுநாள்
புத்திரயாகம் புகழ்க்கலை முனிவர்
நத்தியே செய்ய நால்வரும் பிறந்தோம்
அங்கே என் தம்பி அரிய லெட்சமணன்
இங்கே என்பேர் இராமனென்றியம்புவார்
முன்னிடும் தாய்மார் மூவர்களுண்டு
இன்னமுந்தம்பிமார் இருபேர்களுண்டு
இவர்களும் நாங்களும் இருந்திடும் நாளில்
தவமுள்ள முனியெனைத் தான்மைத்துப் போனார்
தாடகி அரக்கியைத் தான்வதம் புரிந்து
மாடமா மிதிலையில் மகிழ்வுடனுறைநாளில்
சனகரன் மகளைத் தான் மணம் புரிந்து
கனகமா மிதிலையில் களிப்புடனுறைநாளில்

அணிமுடி புனையென என்னையர் தான்சொல்ல
துணிவுடன் இயையெனத் தொடுத்தவன்
சொன்னுன்

குனியென்றுரைக்கும் கொடிய முதேவி
மானினையுடையாள் மாதுகைகேசி
தன்னிடம் சென்று சதி எல்லாம் மூட்டினால்
ஆனதால் நானும் அருங்கானில் வந்தேன்
அன்புள்ள பிதாவும் ஆதலால் இறந்தார்
இன்புள்ள பஞ்ச வடிதனில் இருந்தேன்
சூர்ப்பனகை என்னும் தோலியென்மேவைள்
பார்த்தணுகினதால் பழிவந்து சேர்ந்தது
அந்தமாரீசனும் அரியராவணனும்
முந்தியே மானும் முனியுமாய் வந்தனர்
பொன்னிற மானைப் பிடியெனச் சீதை
சொன்னதோர் சொல்லால் துணிந்து
அம்பெய்தேன்

அம்பது படவே அரிய மரீசனும்
தம்பி லெட்சுமணன் தனக்கடைக்கலமென
சத்தமிட்டிறந்தான் தையலாள் சீதையும்
வித்தகத் தம்பியை விரைவுடனானுப்ப
தனிப்பட இருந்த தையலாள் சீதையை
இனித்தனக்கெனவே எடுத்தனன் அரக்கன்
சடாயுவை வதைத்தான் தப்புகழ் செய்தான்
கடாவியே அம்பால் கரந்திடும்போது
கழுகது சொன்ன கதை இது கேட்டோம்
வினாவிடும் அனுமான் மெய்துணையானுய
அஞ்சலை மகனே அழிவில்லா தவனே
எஞ்சினர் தமக்கு இனித்துணையாய்வா
உந்தன்நல்லுருவழும் உகந்துநான் கண்டேன்
எந்தனக்குதவியாய் இருந்திடுவாயே
வாழி வாழி வையகம் வாழி
நீரூழி காலமும் உகந்துநீ வாழுவாய்

இராமர் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் அனுமானே, இதுதான் என்னுடைய வரலாறு. உன்னுடைய வரலாற்றைச் சொல்வாயாக.

அனுமார் தரு

1. வாலி சுக்கிரீபனென்று வானரங்களிரண்டுண்டையா வாலி சுக்கிரீவன் பெண்ணை வலுமையாகப் பிடித்துக்கொண்டான்
2. வாலிக்குப் பயந்து நாங்கள் வளர்மலையில் வந்தெதாளிந்தோம் வானுயர் மலைப்பொருப்பில் வந்தெதாளிந் திருந்தோமையா
3. வாலியவன் வலுவுடையான் வரமிகுதி பெலனுடையான் பாலிமலைத் தோஞ்டையான் பார்க்கவொண்ணைப் படையுடையான்
4. வாலிதன்னை வதைத்தீரானால் வந்துனக் கடிமையாவோம் கானகத்தில் வந்தோம் நாங்கள் கதையறியச் சொன்னேமையா

அனுமார் விருத்தம்

மாவலிசேர் வாலிதனைக் கொன்றீரானால்
 வானரமாம் எழுபது வெள்ளங் குரங்கும்
 தாவியதோர் பதினெட்ட்டுத் தலைவமாரும்
 ராசாதிராச சுக்கிரீபன்தானும்
 ஆவியென்னும்படி சூடத் துணையாய் வாரேம்
 அறிந்துகொள்ளும் அஞ்சனைமகன் அநுமான்
 கண்டாய்
 கூவியே நானுமங்கே துணையாய் வாரேன்
 கொல்லுவாய் வாலிதன்னை வெல்லுவாயே

அனுமார் வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, வாலியைக்கொன்று சுக்கிரீபனுக் குப் பட்டங்கட்டுவீரானால் அங்கதன் முதலான பதினெட்டுத் தலைவர்களும், எழுபது வெள்ளம் குரங்குகளும், அனுமானுகிய அடியேனும் உமக்குத் துணையாய் வருவோ மையா சுவாமி.

இராமர் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் அனுமானே, அப்படியே செய்கிறேன். சுக்கிரீவனை அழைத்துவருவாயாக.

அனுமார் விருத்தம்

நேசமாய்ச் சுக்கிரீபா நீ செய்த தவத்தினாலே
கோசலை பெற்றெடுத்த குழந்தைதானுளைவரட்டாம்
தேசமே புகழுவந்த தசரதகுமாரனை
மாசிலா மணிவரட்டாம் வருகுவாய் வருகுவாயே

அனுமார் வசனம்

கேளும்பிள்ளாய் சுக்கிரீவா, தசரதகுமாரனை ரெகுநாய் கர் வரட்டாம் வருகுவாயே.

சுக்கிரீவன் விருத்தம்

வளமுட னெனக்குகந்து மன்னவனுகவந்த
தளமுடன் அரசுசெய்யுந் தாமரைக்கண்ணை போற்றி
சலமுள்ள வாலிதன்னைச் சடுதியாய் வதைத்தீரானால்
எழுபது வெள்ளத்தோடும் ஏவலாளாவோமையா

சுக்கிரீவன் வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, வாலியைக்கொன்று எனக்குப் பட்டம்கட்டினால் நாங்கள் அனைவரும் தங்களுக்குத் துணையாய் வருவோமையா சுவாமி.

இராமர் வசனம்

கேஞ்சிம்பிள்ளாப் சுக்கிரீவா, அந்த வாலியைக் கொல்ல
ஒரு உபாயம் சொல்வாயாக.

சுக்கிரீவன் தரு

1. வாலிதன்னை வெல்லலாமோ வல்லமையால்
வெல்லலாமோ
பாலன்முன் னெதிர்க்கலாமோ படை எடுத்துக்
கொள்ளலாமோ
2. படையெடுத்தவர்கள் தொட்டால் பார்க்கலாம்
களத்தில் கேட்டால்
தழைமரங்களேதும் என்னால் சாய்க்கலாம்
களத்தில்தானே
3. அவன்சிரமும் உன்சரமும் அலைகடல்போல்
எழுந்தாலும்
அரன்பதி சேரவைத்தால் அனைவரும் உனக்கடிமை

சுக்கிரீவன் வசனம்

கேஞ்சிகளையா சுவாமி, ஏழு மராமரங்களும் ஊடுருவ
எய்து ராட்சதன் எலும்பையுந் தாக்கினால் நம்புவேன்.
அல்லாதுபோனால் நம்பமாட்டேன்யா சுவாமி.

சபை விருத்தம்

இப்படியே சோதனைகள் கொடுத்தபின்பு
இவனை அவனுடன் சண்டைக்கேகப்பண்ணி
தப்பிதமாய் வாலிதனைக் கொன்றுதானே
தலைமையுடன் பரமபதம் சேரச்செய்து
ஒப்பிதமாய்ச் சுக்கிரீவன் தனக்குக்கந்த
ஓளிமகுடம் குட்டியியின் ராமச்சந்திரர்
அப்படியே அவர் துணையாகக்கூடி
அடைவுடனே தங்கமுனி மலைவந்தாரே

இராமர் விருத்தம்

தக்கதொரு சுக்சிரீவா சாற்றுமென் வார்த்தைகேளாய்
புக்கதோர் வனத்திற்சென்று பொன்னை சீதைதன்னை
அக்கணம் ராவணன்தான் அடவியில் கொண்டுபோனேன்
இக்கணம் தேடவேணும் யாரை நாம் அனுப்புவோமே

இராமர் வசனம்

கேளும்பிள்ளாய் சுக்கிரீவா, ராவணன் சீதையைக்
கொண்டுபோய்விட்டான். சீதை இருக்கிற இடமறிய
வல்லமையுடையவர் யார் என்று சொல்லுவாயாக.

சுக்கிரீவன் விருத்தம்

தந்திரம்செறி ராமச்சந்திரா சாற்றுமென்
வார்த்தைகேளாய்
எந்தஊர் தன்னிலும்போய் யாவையும் அறியத்தக்க
மந்திர வலிமையுள்ள மாவலி அனுமான்கண்டாய்
கந்தமாங்குழலாழ் சீதை கணையாழி கொடுத்திடாயே

சுக்கிரீவன் வசனம்

கேளுங்களையாசவாமி, அதுகாரியத்துக்கு வல்லமையுடைய
வன் அனுமான்தான். அடையாளமும் சொல்லி அவனை
அனுப்புவாயாக.

இராமர் விருத்தம்

மாவலிசேர் அனுமானே சொல்லக்கேளாய்
மாவடுவை நிகர்த்த கண்ணே சீதைதன்னை
ஆவலுடன் தேடினேனங்கோ இங்கோ
அவ்விடமோ எவ்விடமோ அதுவுந்தேறேன்
ஏவலினால் தேட எவராருங் காணேன்
எத்திசையோ அத்திசையோ அறிகிலேனே
காவலனே கணையாழி தருவேன் நானும்
நவிலுவேன் அடையாளம் புசலுவேனே

இராமர் வசனம்

கேளும்பிள்ளாய் அனுமானே, சீதை எந்த இடமோ தெரிய வராது. கணையாழி இதோ இருக்கிறது. அடையாளமும் சொல்லுகிறேன். போய்ப் பார்த்துவருவாயாக.

இராமர் தரு

சீதைக்கடையாளம் நீ கேளனுமான் (சீதைக்)

1. மங்குலுங் களங்கணியும் கங்குலும் நிகர் சொல்லலாம் வாசக்கருங்குழலாள் நீ கேளனுமான் (சீதைக்)
2. வள்ளல்செறி வெள்ளமதில் மெள்ளவரு பிள்ளைமதி வாரும் திருநுதலாள் நீ கேளனுமான் (சீதைக்)
3. வல்லிஅழகு சொல்லுகிலேன் வில்லைநிகர் சொல்லிடலாம் வாலைப்பருவமின்னள் நீ கேளனுமான் (சீதைக்)
4. வண்டையும் மாம்பிஞ்சையுங்கொல் நெஞ்சையும் சரிசொல்லலாம் வரிசேர் விழி தனக்கு நீ கேளனுமான் (சீதைக்)
5. வண்டமிழும் செண்பகமும் நண்புடனுரைத்திடலாம் வளர் மூங்கிலுக்கிணைதான் நீ கேளனுமான் (சீதைக்)
6. வண்டமிர்த முண்டகுளிர் கொண்டநல் ஹண்ட கொவ்வை வாரும் கனியிதழாள் நீ கேளனுமான் (சீதைக்)
7. சித்திர முத்திணைப்பளித்த பக்தியோதிடச் சொல்லலாம் சேர்பல் வரிசைகள்காண் நீ கேளனுமான் (சீதைக்)

இராமர் வசனம்

கேளும்பிள்ளாய் அனுமானே, இதுதான் அவருடைய அடையாளம். போய்ப் பார்த்துவருவீராக.

சபை விருத்தம்

பொரநந்த கரன்முந்த உரைதந்த படிசந்தர
 புவிதந்த தென வந்துள்ளான்
 புரநந்த எரிதந்த சிவனிந்ரனிடைவந்த
 புகழுந் திருநடையுந்துள்ளான்
 எரிபந்து எனவந்து தலை அஞ்சலை மகிழ்ந்த
 எழில் தொந்தி வருபந்தியான்
 இறைதந்த மறைமந்தர கலைதந்த தமிழினின்று
 தனதந்த புயபுந்தியான்
 வருஇந்து சிவனிந்திரன் ரவிதந்தனிவர்தந்த
 வலுபந்தமுறு விந்தையான்
 வளர்தங்க மலைவந்த வகிசிங்க வருகந்த
 வனமைந்த ஞெரு முந்தையான்
 மருவிந்து அலர்கொந்து வனமுந்திடங்கதலி
 வனம் வந்த துரை எந்தையான்
 அநுமந்த ஞெருமுந்தி அநுமந்தனிலங்கை
 வளிவந்து மேவினுரோ.

அனுமான் விருத்தம்

வாய்ந்திடு சிறுபிள்ளையாம் பொழுதொரு
 தினமாம் மாங்கனியாமெனவே
 சாய்ந்திடு கதிர் பாய்ந்தனர் நெடிய கடல்கரும்
 நீர்நிலை பிசகிச்
 சாய்ந்திட வடகரை சேர்ந்திட—
 விசவரூப மெடுத்தனுமான்
 நாந்துதி பேசிட மகேந்திரமேறி அண்ணேந்
 தெதிர் பாய்ந்தானே

அனுமான் தரு

1. பாய்ந்தானே அனுமான் மயேந்திரமேறிப் (பாய்ந்)
 பாய்ந்தொரு மூவுலகேந்திய ராவணன்
 மாய்ந்திட மேவு குலாந் தகனெனவே (பாய்ந்)

2. வட்ட நெடுங்கடல் முட்ட உரங்கிறி
பட்டு மறைந்திடத் திட்டுகள் தெரிய
நெட்ட நெடுங்கிறி எட்டு மறும்படி
பட்ட திரும்படி உதைத்துக்கிளம்பியே (பாய்ந்த)
3. கேசவராகவே பூசுதனே என்னும்
வாசகமானது நேசம் விடாமலே
மோச நிசாகர நாசமதாகிட
வீசிய வால் எம பாசமதாகிடப் (பாய்ந்த)
4. எடுத் தொரு ராகவன் கொடுத்தகை மோதிரம்
இடுக்கியே காது மடற்குள்ளே அடக்கி
மிடுக்குள்ள ராட்சதர் நடுத்தலைமேல் விழ
இடுக்குரையாகவே திடுக்கென ஒதிப் (பாய்ந்த)
5. அண்டர்கள் முனிவர்கள் கண்டதிசயமொடு
மிண்டிய மரு மலர் கொண்டவர் பொழிய
விண்டலர்விச்சி மண்டல மிகு சிறு
குண்டலமென முக மண்டமுடையப் (பாய்ந்த)
6. அந்த மலையிலுள்ள தந்தி கரடி புலி
நொந்து திசை திசை இருந்தவை வெருள
முந்து கொடு முடி பிளந்து பள பளென்ன
உந்தியடியினை உதைத்துக் கிளம்பியே

அனுமான் மறு தரு

1. எந்த இடமோ அறிகிலேன் சிதாதேவி (எந்த)
சுந்தர மிகுந்தராமச் சந்திரனென்னுந்துரை சொல்
கொந்தழக பந்தியுள்ள செந் திரு வென்னும் சானகி (எந்த)
2. அரிய மலை கடந்தேன் அவனிதனில் படர்ந்தேன்
விரியுங் கடல் கடந்து மேலுலசமெல்லாம் பார்த்தேன் (எந்த)

3. தப்பிதமாய் ராவணன்தான் தப்பிதமாய்க்
கொண்டு போனேன்
செப்பழுள்ள சீதை யாரை வைக்குமிடமெல்லாம்
பார்த்தேன் (எந்த)
4. கடலைக்கடந்து பார்த்தேன் காவலிலங்கை பார்த்தேன்
விடமுள்ள ராட்சதர்கள் மேவுமிடமெல்லாம்
பார்த்தேன் (எந்த)
5. காடு செடிகள் பார்த்தேன் காவலிலங்கை பார்த்தேன்
கேடுள்ள ராட்சதர்கள் கிட்டுமிடமெல்லாம்
பார்த்தேன் (எந்த)

அனுமார் விருத்தம்

ராமா ராமா வென இரண்டு தர மியம் பிடினும்
பேருரைக்கில்
தாமாவந்து தவிடுவாயென்பர் தன் மேலொன்று
கடஞச்சே
காமா வாமா ரெகு ராமா கள்ளஞ் சேர் துளசித்
தார்ராமாவென்று
நானுயிரமே துதிசெய்தேன் நான் சீதையைக் கண்டிட
அருள்வாயே

அனுமார் வசனம்

அறியரி ராமச்சந்திர மூர்த்தியே, சீதா தேவியைக் காண
அனுக்கிரகம் புரிய வேண்டும் தெய்வமே.

அனுமார் தரு

சீதை தன்னைக் காணேனே ராமா
செந்திருவை இங்கே, காணேனே ராமா
பாதையெல்லாம் நான் பார்த்தேன் ராமா
பத்தினியை இங்கே காணேனே ராமா

நன்னயஞ் சேர் அசோக வனம் ராமா
நான் பார்க்கப் போறேனையே ராமா
அன்னவனம் நான் பார்க்கப் போறேனெனக்
கருள் புரிவாய் ரெகுராமா ராமா

அனுமார் விருத்தம்

கண்டேனே சிதை தன்னைக் தாகுத்தன் மனைவி தன்னைக்
கண்டேனே மிதிலைவந்த காதலி தன்னை நானும்
கண்டேனே அசோகமென்னும் கானகக் காவின் மீதே
கண்டேனே இம்மரத்திலிருந்து காரணம் கானுவேனே

அனுமான் வசனம்

அரியரி ராமச்சந்திர மூர்த்தியே, சீதா தேவியைக் கண்
டேன் இங்கே நடக்க வேண்டிய புதுமைகளை நான் நன்
ரூகக் காணும் வரைக்கும், என்னை ஒருவர் கண்ணிலும்
தோற்றுமல் அனுக்கிரகம் புரிய வேண்டும் தெய்வமே.

சபை விருத்தம்

இப்படி அனுமான் தேடி எழிலுள்ள அசோகின் மீதே
செப்பமாயிருக்கும் போது சிறியவன் ராவணேசன்
கைப்படை கையிலேந்திக் கள்ளியர் ஆடப் பாடத்
தப்பித மாகத்தானே சானகிமுன் வருகின்றன

சிதை, திருச்சடை, ராவணன்
இராவணன் தரு

1. எட்டுத்திக்கும் புகழ் ராவணன் நான் பெண்ணே
சானகி, சானகி — இங்கே
இந்திராதி தேவர்கள் சந்திக்கும் ராசன் நான்
சானகி சானகி
2. மட்டளவில்லாத பாக்கியவான் பெண்ணே
சானகி சானகி — மறை
வாய்ப்படியான சலாக்கியவான் பெண்ணே
சானகி சானகி

3. கட்டியொருமுத்தம் இட்டென்னைச் சேர் பெண்ணே
சான்கி, சான்கி – பொல்லாக்
காலன் வரு முன்னம் ஆவலைத்தீர் பெண்ணே
சான்கி சான்கி
4. முட்டுப்படாத முதல்மை பெற்றேன் பேண்ணே
சான்கி சான்கி – அந்த
மூவர் சமர்த்தையும் ஆளப் பெற்றேன் பெண்ணே
சான்கி சான்கி
5. மாரன் விடுங்களை தாவிப் புதைக்குதே
சான்கி சான்கி – ஒரு
மாங்குயிலானது கூவி யுதைக்குதே சான்கி சான்கி
6. பாரம்பமான பனையற்றித்தாவுதே
சான்கி சான்கி – நீயும்
பாசாங்கு பண்ணப் பெருங்கடல் கூவுதே
சான்கி, சான்கி

இராவணன் வசனம்

கேளும் பெண்ணே சீதா, சற்றாகுதல் மன மிரங்கடி
நான் இலங்காபுரி போய் வருகிறேன் பெண்ணே.

சீதை விருத்தம்

விற்பசனர் போற்றி செய்யும் விழுஷனார் தன் மகளே
பக்திபெறு திருச்சடையே பாங்கான மாதரசே
நித்தியமு மோர் துணையாய் நீஇருந்தால் நான் பிழைப்பேன்
அந்தப்
பித்தனென்னும் ராவணன்தான் பீடழிக்கப் பார்த்தானே

சீதை வசனம்

கேளும் திருச்சடையே, ராவணன் நெட்டுரேம் பொறுக்க
முடியாது இதற்கொரு புத்தி சொல்வாயாக.

திருச்சடை தரு

என்னடி சானகியம்மா - ஏனுனக்குக் கவலை சும்மா
உன்னடி இனி மேலம்மா - ஒன்றுக்கா மோசிதையம்மா

சிதை தரு

இன்னமு மிருவரென்று - இலங்கை நகர் வருவாரென்று
அன்னவர் பொருவாரென்று - அலையுதடி திருச்சடையே

திருச்சடை தரு

வருவாரென்று நம்பிக்காத்து - வாறவழிதன்னைப் பார்த்து
இரு விழியும் கம்பிப்பூத்து - இருந்தாயடி சானகியம்மா

சிதை தரு

பொருவாரென்று வருகுவாரோ - பூவையென்று
முருகுவாரோ
திருகி நின்று கருகுவாரோ - செய்வதென்ன திருச்சடையே

திருச்சடை தரு

வெம்பிமனம் உருகாதேநீ - மேனி நித்தம் கருகாதே நீ
அம்புயஞ்சொல் திருகாதேநீ-அறிந்திடாயோ சானகியம்மா

சிதை தரு

தம்பிக்காக ஊர் சென்றுரோ - தாமதமாய்த்தான்
நின்றுரோ
வெம்பிக்காகத்தா னென்றுரோ மெலியுதடி திருச்சடையே

திருச்சடை கொச்சகம்

செந்திருவே அன்னநடைத்தேனே என் தெள்ளமுதே
சுந்தரஞ்சேர் சிதை என்னும் தோகையரே நான்
சொல்லக் கேள்
உந்தனிட பிராணநாதர் உன்னை விட்டுப் போகார்கான்
வந்திடுவார் சிதையம்மா மனக்கவலை கொள்ளாதே

திருச்சடை வசனம்

கேஞ்சும் சீதையம்மா, ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம் உன்
பிராண்நாதர் சீக்கிரம் வருவார் அறிவாயாக.

சபை விருத்தம்

தேவதுந்துமி முழங்கத் தேவர்கள் புடையிற் குழ
நாவலர் பரவி வாழ்த்த நாரியர் கீதம் பாட
ஏவலர் அடி வணங்க வீரிய ராவணேசன்
ஆவலாய்ச் சானகி முன்னே அன்புடன் வருகின்றுனே

இராவணன் தரு

1. அழகுக்கொரு மயிலே இளம்பிறை
அணிவொற்றிடுகுயிலே
அலீச்சல் படுமொரு உயிருக்கொருதுணை தர
உத்தமி நாலெஞ்சு பாவி (அழகுக்)
2. பழகிப் பழகியுமே அனுதினம் மனமொத்திடுதில்லை
பயலொத்திடுகுவேன்
மயல் மெத்திடுகுது
கட்டத் தொழில் வரு நாலெஞ்சு பாவி (அழகுக்)
3. கவலைப்பட முறையோ மனதுக்குக்
கவனத்தினில் நிதம் [கருணைக்கொருமுதல் நீ
அலீச்சல் படுகிறது
கருதிக் கிருபைசெய் நாலெஞ்சுபாவி (அழகுக்)
4. அடிமைச் சிறையடிநான் எனக்குள்ளாம்
அவனிக்கொரு முதல்நீ
அதரக்கிளி உனை ஒரு முத்தமிட
அமளிச்சமர் தரு நாலெஞ்சு பாவி (அழகுக்)
5. கயிலைக்கிரி யெனவே வளர்ந்திடும்
முலையையச் சரிசொல்லிடலாம்

கன கத்தினெயாரு புடமிட்டடிகொடு
மதுவிட்டிடுகனமோ படுபாவி

(அழகுக்)

6. உயிரைப் பறிகொள்ளுதே தெளிந்திடும்
ஓளிபோற்பணி அணிதான்
ஒரு சொற்கேளு உலகத்தினிலுண
ஒழியப் பிறருளரோ படுபாவி

(அழகுக்)

இராவணன் விருத்தம்

மாதான சீதைதன்னை மன்றுடினாலுமென்ன
ஆதரவாய்ச் சொன்னாலும் அவள்முகம் திரும்பிப்பாராள்
போதரவாகப்பெற்ற திருச்சடை புதல்விகேளாய்
நீ தரகாகநின்று நேசமதாக்குவாயே

இராவணன் வசனம்

கேளும் மகளே திருச்சடையே, நான் இலங்காபுரிபோய்
வருகிறேன். சீதையை என்னேசேர இனங்கப்பண்ணிப்
போடும். நான் சென்றுவருகிறேன் மகளே.

சீதை கொச்சகம்

சத்திய விபீசனன் மகளே தாயே என் திருச்சடையே
புத்தியுள்ள மங்கையரே பூங்கொடியே செப்பிடக்கேள்
பத்துமுடி ராவணன்தான் பாதகனுர் சொன்னசொல்லு
கத்திவெட்டுப் போலாச்சே கன்னிகையே என்ன செய்வேன்

சீதை வசனம்

கேளும் திருச்சடையே, ராவணன் நெட்டுரம் பொறுக்க
முடியாது. இதற்கொரு வழி சொல்வாயாக.

திருச்சடை தரு

ஐயோ சான்கி உந்தன் அரிய தவத்தால் வந்த
அன்னைக்கேள் இந்தத்துயர் வந்ததே

சீதை தரு

மெய்யாய் ராவணன் பாவி அனுதினமும் என்முன் மேவி
மெலியவைக்கிறுன் எந்தன் ஆவி

திருச்சடை தரு

வேதன் விதியோ கோபம் விறுமாவுமொரு சாபம்
விதித்தானுனக்கு இந்தப் பரிதாபம்

சீதை தரு

ஒதவும் நீயே எந்தன் புண்ணியத் தாயே உந்தன்
புத்தியைக் கேட்பேனம்மா திருச்சடையே

திருச்சடை தரு

சம்மதியில்லாவிட்டால் தலைவெடிக்குமே தொட்டால்
தட்டழிந்து இவ்விரகமிட்டால்

சீதை தரு

உன்னுரை தன்னைத்தானே உன்மையாய் நம்பினேனே
உற்றுதுனை நீயேயடிமானே

சீதை வசனம்

கேஞம் திருச்சடையே, உன் பேச்சை நம்பி இருக்கிறேன்.
அறிந்துகொள்ளுவாயாக.

சபை விருத்தம்

இந்திரர் புகழும்சீதை திருச்சடை இருவர்தானும்
மந்திர உபாயம்போலே மறைவுடன் பேசும்போது
கந்தமே நிறையப்பூசிக் கன்னியர் ஆடிப்பாட
தந்திரமாகத்தானே சானகிமுன் வருகின்றுனே

இராவணன் தரு

மையல் வசமானேன் பென்னே
 மாறவகை சொல்வாய் கண்ணே
 தையலே மனமிரங்கித்
 தயவுசெய்து நீயாள்வாய் பென்னே

தைத் தரு

பாவி ஐயையோ அடா சண்டாளா
 அழிந்து போவாயே மிண்டாளா
 பாதகா பையரவந் தீண்டிப்பொல்லாப்
 பாழ்ந்ரகில் வீழ்வாயடா

இராவணன் தரு

கொங்கையைத் தழுவிக்கொண்டு
 கொவ்வை இதழமிர்தழுண்டு
 மங்கையர்க் கரசியென்று
 வாழலாமடி வையகத்தில்

தைத் தரு

பாதகா உய்யும்வகை சொல்வேன்கேள்
 ஒருவர் பெண்ணை விரும்பாதே நீ
 பாவி வையகமிழந்து வீணைய்ப்
 பாழ்ந்ரகில் வீழ்வாயடா

இராவணன் தரு

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்
 எப்பொழுது மெனிப்பணிய
 அப்படியே நீ வாழும் வாழ்வை எப்படிநான்
 மறப்பேன் பெண்ணே

தைத் தரு

பாதகா - நீதிமுறை தானறிந்து
 நீசனென்றும் பெயர் சுமந்து

பாவி - பூதலத்தரசிழந்து
போகவே துணிந்துகொண்டாய்

இராவணன் தரு

என்னைவிட வேறே செல்ல
இன்னமுண்டடி ராசர்வெல்ல
என்முகம் திரும்பிப்பார்த்து
சேர்ந்தஜைந்து நீ ஆள்வாய் பெண்ணே

சிதை தரு

பாதகா - தூண்டவில் இரையைக்கண்டு
தாண்டியே விழுங்கும் மீன்போல்
பாவி - மாண்டிடவே நீ போருய் மன்னை
வேண்டாமுனக்கிந்தச் சள்ளை

இராவணன் தரு

இட்டமாக என்னைப்பார்த்து
இணங்குவாய் மனதைத் தேற்றி
வட்டத்தனந் தொட்டு எந்தன்
மையல் தனைத்தீரும் பெண்ணே

சிதை தரு

பாதகா - சொன்னபுத்தி கேளாய் மன்னை
முன்னே ஊழ்விதியிதென்ன
பாவி - கண்ணியர்கள் கற்பறியாய்
கால பலன் தானறியாய்

இராவணன் தரு

வையகத்தில் என்னை வெல்ல
வல்லவருளரோ சொல்லும்
ஐயமின்றி என்னைச் சேர்ந்து
ஆஸை தனித்தாள்வாய் பெண்ணே

சிதை தரு

பாதகா - கெட்டுப் போகப்போறும் பேயே
 கேடுகெட்ட பொல்லா நாயே
 பாவி - முட்டுப்படப்போறும் தோவி
 முடிந்துபோகும் உந்தனுவி

சிதை விருத்தம்

கேளடா ராட்சதாநீ கிளையுடன் அழிந்தேபோவாய்
 மாடுபோல் புத்திகெட்டு மனமது தளம்பிப்போனுய்
 பீடுசேர் பிராண்நாதா பிரசண்டகோ தண்டத்தால்
 வாடுவாய் பாடுபட்டு வளமெல்லாம் தோற்பாய்கண்டாய்

சிதை வசனம்

கேளடா ராட்சதா, நீயும் உன் வங்கிசமும் அழிந்து
 போகப் போகிறீர்கள், அறிந்து கொள்வாயாக.

இராவணன் விருத்தம்

சானகி என்னவைதாய் சகல லோகத்தினுக்கும்
 நானென்ற நாதனுகும் நம்மைநீ ஏசலாமோ
 மானடிராமன் நானேர் வனப்புவி அறிந்து கொள்ளும்
 ஏனடி அரக்கிமாரே இவளை நீர்க்கலைக் கொண்ணுதோ

இராவணன் வசனம்

கேளும் மகளே திருச்சடையே, இவள் மனதைப் பயப்
 படுத்தி என்னேடு சேர இனக்கம் பண்ணிப் போடும்.
 நான் இலங்காபுரி போய் வருகிறேன் மகளே.

திருச்சடை விருத்தம்

சங்கை சேர் சிதை யென்னும் தாயே நான்சாற்றக் கேளாய்
 மங்கையர் தன்னாலுன்னை வாய்மதம் செய்யச் சொன்னார்
 அங்கவராலே ஒன்றும் ஆகாது அறிந்து கொள்ளும்
 இங்கே நீ வந்தபாடு எனக்குநீ உரைசெய்வாயே

திருச்சடை வசனம்

கேளும் சீதையம்மா, இங்கே வந்த காரியம் நானறியச் சொல்வாயாக.

சீதை அகவல்

சீரார் கமலத் திருவேயென் தெள்ளமுதே
பாரோர் புகழவரும் பைங்கொடியே பேரான
வித்வசனர் போற்றி செய்யும் விபீஷணனார் தன்
மகளே

பத்தி பெறு திருச்சடையே பாங்கான மாதரசே
புத்தியுடன் வீட்டுக்கிளிபோல் மேவுமென்பாட்டைச்
சற்றே பகரக்கேள் தையலே நாட்டமுடன்
நல்லரெகு ராமச்சந்தர் நாடி மிதிலை தன்னில்
வல்லபமாய் வந்து மணம் முடித்தா செல்வமுடன்
வந்தோம் அயோத்தி தன்னில் மாழுடியைச்சுடவென்று
தந்தை தசரதரும் தான் நினைத்தார் சொந்தமுடன்
பொல்லாதகுனி பொறித்து விட்ட கேட்டதனால்
செல்லாத காடுதனில் சென்றிருந்தோம் அந்நாளில்
சூர்ப்பன்கி கண்டுவந்து சொன்னவுடன் ராவணனும்
பாற்க'விற் பஞ்சதுபோல் பாவிவந்தான் ஏற்கனவே
மார்சன் மானுக வந்துலவு நேரமதில்

தாரீசரை மான் பிடித்துத் தாருமென்று கேட்டேனேன்
தம்பிதனைப் பார்த்து சற்றிங்கே நில்லு மென்று
வம்பு செய்யும் மான்பின்னே வழி நடந்தார் என்

கணவர்

வெட்சுமணர்க் கடைக்கலமென் ஞருசத்தம்
நிச்சயமாய் என்காதில் கேட்டதடி அச்சமதாய்
மைத்துனரைப் போவென்றேன் மாதவரைத்
தேடிஎன்தன்
மைத்துனனார் தானும் வழிநடந்தார் நித்தியமும்
விட்டுப் பிரியாத வீரர்ரெகு ராமச்சந்திரர்
விட்டுப் பிரிந்தார் எந்தன் விதி கேட்டால்

நம்பி எனக்கோர் துணையாய் நாநிலமெல்லாம் புகழும்
தம்பிலெட்சுமனர் தான் பிரிந்தார் வெம்பி வெம்பி
பொல்லாத ராவணனும் புத்தி வரிமையினால்
அல்லாத சந்யாசிஆகி வந்தான் வல்லமையால்
அண்டி யண்டிப் பேசி யென்னை ஆரென்றேன்

வேசிமகன்

சண்டிசெய்யும் சந்யாசி தாணென்றான் கண்டவுடன்
வந்தானென் மேனி தொட மாட்டாமல் மண்ணேடே
கொண்டான் சோகவனம் கொண்டுவந்தான் மிண்டாக
ராட்சதறைக் காவல் வைத்தான் நான் செய்த
நல்வினையால்
ஆச்சியாயுண்ணெயனக் காக வைத்தான் தாழ்ச்சி

இல்லை

அந்தநாள் மட்டாயென் ஆருயிருக்கோர் துணையாய்
வந்திருந்து நல்லவகை புரிந்தாய் செழுந்திருவே
நீ செய்த பேருதவி நிச்சயமாய்ப் பார்த்திடுகில்
தாய் செய்யக் கூடாத தயவாச் சேதிருச்சடையே
பேருருவ ராவணனுல் பின்னுயிர்வை யேனினிநான்
நேராக நீ தான் அறிந்திடுவாய் நேரிழையே

திருச்சடை தரு

1. ஞாலம் புகழும் சானகி என்னும் செல்வ மகளே
— இப்போ
நானிங்கு கண்ட கனவின் பலன் சொல்லுவேனே
2. ராவண என்னைத்தலையுடனே வரக் கண்டேன்
— அங்கே
எய்திய கோயில் மெழுகா யுருகக் கண்டேன்
3. வண்டோதரியும் வெறுந்தலை சீவநான் கண்டேன்
— அவள்
வந்து இருந்து அழுது சலிக்க நான் கண்டேன்

4. காவினிற் பூக்கள் கருகிச் சொரிய நான் கண்டேன்
— இங்கே
காவிநரியொடு பேய்கள் அழுதிடக் கண்டேன்
5. இந்தக்கனவின் பலன் சொல்லக் கேளுமென்னம்மா
— அந்த
ஏழ இராட்சதன் நாளை மடிகுவான் அம்மா
6. அந்த இராவணன் சிந்தி அழிகுவான் அம்மா
— அவன்
ஆனால் சிறை விட்டு நீயும் பிழைப்பாயென்னம்மா

திருச்சடை கொச்சகம்

அறிந் தேனுன் பாட்டை யெல்லாம்
அம்மா நீ அஞ்சாதே
செறிந் தேன் நான் உண்மை யென்று
தீமை யொன்றும் வாராது
பிரிந்த ரெகு ராமச்சந்ரர்
பிரியமுடன் வருவார் காண்
மறந்து மனம் வாடாதே
மாதான சானகியே

திருச்சடை வசனம்

கேளும் சீதையம்மா நான் கண்ட கனவுக்குச் சிங்கிரம்
செய்தியறியலாம் பயப்படவேண்டாம் தாயே.

சீதை கொச்சகம்

எப்படி நீ சொன்னாலும் எந்தனிட பிரான்நாதர்
செப்பமாழூர் தனக்குச் சென்று விட்ட தாயிருக்கும்
அப்படி நீ சொன்னாலும் அங்கிருந்தால் வாராரோ
தம்பிதம் செய்ராவணன் முன் தானிருக்க நீதியுண்டோ

சிதை வசனம்

கேளும் திருச்சடையே, ராவணனது நெட்டுரோம் பொறுக்க
முடியாது. நான் இறந்து விடுவேன் அறிவாயாக.

அனுமான் விருத்தம்

அரியரி ராமச்சந்திரனுணை நீ இறக்க வேண்டாம்
கரியமேனியன் காகுத்தன் கணையாழிகையிற்தந்தார்
உரிமையா யென்னைப் போவென்றுத்தாரம் சொன்னாரம்மா
பிரியமாய் வந்த செய்தி பேசுவேன் அனுமான் தானே

அனுமான் வசனம்

கேளும்மாதாயே, உன்னுயிரை வீணைக மாய்க்க வேண்
டாம். இராமச்சந்திரனுடைய தூதுவன் நான். என் பேயர்
அனுமான். இதோ உன்னிடம் வந்து நிற்கின் ரே நன்
தாயே.

சிதை கொச்சகம்

சோதிபெறு ராமச்சந்திர துரை அனுப்பும் தூதுவனே
வீதிவரும் அனுமானே விளம்புமொரு வாசகங்கேள்
ஆதியென்னும் பிராண்நாதர் அடையாளம் நான்றிய
ஏதுமில்லாதேயுரைத்தால் நானுமுன்னை நம்புவேனே

சிதை வசனம்

கேளும் வானரமே, எங்கள் ரெகுநாயகருடைய அடை
யாளமும் அவர் நடப்பித்த கதைகளையும் அறியச்சொன்ன
ஞல் நம்புவேன். அல்லாதுபோனால் நம்பமாட்டேன் அறி
வாயாக.

அனுமான் தரு

கன்னல்வில்வேலவர் காலுக்குநிகர் சொல்லாமோ-அந்தக்
கார்மணி வண்ணைன யாராலும் போர்வெல்லாமோ

சீதை தரு

சொன்னமொழியது நல்லாயுரை அனுமானே - இன்னும்
சோராமலுள்ளத்தை நேராகச் சொல்லனுமானே

அனுமான் தரு

என்ன சொல்வேணுன்னை ராவணன் தானெடுத்தானே
பின்பு ராமருந்தம்பியரும் எங்கள் மலையடுத்தாரே

சீதை தரு

அன்னதன்பின்னைலே என்னகுறை அனுமானே - அதை
ஆராய்ந்துபார்த்துநீ நேராகச் சொல்லனுமானே

அனுமான் தரு

விந்தையோடெம்மையும் மேவி அடிமைகொண்டாரே

—வாவி

வேதனையால் சுக்கிரீவன் துணையும் கொண்டாரே

சீதை தரு

இந்தத்துணையாலே என்னபலன் கனவானே - அதை
இன்னவிதமென்று எண்ணிச்சொல்வாயனுமானே

அனுமான் தரு

அந்த எழுபது வெள்ளம்குரங்கல்லோ அம்மா - இங்கே
வந்து பொருதிடில் இலங்கையழியுமே சும்மா

சீதை தரு

சுந்தரமாகிய பூஞ்செடிக்குள் கனவானே - நானும்
துணிந்து உயிர்விடும் போதுநீ வந்தனை அனுமானே

சீதை வசனம்

கேளும்பிள்ளாய் அனுமானே, என் சுவாமியினுடைய
மோதிரமுந் தந்து அழிந்துபோகிற என் உயிரையும் காப்

பாற்றினபடியால் என்றென்றும் நீ சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்திருக்கக்கடவாய். பின்னும் எனது கைமோதிரத்தையும் சுவாமிக்கு கொடுத்து நான் சொல்கிற கதைகளையும் சொல்வாயாக.

சிதை கொச்சகம்

வந்து உதவிசெய்யும் மகனே அனுமானே
சுந்தரங்சேர் ராமச்சந்திர துரை தனக்குச் சொல்லிவிடும்
இந்த ஒருமாசத்துள் என் சிறை மீளாதிருந்தால்
செந்துவினிலென்கடனைச் செய்துவிடச் சொல்வாயே

சிதை வசனம்

கேளும்பிள்ளாய் அனுமானே, ஒரு மாசத்துக்குள்ளாக
எனது சிறை மீளாவிட்டால் எனக்கு உண்டான கடைசிக்
கடன்களைக் கெங்கைக்கரையிலே கழித்விடச் சொல்வாயாக.

அனுமார் தரு

1. பச்சைமுகில் நாராயணர் பாரளந்தோர் பாக்கியமே
நச்சரவில் பள்ளிகொள்ளும் - நாராயணன் தேவியரே
2. இச்சை சொல்லி பிச்சைவாங்கும் இந்த
அரக்கரிட பட்டணத்தில்
பச்சைவண்ணன் தூதுவன்நான்
பழமருந்த வேணுமம்மா

அனுமார் வசனம்

கேளுமம்மா தாயே, எனக்குப் பசிதாகம் மேலிட்டிருப்ப
தால் இந்த அரக்கரிட பட்டணத்தில்சென்று பழம் தின்று
வருவதற்கு விடைதாருந் தாயே.

அனுமார் விருத்தம்

சோலையிற் புகுந்துசென்று சூதமும் பலாவுந் தேங்கும்
சாலவே முறித்தெறிந்து தடுமாறித் தத்தளித்து

ஆலமே கொக்கரித்து அமரர்கள் இடையில்குழ
மாலீசேர் தூதன்தானும் வாடுதோன் தட்டினானே

அனுமார் தரு

நடந்தானே அனுமான் அசோகவனம்

— நடந்தானே அனுமான்

1. அடர்ந்ததோர் சோலையெல்லாம் அண்டிப்
பிடிங்கிக்கொண்டு
படமது அதிரஷை பாரிலுள்ளோர் கண்டு அஞ்ச
(நடந்)

2. திடமுடன் அனுமானிப்போ சினத்துடன்
முறிந்தெறிந்து
கடலது கடந்துவீரன் கையில்விரல் காட்டி நின்றுன்
(நடந்)

3. இலங்கைமா நகர்வாசல் இருந்த அரசரெல்லாம்
கலங்கி எழுந்திருந்து கண்ணிய அசோகவனம்
(நடந்)

4. விலங்கிய இராமதூதன் மெய்யிட அரக்கர்தன்னை
குலந்தோறும் புகுந்துகொல்லுங் கூற்றுவன்
நான்தானேவென்று (நடந்)

இராவணன் விருத்தம்

மதகளிறதனைப்போலே வலியுறு கட்டியகாரு
இதமுள்ள சபைக்கு நீபோய் எனது பேச்சென்றுசொல்லி
கதமுள்ள இந்திரசித்தைக் கடிதினில் அழைத்து இப்போ
சதமுள்ள சபையின்மீதே சடுகியாய் வருகுவாயே

இராவணன் வசனம்

கேளும் கட்டியகாரா, எனது கட்டளை என்று சொல்லி
எனது மகன் இந்திரசித்தை உடனே அழைத்துவருவாயாக.

இந்திரசித்து கொனு வரவு

அந்தரசித்துக்கெல்லாம் அறிந்தவன்

இந்திராதியரை அடக்கி ஆண்ட
தந்திர சித்தறிந்தவன் மாமந்திரமெத்திய

சற்புய வலியனே
மந்திர சித்தறிந்தவனேன் கொந்தளக பூமாலைபூண்ட
இந்திரசித்தெனும் நல்லராச மகராசதுரை எய்தினானே.

இந்திரசித்து கொனு விருத்தம்

பரிதியினேளியென வெயில்விடு நவமணி

பளபள என ஆர்ப்ப

பங்கயமாழு மெங்கிலுமேயெனப்

பாருளோர் அதிசயிக்க

தகுதகுதிமியென வரணிடைச்

சபைதனை நாடிடவே

தாகிடசுந்தரி தக்கிடத்திங்கிணத்

தாம்தாம் தாமெனவே

பரிவுடனே மடமாந்தர்கள் சாமரை

பாங்குடன் வீசிடவே

பக்கமதாய் வெடி சக்கரவாணம்

பாங்குடனே அதிர

கரியொடு கேசரியீன்றிடு குட்டிபோற்

கண்டவர் அஞ்சிடவே

காளையாமிந்திர சித்தனும் சபையில்

கருதியே வந்தனனே

இந்திரசித்து தரு

வந்து புறப்பட்டானையா இந்திரசித்தன்

வந்து புறப்பட்டானையா

(வந்து)

1. சிந்தாமணி இலங்க செம்பொன் முடிதுலங்க

ஜிந்தானபேர்கள் நல்ல அடையலர் மனங்கலங்க

(வந்து)

2. தந்தைசொன்ன மொழியைத் தான்தலைமேற்கொண்டு
மந்திரக்குரங்கையெல்லாம் வதைக்கிறே
என்றுசொல்லி (வந்து)

3. இந்திராதிபர்கலங்க எவருமடிவணங்க
அந்தராதிபர் கலங்க அசுரரடிவணங்க (வந்து)

இந்திரசித்து விருத்தம்

1. தெளிவாகிய மறைமொழி பாடிட
வருமொரு நாயகா சரணம்
திகழாதிபர் வழிபடமோதிய
வலிசேர் நாயகா சரணம்

2. அளிதாவிய மதுதுளிதூவிய
தொடைகமழ் நாயகா சரணம்
கயிலாய மதெனுமலை மேவிய
புயவலி நாயகா சரணம்

3. வழிபாடுடன் அமரர்கள் பூவடி
தொழுவருமொரு திருநாயகா சரணம்
வலிநாயக மதிலுறுகோடுகள்
நிலவிடுபுய நாயகா சரணம்

4. ஓளிதாகிய மணிமுடி சூடிட
வருமொரு திருநாயகா சரணம்
உமதாகிய மொளிநம தேவர்கள்
அருளிய துரையே சரணம்

இந்திரசித்து தரு

எந்தையே சரணம் எனைப்பெற்ற தந்தையே சரணம்
(எந்தையே)

1. எந்தையே நீ இங்கே எனை அழைத்திட்ட செய்தி
வந்திட அழைத்ததை வகையுடனுரை செய்வாய்
(எந்தையே)

2. இந்திரரானலும் உந்தனக்கு எதிர்நிற்பார்
யாருமுண்டோ
வந்த பகைவரைச் சிந்திஎறிகுவேன்
சந்தேகம் தன்னையும் சாற்றுவேன் தந்தையே
(எந்தையே)

இந்திரசித்து விருத்தம்

இந்திரர் முதலாயுள்ள இமையவர் முனிவர்யாரும்
வந்தடி வணங்கி வாழ்த்தும் மன்னனே சாற்றக்கேளாய்
தந்தையே என்னைப்பெற்ற சாமியே என்னைநூகே
வந்திட அழைத்த செய்தி வளமுடனுரைசெய்வாயே

இந்திரசித்து வசனம்

சரணம் சரணம் தந்தையே, அடியேன் அழைத்த செய்து
இன்னதென்று தெரியச்சொல்லுந் தந்தையே.

இராவணன் விருத்தம்

இந்திரசித்தனே கேளாய் எளியதோர் குரங்கு ஒன்று
வந்துமே இலங்கைதன்னை வளமெலாம் அழிக்குதாங்காண்
அந்தநற் சேனையுள்ள ராட்சதர் தம்மையெல்லாம்
சிந்தியே கொல்லுதாம் நீ சீக்கிரம் பிடித்துவாராய்

இராவணன் வசனம்

கேளும் மகனே இந்திரசித்துவே, அட்சயர் முதலான
அனேகம்பேரையுங் கொன்று இலங்கையை அழிவுசெய்யும்
அந்தக் குரங்கைப் பிடித்துக்கொண்டு வருவாயாக.

இந்திரசித்து தரு

சினத்தாலே மோதி எதிர்த்திடும்
பெலத்த அவனிகள் நிலத்தில் விழும்வகை

மனத்தாலே காதை அடக்கிநல்
உரத்த உதிரிகள் நிலத்தில் விழும்வகை
அனுமனவனை ஒரு நொடிதனிலே
அதறி விதறிவிழ அவர்செய்குவேனே

2. தொடுப்பேனே அம்புகளங்கம்
துளைத்து அனுமனை முடித்திடாவிடில்
அடுப்பேனை உம்பர்கள் வந்தெனை
அடுத்து மையல்செய்து தடுத்துவிடுகிலும்
பிடிகள் நிகரனுமான் முடிகள் பொடிபடவே
நொடியிலவனை அடிதடிகள் செய்குவேனே
3. கதிப்பாலே ராமனனுப்பிய
கருங்குரங்கினை நெருங்கியேஇனி
பதிப்பேனே விறுமாஸ்திரமென்னும்
படைத்திறனில் உறுக்கி மோதியே
பதறிவிதறிவிழ நொடியில் அனுமனையோர்
சிறிய பொழுதினி லெமன்முன் விடுகுவேனே
4. பிடிப்பேனே ராமனனுப்பிய
பெருங்குரங்கினை முடித்திடாவிடில்
விடுப்பேனே வீரமதானதை
விலக்கி அவனுயிர் கலக்கிவிடுகுவேன்
விசய வலிமைபெறு அனுமனவனையொரு
சிறிய பொழுதினி லெமன்முன் விடுகுவேனே

இந்திரசித்து விருத்தம்

ஆரடா குரங்கேந்தான் அகப்பட வந்தாயிப்போ
பேரடா ஊர்தானேது பிசகாமற் சொல்லவேணும்
காரடா உன்னைமுன்னம் கட்டிட வந்தேன் கண்டாய்
பாரடா தூதனேயுன் பராக்கிர மடக்குவேனே

இந்திரசித்து வசனம்

கேளடா குரங்கே, இலங்கையையுமித்து ராட்சதர்களை
யும் கொன்றுய். உன்னைக் கட்டிக்கொண்டுபோவேன் அறி
வாய்கா.

அனுமார் விருத்தம்

தசரதகுமாரனை சிறி ராமச்சந்திரமூர்த்தி
இசைபெறு சிறைத்தன்னை இங்கேபோய்த் தேடச்சொன்னார்
பிச்கிலாதையன்சொன்ன பேச்சினுவிங்குவந்தேன்
வசைகேடாய் முடியுந்தானே மாதினை விடுகுவிரே

அனுமான் வசனம்

கேள்டா அரக்கனே, சிறி ராமச்சந்திரமூர்த்தி சீதாதே வி
யைத் தேடச்சொன்னார். ஆதலால் இங்குவந்தேன் அறி
வாயாக.

அனுமான் தரு

என்னை என்ன செய்குவாயடா இந்திரசித்தா (என்னை)
உன்னை நான்றியேனே சினமென்ன குறைவேலே
முன்னேயென்னையறியாயோ மன்னில்விழ உதையேலே
(என்னை)

இந்திரசித்த தரு

என்ன சொன்னைய் குரங்கே என்முன்னின்று
ஏதுசொன்னைய் குரங்கே
உன்னை நான்றியேனே உரத்தகை தறியேலே
சென்னியை ஒடியேனே சினத்துப்போர் முடியேலே
(என்ன)

அனுமான் தரு

பேசிவருத்துகிறுய் மீசை திருத்துகிறுய்
பேணுமற் பேசுகிறுய் நானுமலேசுகிறுய்
தூணிஅம்பு ஏவினாலும் பாணிஅம்பு இருக்குது
துடியாதே சிறுநொடிப் பொடிதனில் முடியாதே
(என்ன)

இந்திரசித்த தரு

குட்டுப்படா தேயடா என்கைக்குள்
குறுகிக் கெடாதேயடா

முட்டுப்படாதேயடா கிட்டித்தண்டு
முந்தித்தொடாதேயடா
எட்டிவிதருதே என்னம்பைத் தட்டாதே
தட்டிக்கதருதே தலைகெட்டுச் சாகாதே (என்ன)

அனுமான் தரு

முருக்குப் பெருத்தென்னடா பெலத்த தானுகுமோ
மோட்டுப்பயல் பேசாதே தாட்டகமாய்ச் சாகாதே
செருக்குத்தனமாய் மெத்த வருத்திப் பேசரூய்நீயும்
சிதாபயலே கொட்டா வலதுகை
கெட்டா படைதனை எட்டா நொடியில் (என்ன)

இந்திரசித்து தரு

சோலையை அழித்தாயே மனதில் துயரத்தைக்
கொடுத்தாயே
பாலனை அழித்தாயே அரக்கர் பழிபடச் செய்தாயே
ஓலமிட்டுத்தந்தை ஊழ்மெத்த நேராகாதே
மூலிக்குள் நில்லாதே முன்னின்று சாகாதே (என்ன)

அனுமான் தரு

சாரி இடசாரியாய்த் தேரில் வலசாரியைப்போல்
சாடி எருதைப்போலே ஓடித்திரிகிறுயே
காரிய மென்னவாமோ வீரியமென்முன்பாமோ
கதருதே நிலை பதருதே மனம்
விதருதே மனம் சிதருதே நீ

அனுமான் விருத்தம்

ஆரடா பயலே நீதான் அகப்பட வந்தாயிப்போ
நேராக நீயுமிப்போ நிமிஷத்தில் கணைதொடுத்தாய்
சீராக நானுமிப்போ சீக்கிரம் விடுவேன் கண்டாய்
சூசாமல் என்னைத்தானே குறிப்புடன் கட்டுவாயே

அனுமான் வசனம்

கேள்டா இந்திரசித்தே, நீ சமர்த்தன்தான். நான் உன்னை மெச்சினேன். நான் இந்தப்பக்கம் இருந்து மறுபக்கம் பாயுமுன்னதாக என் மயிருக்கொருகணையும் மறுகணையும் தொடுத்தால் ஆயர்திருவாணை, நான் அகப்படுவேன் அறி வாயாக.

இந்திரசித்து தரு

தாவிப்பிடார் கட்டுவேன் தப்பிப்போனால்
தாரை வாளால் வெட்டுவேன்
பாவியுன்னைக் கிட்டுவேன் விறுமாஸ்திரம்
பாவித்துன்னைக் கட்டுவேன்
கூவியழியாதே கோள்கள்முடியாதே
ஓவிப்பழியாதே எதிர்நின்று சாகாதே (தாவிப்)

சபை விருத்தம்

வெற்றி சேர் அனுமான் தன்னை விறுமாஸ் திரத்தால்

கட்டி

பத்தியாயிந்திரசித்தன் பாராமல் இலங்கையூர்க்கு
உத்தி சேர் தந்தையான ராவணன் களிக்கத்தானே
நத்தி எல்லோருங்காண நண்புடன் கொடுவாருனே

இந்திரசித்து விருத்தம்

பரஞ்செறி உலகமெல்லாம் பராக்கிரமத்துடனே ஆனும்
தரஞ்செறி மகுடந்தாங்கும் தந்தையே சாற்றக் கோய்
விடஞ்செறி அனுமான் தன்னை விந்தையாய்ப்

பிடித்துக்கட்டி

இடந்தன்னில் கொண்டுவந்தேன் இன்ன

தென்றியம்புவாயே

இந்திரசித்து வசனம்

கேஞந் தந்தையே, இலங்கையை அழிவு செய்யுங் குரங் கைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இனி உங்கள் விருப்பப்படி செய்வீராக.

இராவணன் விருத்தம்

இச்சிறு குரங்குதானே இலங்கையை அழித்ததப்பா
அச்சமில்லாமல் நீயும் அதட்டியே பார்க்கிறோயே
கொச்சை சேர் குரங் கே உன்னைக் கொல்ல
முன்னூரும் பேரும்
மிச்சமாய் வந்தயாவும் விளம்புவாய் அறியத்தானே

இராவணன் வசனம்

கேளுங் குரங்கே, இங்கே வந்து இலங்கையையும் அழித்து
இராட்சதர்களையும் கொன்ற உன்னைக் கொல்லுமுன் நீ
இங்கே வந்த காரியம் நான்றியச் சொல்வாயாக.

அனுமார் விருத்தம்

அடலி ராவணனையிங்கு அடைந்தநல் வார்த்தை கேளாய்
அரன் மயன் மால் விடுக்க வந்தேனல்லக் கண்டாய்
மடமயில் சிதையைச் சிறையெடுக்க வந்தேன்
வந்த இடத்தில் உன்னைக்காண வேண்டி இங்குவந்தேன்
திடமுடைய அசோகவன மழித்தேன் கண்டாய்
ராமசாமிராகவ தூதன் நானே
கடலரிய புத்தி கேள் கண்டாயென்று
கிளம்பிய அனுமான் நானே விளம்பு வேனே

அனுமான் வசனம்

கேள்டா ராவண, எங்கள் தெய்வமாகிய சீதா தேவியை
ரெகு நாயகர் தேடச் சொன்னார். ஆதலால் இங்கு வந்
தேன். சீதா தேவியை உடனே சிறைவிடுவாயாக.

இராவணன், அனுமான், தர்க்கத் தரு அனுமான்

அன்னை சான்கி தன்னை நாடியே அமலனேத வந்தேனடா
முன்னமே யொரு அன்னையாலுயிர் முழுது முண்டவர்
யாரடா

இராவணன்

அன்னை யென்பதும் அமல னென்பதும் யாரடா
எனக்கோதடா
அந்த மூலகாரண சிவஜீய முன்னையும் முழுது முன்டவர்
யாரடா

அனுமான்

முன்னுமாமறை சொன்ன மூவரும் ஒருவராகியதவரடா
சொன்ன பேர் மனவாளனும் ராமசவாமி
பேரத யோத்தியே

அனுமான்

உன்னு மூவுலகத்துள்ளோர் எதிர்நிற்க வல்லபமுடையரோ
இன்னவாய்மொழி சொன்ன நாக்கறுத்தெறி
வேணினிஅறிகுவாய்

இராவணன்

ஓதியொரு கூனியாலே ஊரிழந்தவன் தானேடா
ஏதடா குரங்கே செருக்குடன் ஏசப் பேசகிறுயடா

அனுமான் வசனம்

கேளடா ராவண, உன்னைக் குத்துவேன் அறிவாயாக

இராவணன் வசனம்

கேளடா குரங்கே, உன்னை வெட்டுவேனறிவாயாக.

விபிஷணன் விருத்தம்

துங்கமாயண்ணு கேளாய் தூதாரக வந்த பேரைப்
பங்கமே படுத்தினுக்கால் பல பேரும் வசைசொல்வார்கள்
அங்கது புத்தியல்ல அழகு யோசனையுமல்ல
வங்கண வாளினுலே வதையாமற்துரத்துவாயே

விபீஷணன் வசனம்

கேளுமென்னன்று, தூதாக வந்த பேரைக் கொல்வது
சரியல்ல. பட்டணத்துக்கப்பாலே தூரத்தி விடுவாயாக.

இராவணன் விருத்தம்

வெற்றி சேர் குரங்கைச் சும்மா விடுவது நியாயமில்லை
புத்தி சேர் அனுமான் வாலிற் பல பல புடவைதன்னைச்
சற்றியே எண்ணை தோய்த்துச் சுறுக்குடன்

நெருப்பை மூட்டிக்
குத்தியே தூரத்திப் போடு கோதையுமறியத்தானே

இராவணன் வசனம்

கேளும் மகனே இந்திர சித்தே, இந்தக் குரங்கைச் சும்மா
விடுவது நியாயமில்லை. குரங்கின் வாலிலே சீலையைச் சுற்றி,
நெருப்பை மூட்டி, சீதையுமறியத்தூரத்தி விடுவாயாக.

அனுமான் விருத்தம்

அடாதடாது பேசுகிறோய் அன்றுலகளந்தோன் தேவியை
விடாதடாது போமடா வீணடா இராவண
சுடுபடுமென்றெண்ணடா துய்ய உந்தனிலங்கையும்
அடாதடாது கேட்டா அடாபிடா இராவணை

அனுமான் வசனம்

கேளடா இராவணை, எங்கள் சீதாதேவியைச் சிறை எடு
த்தது மல்லாமல், தூதாக வந்த என்னை அவமானம்
பண்ணவும் நினைக்கின்றோய். உனது இலங்கையும் சுடுபட்டு
நீயும் அழிந்து போவது நிச்சயம் அறிவாயாக.

அனுமான் தரு

சுட்டுத்திரிந்தானே அனுமான் ராவணனூரை (சுட்டு)

1. கோட்டை மட்டளவில்லாத பாட்டைத் தன்
பாட்டைத் தன் வாலால் வந்து

வாட்டமுடன் நாட்டையெல்லாம்
சேர்த்துக் கொளுத்தியே

(சுட்டு)

2. தோரண கும்பத்தைச் சுட்டான்
கோபுரமெல்லா மெரித்தான்
காரண அனுமான் வாலால்
கண்ட கண்ட இடமெல்லாம்

(சுட்டு)

1. முத்து மணி மண்டபம் சுட்டான்
காவலர் கண்டு மயங்க
முதூரியப்பட்டனத்தை
நாட்டமுடன் சுட்டு விட்டான்

(சுட்டு)

சபை விருத்தம்

ஆரணன் வனத்தில் வந்த அரியதோர் ராவணேசன்
சிருரை தலைமேற் கொண்டு சிறந்திடும் இந்திர சித்தன்
காரண அனுமான் வாலில் கலைசுற்றி நெருப்பை மூட்ட
வாரணிசிதை கேட்டு மயங்கினான் கலங்கினானே

சிதை தரு

1. இத்திசை வந்தையர் முத்திரை தந்தனுமானை – நீயும்
இப்படி வருத்தாமல் சூட்டைக் குளிர் கனலோனே
2. அன்புடனே வந்து நன்பு செய்யும் அனுமானை – நானும்
உத்தமியானல் இன்னும் குளிர் கனலோனே
3. பத்தியுடனையர் முத்திரை தந்தனுமானை – நானும்
உத்தமியானுக்கால் மெத்தக்குளிர் கனலோனே
4. இந்தச்சமையத்தில் வந்தருள் செய்யனுமானை – நீயும்
என்னும் கமலம் போல் அள்ளிக் குளிர் கனலோனே
5. வந்துசமயத்தில் தந்தருள் செய்யனுமானை – நீயும்
வன்னப்புனல் போலே நன்னிக் குளிர் கனலோனே

6. உண்மையுடனெனக் குன்னருள் செய்யனுமானே
— நானும்
உத்தமியானுக்கால் நத்திக் குளிர் கனவோனே

சிதை விருத்தம்

ஆர்க்குமக்கினியே நானும் அரிய பத்தினியேயானால்
பார்ப்பவர் கண்ணுக் கெல்லாம் பாரமாயனலைப்போலே
தீக்குறு அனு மானுக்குச் சேர்ந்ததோர் தண்ணீர்போலே
காப்பது உனது பாரம் கமலம் போற் குளிர்ந்திடாயே

சிதை வசனம்

அரி அரி ராமச்சந்திர மூர்த்தியே, அனுமானுக்கு அக்கினி
சுடாமல் அனுக்கிரகம் புரிய வேண்டும் தெய்வமே.

சபை விருத்தம்

இந்தவிதம் சிதையம்மன் புலம்பும்போது
எரிதரும் அக்கினியும் தண்ணீராச்ச
அந்தமுள்ள ராவணனார் சுட்டபின்பு
அழிகுபெறு கடல்தாண்டி அவ்விடம்விட்டு
கந்தமலர்க் குழலாள் சானகிகொடுத்த
கண்யாழியை ஜியன் கரத்தில் வாங்கி
நிந்தமுள்ள அனுமானைச் சுவாமி பார்த்து
நில்லென்றார் நடந்தகதை சொல்லென்றாரே

அனுமான் விருத்தம்

வேதநாயகனே போற்றி விறல்கொள்ளும் வண்ணபோற்றி
போதநாயகனே போற்றி புயல்நிற வண்ணபோற்றி
பாதகர் உறையும்லெங்கைப் பட்டணம் கண்டுவந்தேன்
காதலி தண்ணீக்கண்டேன் கண்யாழி தந்திட்டாளே

அனுமான் வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, சிதாதேவியைக் கண்டேன். அவர்
தந்த கண்யாழி இதோ இருக்கிறது. அங்கே நடக்கவேண்
டிய புதுமைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களையாசுவாமி.

அனுமான் தரு

தென்னிலங்கைநான் போனேன் சுவாமி
 சிதை வனத்தில் சிறையிருந்தாள்
 வன்னமான ராட்சதராலன்னை மாழுநினைந்து
 வருந்தினள் கான்

இராமர் தரு

என்னுணை சொல்லனுமான் சிதை
 என்ன சொன்னள் அவள் எந்தனக்கு
 உன்னுணை நீயுமிப்போ எனக்
 கொன்று மொழியாம லோதனுமான்

அனுமான் தரு

சொன்னெனுன் கதைகளெல்லாம் அவள்
 சொன்ன கதைகளைச் சொல்லுகிறேன்
 பொன் மரன் பிடிக்கச்சொன்ன அந்தப்
 பொல்லாப் பிழையைப் பொறுக்கச்சொன்னார்

இராமர் தரு

அன்னமான சானகிக்குத்துணை
 ஆருண்டு அங்கிருந்தா ரனுமான்
 பின்னுலே என்னசொன்னுளதைப்
 பேதமில்லாமலே ஓதனுமான்

அனுமான் தரு

மங்கை திருச்சடையாம் அந்த
 மாது தனக்குத் துணையுமுண்டு
 செங்கைக் கணையாழி கையில்தந்து
 செல்வென்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்

இராமர் தரு

அங்கே எனைநினைந்து மெத்த
 அழுது புலம்பி இருந்தனளா

தங்காமல் சண்டைசெய்ய இப்போ
தானே நடத்திடு வோமனுமான்

அனுமான் தரு

தன்னுவேவந்த குறையைச் சுவாமி
தானதைப் பொறுக்கச் சொன்னார்
இந்த ஒரு மாதத்துக்குள் சிறை
எந்தவிதத்திலும் மீளச்சொன்னு

இராமர் தரு

சுந்தேகமில்லை இப்போதானே
நடந்திடு வோமனுமான்
அந்த இராவணனைச்சமர் அங்கே
நடத்தி முடித்திடுவோம்

அனுமான் விருத்தம்

சானகி சொன்னபேச்சைத் தானது சொல்லக்கேளும்
தானிரு வீரும்சொன்ன சபதத்தால் தனித்தொடாமல்
ஆனதோர் ஒருமாசத்தில் அருஞ்சிறை மீளாவிட்டால்
கானுறு கங்கைதன்னில் கடனதைக் கழிக்கச்சொன்னாள்

அனுமான் வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, ஒரு மாசத்துக்குள் சிறை மீளா
விட்டால் கெங்கைக்கரையிலே தனது கடைசிக் கடனைக்
கழிக்கச்சொன்னலையா சுவாமி.

சபை விருத்தம்

சேடசயனத்தை விட்டு அயோத்திசேர்ந்த
சிறிராமச் சந்திரமூர்த்தி சேனைகுழு
ஆடமர் சொன்ன கதைத்தனைக்கேட்டு
அதன்பிறகு கடலருகாய் அமர்ந்தபின்பு

கேடுள்ள ராட்சதரும் இறந்தோர் கலைத்தோர்
தமை அழைத்துக் கெடுக்களன்னி
மாடவிழ் சேர் மாலை ராவணேசன்
என்னுவான் யோசனைகள் பண்ணுவானே

இராவணன் விருத்தம்

ஏர்செறி கும்பகர்ணை இந்திரசித்தே கேளாய்
வாரமாம் விபீஷணை வழுத்திடும் வார்த்தைகேளாய்
சீர்செறி குரங்குக்கூட்டம் சிறிராமன் லெட்சுமணன்தான்
போர்பொர என்னேடிப்போ புறப்பட்டார் திறப்பட்டாரே

இராவணன் வசனம்

கேளுங்கோ தம்பிமார்களே, சிதை பொருட்டால் ராமன்
சன்டைக்கு வருகிறோன். நீங்கள் அறிந்த புத்திமதிகலைச்
சொல்லுங்கோ தம்பிமார்களே.

கும்பகன்னன் தரு

சிதையை விடுவதே பாரம் ராமன் தன் வீரம்
செப்பிடக்கூடாதே தூரம்

விபீஷணன் தரு

வாதுசொல்வதென்ன புத்தியோ இது சித்தியோ
வாழ்வினுக்குத்தான் புத்தியோ

இந்திரசித்த தரு

ஏதையா என்கைக்குள் நாகபாசம் என்கைக்குள் நேசம்
ஏனுனக்கு இந்த மோசம்

கும்பகன்னன் தரு

கும்பலுடன் கூடிப்பார்ப்போம் ஒருகை பார்ப்போம்
கூடி அமர்செய்து தோற்போம்

விபீஷணன் தரு

தேசம் முற்றும் பழியாதோ ஒழியாதோ
சீக்கிரமாயியாதோ

இந்திரசித்து தரு

மோதி அமர் செய்திடமுட்டி விறுமாஸ்திரம் பூட்டி
போயவரை நானே மாட்டி

கும்பகண்ணன் தரு

வேதனைப்பட்டென்ன காரியம் களத்தில் தூரியம்
இருந்துபார்ப்பதே வீரியம்

விபீஷணன் தரு

வெம்புசிதைத்தன்னைக் கொடுத்து சினம் விடுத்து
வென்று ராமன்தன்னை அடுத்து

இந்திரசித்து தரு

வம்புசெய் குரங்கைக் கொல்லேனே அமர்வெல்லேனே
வந்துமுன் களத்தில் நில்லேனே

இராவணன் விருத்தம்

அங்கனே தப்பிப்போன அனுமானை வெட்டவென்று
பொங்கியே வாளையோங்கும் போதினில்

தடுத்துக்கொண்டாய்
சங்கை இல்லாதராமன் தன்னைப்போல் என்முன் இப்போ
இங்கே நீ நிற்கவேண்டாம் இச்சணம் ஏகுவாயே

இராவணன் வசனம்

கேளாடா விபீஷணனே, குரங்கையும் வெட்டவிடாமற்
தடுத்தாய். இப்போ சிதையைக் கொடுத்து வணங்கச்
சொல்லுகிறோய். என்முன்னே நில்லாமல் அகலப்போவா
யாக.

விபீஷணன் தரு

கொண்டல் வண்ணனும் அண்ணலே நல்ல
 குருசத்தண்ணலும் அண்ணலே
 அண்டர்களுறை அண்ணலே நல்ல
 ஆலிலையுறை அண்ணலே

2. வாலியைக் கொன்ற வண்ணலே நல்ல
 வாரம் படுத்த வண்ணலே
 தாடகியைக் கொன்ற வண்ணலே நகர்
 தன்னையும் வென்ற வண்ணலே

விபீஷணன் விருத்தம்

சத்துருவாக எண்ணித் தானென்னைப் போகச் சொன்னீர்
 புத்திநான் சொன்ன பேச்சு பொருமலே இகழ்ந்தாயன்னை
 உற்று நீ பாரென் பேச்சு ஒன்றுமே பிச்கிடாது
 வெற்றியோடிருமென்னன்னை வெளிக்குநான் போகிறேனே

விபீஷணன் வசனம்

கேளுமென்னன்னை, நான் சொன்ன பேச்சு பிச்காது.
 பின்னால் தெரியவரும். நான் சென்று வருகிறேனன்னை.

சுக்கிரீவன் விருத்தம்

சரணமென்றடைந்த யானைக் கன்பு செய் ராமாபோற்றி
 திரணமாம் ராவணேசன் செய்திடும் பிழைபொருமல்
 கரணமும் புலனும் வென்ற காரண போற்றி போற்றி
 சரணமென்றுளை அழைத்தேன் சுவாமி நீ யாஞ்சுவாயே

சுக்கிரீவன் வசனம்

கேளுங்களையா சுவாமி, ராவணன் செய்த பிழையைப்
 பொருமல் விபீஷணன் சரணம் சொல்கிறுன். அவனை அழை
 யுங்களையா சுவாமி.

இராமர் விருத்தம்

துரைத்தனமாக வாழும் சுக்கிரீவா சொல்லக் கேளாய்
 இரைத் தெழுகடல் சூழ்ந்திட்ட இலங்கை இராவணன் தம்பி
 தரைதனில் விபீஷணன் தளர்ந்து நின்றபயம் சொன்னான்
 கருத்தினில் நினைந்தேன் நீ போய்க் கடிதினில்
 அழைத்துவாராய்

இராமர் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் சுக்கிரீவா, விபீஷணன் சரணம் சொல்
 கிறதை அறிந்தேன். அவனை அழைத்து வருவாயாக.

சுக்கிரீவன் விருத்தம்

இலங்கை நல் நகரையானும் ராவணன் தம்பியான
 பலன் கொள்ளும் விபீஷண உன் பாக்கியம் பாக்கியம் காண்
 நலங்கொள்ளும் ராமச்சந்திரர் நட்புதனுளை அழைத்தார்
 பலன் கொள்ளும் மனி வரட்டாம் வருகுவாய் வருகுவாயே

சுக்கிரீவன் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் விபீஷண, எங்கள் தெய்வமாகிய ராமச்
 சந்திரமூர்த்தி உன்னை அழைக்கிறூர் வருவாயாக.

விபீஷணன் தேவாரம்

ஆலிலைதனை மறந்து அயோத்தி வந்தவரே போற்றி
 பாலிடைப்பள்ளி கொள்ளும் பரமனே போற்றி போற்றி
 நாலிடைதுயிலுகின்ற நாதனே போற்றி போற்றி உன்
 மாலடி பணியவந்தேன் மாதவா போற்றி போற்றி

விபீஷணன் வசனம்

சரணம் சரணம் ரெகுநாயகா, அடியேன் தங்களிடம் வந்து
 சேர்ந்தேன். என்னைத் தற்காக்க வேண்டும் சுவாமி.

விபீஷணன் தரு

அறியே புரகளியே நரபதியே உனக்கபயம்
அரனூர் தசரதனூர் தரு அமலா உனக்கபயம்

2. உருவே வளருருவேயொரு திருவே உனக்கபயம்
ஒரு நாளுமுனை மறவேன் எனக்கருள் தாஉனக்கபயம்
3. தாமா புயவீமா ரெகு ராமா உனக்கபயம்
தரு நாயக புய மேவிய தரனே உனக்கபயம்
4. கண்ணேழுகில் வண்ணைகடல் கண்ணைவுனக்கபயம்
காத்துடனே வாதை செய்யுங் காமாவுனக்கபயம்
5. திருநாயக புய மேவிய திருவே யுனக்கபயம்
சேண்டவர் காணவரும் தேவேயுனக்கபயம்
6. கருணைகரகமலாசன கமலாவுனக்கபயம்
கனகாசலமலை மேவிய கண்ணைவுனக்கபயம்

விபீஷணன் விருத்தம்

விசய மாஞாலமேத்தும் விண்ணவா போற்றி போற்றி
அசைவுறு கடலைவிட்டு அயோத்தி வந்தவரே போற்றி
இசைபெறு தசரதற்கு இராகவா போற்றி போற்றி
வசையில்லாப் பாவி வந்தேன் மலரடி போற்றி போற்றி

விபீஷணன் வசனம்

சரணம் சரணம் ரெகு நாயகா, அடியேன் தங்களிடம் வந்து
சேர்ந்தேன் என்னத்தற்காக்க வேண்டும் சுவாமி.

இராமர் விருத்தம்

சீருள்ள விபீஷண நான் செப்புமோர் வார்த்தை கேளாய்
காருள்ள மட்டும் இந்தக் கடலுள்ள மட்டும் எந்தன்
பேருள்ளமட்டும் இலங்கைப்பட்டணம் உனக்குத்தந்தேன்
ஏருள்ள மட்டும் நீதான் இருந்தரச ஆளுவாயே

இராமர் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் விபீஷணே, இராவணனுடைய ஊர் பேர்
சகலதும் நான்றியும்படி செய்வாயாக.

விபீஷணன் தரு

1. தங்கமலைக் கொடுமுடியைச் சாய்க்கிலும் காண்சவாமி
தாழ்க்கடல் மேலிலங்கை நகராய்ச்சது காண்சவாமி
2. திங்களறியாத மதிதேயமுண்டு சவாமி
தினகரன் வந்து உலாவாத நாளுமுண்டு சவாமி
3. நீதியுடனேழு சுற்றுக்கோட்டையுண்டு சவாமி
நிகழாமல் நாலுசுற்று நீர்த்துருஞும் சவாமி
4. வீதியில் ஆயிரம் வெள்ளம் வீரருண்டு சவாமி
விழிதுணை மாகாளி என்றெரு தெய்வமுண்டு சவாமி
5. நன்றிலங்கை மாகாளி நகர் காவலுண்டு சவாமி
நாலுதிக்கு ராட்சதர்கள் நகர் காவலுண்டு சவாமி
6. இன்னம் கும்பகன்னன் என்றெரு தம்பியுண்டு சவாமி
இவர்களுடன் பிறந்ததோரு எம்பியுண்டு சவாமி
7. நண்ணும் பத்து நூறு வெள்ளம் மூலபலன் சவாமி
நல்லமகன் இந்திரசித்தனென்றெரு கும்பியுமுண்டு
சவாமி
8. இந்தப் பலனல்லாமல் இன்னம் வேறுமுண்டு சவாமி
இந்திராதிதேவரெல்லாமவற்கு ஏவல்செய்வார் சவாமி
9. சக்திபெறு ராவணைச் சமர்வெல்லாமென் சவாமி
அவன் தலைக்கும் உன் சிலைக்கும் சரிசொல்லாமென்
சவாமி

சபை விருத்தம்

மங்களம் சேர் விபீஷணன்தான் துணையாய் நிற்க
வானரம் எழுபது வெள்ளம் குரங்கும்
பங்கமில்லாப் பதினெட்டுத் தலைவர்மாரும்
பலமலையும் பிடுங்கியே பதினெண் காதம்
தங்களுடன் வீரரெல்லாந் துணையதாகத்
தாழ்வு பெறு கடல்தன்னைத் தானே தாண்டி
மங்களம் சேர் ராமச்சந்திரன் துணையதாக
வகுத்திட்டார் இலங்கை நகர் புகுந்திட்டாரே

இராமர் விருத்தம்

அங்குதா சொல்லக்கேளாய் அரிய ராவணைக்கண்டு
மங்கையை விடவே சொல்லும் மறுத்தவன் சொன்னஞ்சில்
சங்கரன் காத்திட்டாலும் அவன் தலை பத்தையுமறுத்துப்
பங்கமே செய்து ராமன் கணை தொடுப்பானை
ஓதுவாயே

இராமர் வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் அங்குறதா, ராவணனிடத்திற் சென்று
சீதையைச் சிறை விடுகிறதா, அல்லது சண்டைக்கு வரு
வாயா என்று கேட்டு வருவாயாக.

அங்குதன் விருத்தம்

இந்திரர் முதலிய அந்தரர் இமையவர்
இறையவர் முறையிடவே
வந்தவர் தசரதர் மகனென் இருநில
மெய்திய ரெகுராமன்
முந்திய பகவிடை இந்த நல் நகரிடை
நங்கையை விடாமையினால்
சிந்திட அவர்ப்படை நினை குவனரசர்தன்
சிரசகள் இடறுவனே

சபை விருத்தம்

அங்குதன் தூது வந்து போன பின்பு

அறிவு கெட்ட ராவணனும் சேனை சூழத்
துங்கமுடன் சமர்க்களத்தில் வந்தானந்தக

குதுதனை அறிந்து வெகு சுறுக்கதாக
மங்களஞ்சேர் லெட்சமணன் சுக்கிரீவன்

வானரம் எழுபது வெள்ளம் குரங்கும்
பொங்கு சமர்க் களத்தினிடை ராமன் சண்டை
போடுவான் வெஞ்சமர்களாடுவானே

இராவணன், இராமர் சண்டை-தரு
இராமர்

சிதையைச் சீராகச் சிறைகொண்டு போய் வைத்த
மாடா நீ சண்டைக்கு வாடா நீ முடா

இராவணன்

நேராகச் சண்டைக்கு நேர்ந்தாயே என்னேடு
பாராமலுனைப் போரில் பிடிக்கிறேன் ராமா

இராமர்

அண்டியண்டி மெத்த அவத்தமாய்ப் பேசாதே
அண்டியுனைப் போரிற் சாய்க்கிறேன் பாராய்

இராவணன்

சண்டி சண்டி என்று சமர்த்தாகப் பேசாதே
கண்டபேர் நகைத்திடக் கட்டுறேன் ராமா

இராமர்

வாலியை வதை செய்த வான்முக அம்பாலே
கேவியாகப் போகக் கெடுப்பேன் ராவணனே

இராவணன்

மாலும் நான் முகனும் வானவர் தரும் படை
சோலியாகப் போகக் தொடுப்பேன் நான் ராமா

இராமர்

சித்திர முடியையும் வெற்றிசேர் குடையையும்
செயித்துனைப் போரினில் அடக்குறேன் பாராய்

இராவணன்

வெற்றி பேசி மெத்தப்புத்திகள் படியாதே
விறுதா நினைவை விட்டுவிடு ராமா

இராமர் விருத்தம்

சித்திர முடியனந்த சிறிய ராவணனை கேளாய்
பத்தினி சீதையை விட்டுப் பாராமல் இலங்கை தன்னை
வெற்றி சேர் விபீஷணர்கு விரைவுடன் கொடுத்து வாழப்
புத்தியில்லாதாய் சண்டை போட நீ நாளை வாடா

இராமர் வசனம்

கேள்டா ராவணை, முடிமுதலான அணி இழந்து நிராயுத
ஞெய் நிற்கின்றாய். சீதையைச் சிறைவிட்டு விபீஷணர்கு
இலங்கையைக் கொடுத்து அவன் சொன்னபடி கேட்டுக்
கொண்டால் உன்னைக் கொல்லமாட்டேன். சீக்கிரம் ஒரு
வார்த்தையோடு இன்று போய் நாளை வருவாயாக.

சபை விருத்தம்

இப்படி இராமன் கேட்க யாதொன்றும் பேசானாகி
தப்பித ராவணேசன் தாரணி மௌலிபத்தும்
அப்படிப்பத்துவாயும் அரண்மலை எடுத்ததோனும்
கைப்படைகளையும் போட்டுக் கடுகென நடந்திட்டானே

இராவணன் விருத்தம்

தம்பியே கும்பகன்ன சாற்றுமென் வார்த்தை கேளாய்
உம்பர்கள் புகழுமந்த உறுகளாம் தன்னிற் சென்று
வம்புசெய் குரங்கையெல்லாம் வதை செய்து சுறுக்கதாக
எம்பி நீ வரவே வேணும் இக்கணமேகுவாயே

இராவணன் வசனம்

கேளும் தம்பி கும்பகன்ன, ராமன் முதலான சகல பேரை
யுங் கொன்று சீக்கிரம் வருவாயாக.

கும்பகன்னன் விருத்தம்

செயம் பெறும் அண்ண கேளாய் செப்பு மென் வார்த்தை
யொன்று
சயம் பெறும் குரங்கை யெல்லாம் சடுதியிற் கொல்வேன்
கண்டாய்
நயம் பெறு ராமன் தன்னை வென்றிடிலிங்கு வாரேன்
வயம்பெற இருந்தால்வாரேன் மனம்போல நடந்திடாயே

கும்பகன்னன் வசனம்

கேளுமென்னன்ன, இரண் களத்திற் சென்று சகல பேரை
யும் கொன்று ராமனையுங் கொன்றால் இங்கு வருவேன் அல்
லாது போனால் வரமாட்டேன்றிவாயாக.

சபை விருத்தம்

இந்த ராவணனுடைய வார்த்தை கேட்டு
இல்புபெறு கும்பகன்னன் படைக்குள் சென்றுன்
கந்தமணி மாலைகள் அணிந்தான் பேய்கள்பூண்ட
கனகமணித்தேரேறி நெடும்குலம் கொண்டான்
வந்தவளையறிந்து வெகு வலுவதாக
வானரங்கள் அனேகம்பேர் தன்னைச்சுழி
அந்தமுடன் அமர் செய்ய ராமன்தன்னை
அடுத்திட்டான் சமர்செய்யத் தொடுத்திட்டானே

**இராமர், கும்பகர்ணன் சண்டை - தரு
கும்பகர்ணன்**

வெற்றிமெத்தெடுத்துக்கொள்ளாதே
ராமா வாடா உந்தன்
புத்தி சற்றெடுத்துத் துள்ளாதே
குரங்கெல்லாம் பிடித்துத்தானே
ஆடுவேன் சமரது முடித்துத்தானே
விடுவேனினி நான் நின்று பொருதுவேன்
தருவேன் வலதுகை அமர்செய்வாய் ராமா

இராமர்

சித்திரக்களை மெத்தத் தொடுப்பேன்
வம்பா, கும்பா, உந்தன்
வெற்றியத்தனத்தைக் கெடுப்பேன்
வெட்டிப் போரானது செய்குவேன்
மட்டிப்பயலே உன்னைவைகுவேன்
விழியாதே மனங்கழியாதே ஓடி
ஒளியாதே சமர் முடியாதே கும்பா

கும்பகன்னன்

பத்து அம்புபற்றித் தொடுப்பேன்
ராமா போமா இனிக்
குத்தியே குரங்கைக் கெடுப்பேன்
குதித்துப் போரானது செய்குவேன்
மதித்துப்போர் வையெனவைகுவேன்
குறியாயோமன மறியாயோ இன்னம்
சிறியோனே மனம் அறியாயோ ராமா

இராமர்

வித்தைமெத்தப் பத்திக்கொள்ளாதே
அடா வாடா நீயும்
கத்திசுத்தி பத்திப் போகாதே

கதித்துப்போர் செய்திடவல்லவர்
 மதித்துப்போர் சொல்லுவதாரடா
 கதறுதேயடா பதறுதே சும்மா
 விதறுதே முடி சிதறுதேநீ

சபை விருத்தம்

வாடியே கும்பகர்ணன் வரமும் வாங்கி
 அறிவழிந்து சமர்க்களத்தில் மாண்டபின்பு
 குடியதோர் சுக்கிரீவன் அனுமான் சாம்புவன்தன்
 அங்குதன் நலமான சேனைகுழி
 நாடியதோர் விபீஷணன் லெட்சுமணன்தானும்
 கூடவரராமச்சந்திரர் பாசறைக்குச் சென்றூர்
 தேடியதோர் தூதுவர்கள் இலங்கையூர்க்குச்
 சென்றிட்டார் ராவணனைக் கண்டிட்டாரே

கும்பகன்னன் புலம்பல் - தரு

சுவாமி நமஸ்காரம் சுவாமி நமஸ்காரம்
 சத்தியராகவனே இந்தப்
 பூமியில் உத்தம வானே நமஸ்காரம்
 புண்ணிய ராகவனே

2. தோருந்துணிந்தேனே தாருந்துணிந்தேனே
 சுவாமியே ராகவனே என்
 தங்கைச்சி முக்குப்போல் என்முக்கும் போச்சதே
 சுவாமியே ராகவனே
3. பல்லுமொடிந்ததே சொல்லுமொடிந்ததே
 சுவாமியே ராகவனே
 என்னைத் தொல்லைப்படாமலே என்னுயிர்போக்குவாய்
 சுவாமியே ராகவனே
4. வந்திடும் நாரைக்கு முத்திகொடுத்திடும்
 வங்கிஷ ராகவனே என்னைப்
 பங்கப்படுத்தாமல் என்னுயிர் போக்குவாய்
 பாரமுன் ராகவனே

கும்பகன்னன் வசனம்

அரிஅரி முகுந்தா, அச்சதானந்தா, என்னைப் பங்கப்படுத்
தாமல் ரெட்சிக்கவேண்டும் சுவாமி.

சபை விருத்தம்

கடல்செறி இலங்கையாளும் ராவணன் தம்பியான
விடல்செறி கும்பகன்னன் மேன்மைசேர் ராமனுலே
உடலது குறைந்து வேறூற் உயிரது இழந்துபோனான்
அடல்செறி அரசன்கேட்டு அலறியே கலங்கினானே

இராவணன் விருத்தம் (புஸ்பல்)

திருவுறு கும்பகன்ன சீர்செறி தம்பியே நீ
மருவிய ராமனுடே வலிமைசேர் சண்டைசெய்து
கருதியே உடல்வேறுக்க களத்தினில் மடிந்திட்டாயோ
அருகினில் வாராயோந் தம்பியே கும்பகன்னு

இராவணன் விருத்தம் (இந்திரசித்திடம்)

எழிலுடன் பெற்றெடுத்த இந்திரசித்தே கேளாய்
களியுறு கும்பகன்னன் களத்திடை மடிந்தேபோனான்
தெளிவுடன் நடந்தேநீபோய்ச் செயித்தவர் தம்மைஏல்லாம்
பழியற வெற்றிகொண்டு பண்புடன் வருகுவாயே

இராவணன் வசனம்

கேளும் மகனே இந்திரசித்தே, கும்பகன்னன் முதலான
பேர்கள் இறந்துபோனார்கள். இனி நீ சீக்கிரம்போய்ச்
சத்துராதிகளை வெற்றிகொண்டு வருவாயாக.

சபை விருத்தம்

திரைகடல் இலங்கையாளும் சிறியதோர் இராவணேசன்
உரையது தலைமேற்கொண்டு ஒதிடும் இந்திரசித்தன்
வரைபெறு ரதத்திலேறி வலியவிறு மாஸ்திரம்பூட்டி
தரைபெறும் சமர்க்களத்தில் சாடினான் சூடினானே

இந்திரசித்து விருத்தம்

அண்டபகிரண்ட முதலெண்டிசையி லுள்ளவர்கள்
 அஞ்சலென்று பணியவே
 ஆனெயாடு தேர் குதிரை காலாட்கள் சூழவே
 அந்தனர் ஆசிக்ரவே
 மண்டல மதிலெழில் வெண்குடைகள் சூழ்கின்ற
 வல்லசுரார் தலைவன் மகனும்
 மாயரத மேறியே பேய்கள் கூத்தாடவே
 வந்தனன் உறுகளமதிலே

இந்திரசித்து தரு

1. வீராதி வீரகுரன் மிக்கதோர் ராவணன் பாலன்
 ஏராதிரங்குந்திரன் இந்திரசித்தன் சாரிபோருன்
2. விண்ணுயர் கொடிநடுங்க வீரர்ஒரு கோடிவர
 மண்ணெல்லாம் புகழ்ப்படைத்த ராசமன்னன்
 சாரிபோருன்
3. அந்டரும் பூமாரிதூவ ஆதிசேடன்புயம் குலுங்க
 கண்டவர்கள் தெண்டனிட ராசமன்னன் சாரிபோருன்
4. கார்செறியும் இராமன்தம்பி லெட்சுமணரைக்
 காணவென்று
 கடுகியே வேகத்தோடு ராசமன்னன் சாரிபோருன்
5. ஆதரிய அமரர்சேனை அஞ்சலென்றடி பணிய
 வெங்கொடியோ னுற்றவீரன் ராசமன்ன
 சாரிபோருன்

இலட்சுமணன் இத்திரசித்து சண்டை - தரு இலட்சுமணன்

கெடுவாயடா நீ முடிபோகிடவே
 கெடுத்துச் சண்டையிட்டு போர்முடிப்பேன்
 இந்திரசித்தே

இந்திரசித்து

விடுவேநெரு வாளியினாலுண்ணான்
விழச்செய்துணை அழச்செய்வேன்
களத்தில் லெட்சமணனே

இலட்சமணன்

அடுவேநூண்ணான் முடிபோயிடவே
அடுத்துப்போர் தொடுத்துன்னைக்
கெடுப்பேன் இந்திரசித்தே

இந்திரசித்து

தொடுப்பேநெரு வாளியினாலுண்ணான்
துளைத்துவிட்டுடலைக் கலைப்பேன் லெட்சமணை

இலட்சமணன்

நலமாய் மொழிவாய் நயமாகுவதோ
நயப்பாயினி வியப்பாயமர் செயிப்பாயிந்திரசித்தே

இந்திரசித்து

தயவேதுணை நான் அவமேவியதோர்
சடத்தை ஒரு சணத்தில் இனிப் பிளப்பேன் லெட்சமணை

சபை விருத்தம்

இந்திரசித்தன் தானும் இனிய விறு மாஸ்திரத்தால்
அந்தரத்தோர்கள் மெய்க்க அரிய லெட்சமணன் தன்னை
சுந்தரக் குரங்கையெல்லாம் துணிவுடன் களத்தில் கொன்று
விந்தையோடிலங்கையூர்க்கு மேவினான் தாவினானே

இந்திரசித்து விருத்தம்

பழுதிலா முடியைச்சுடிப் பார்முழுதானும் கோவே
தளமுறு குரங்கினேடு தம்பி லெட்சமணன் தன்னை

வளமுறு களத்தில் சாய்த்து வலியது பெற்று வந்தேன்
உளமதில் கவலை நீங்கி உரிமையாய் வாழுவாயே

இந்திரசித்து வசனம்

கேளும் தந்தையே, லெட்சுமணன் முதலான குரங்கை
யெல்லாம் கொன்று விட்டேன். இனிச் சந்தோஷமாய் வாழ்
வீராக.

இராமர் புலம்பஸ் தரு

கனிநற் கிழங்குகளை

இனிதாய்த் தருவதாரோ லெட்சுமணரே

கவலைப்படவேண்டாமென்று

அருகில் வருவதாரோ லெட்சுமணரே

2. உன்னால் புனலருந்தி

எவரை நான் விடுவேனே லெட்சுமணரே

இரக்கமற்ற அரக்கரை

எப்போ நான் வெல்வேனே தம்பி,

ஜயோ எந்தன் இளைய கோவே

3. தலமும் பெலமும் சூரிய குலமும் விளங்கவந்த தம்பி
தாய்மார் இதை அறிந்தால் ஆவிகலங்குவாரே

லெட்சுமணரே

ஜயோ எந்தன் இளைய கோவே

4. உலகத்தவர்கள் தன்னை உலையப்பழிசெய்தேனே தம்பி
உருகத்தவசி செய்த பெரியோரை வைதேனே தம்பி
ஜயோ எந்தன் இளைய கோவே

5. அமரர்க்கும் அசரர்க்கும் சானகிக்கும் எமனுனே தம்பி
அழிவுற்றவர்கள் தங்கள் உயிருக்கு எமனே நான் தம்பி
ஜயோ எந்தன் இளைய கோவே

6. நடைதொட்டு மரக்கன் பழியில் கருகுவாயோ தம்பி
பாவி பழித்த என்னை ஆவிநின்றுருகவோ தம்பி
ஜயோ எந்தன் இளைய கோவே

இராமர் வசனம்

ஜீயோ தம்பி லெட்சுமணே, என்னைத்தனியாக விட்டு இரண்களத்தில் உயிரிழந்தாயோ தம்பி.

சபை விருத்தம்

என்னரிய இலட்சுமணன் தனை நினைத்து
 இராமர் இரங்கும்போது
 நன்னரிய சிதை தன்னை ராவணன் தேர்
 மேலேற்றிக் களங்காண்பித்தான்
 பண்ணிய புண்ணியமிழந்த தன்மைபோலப்
 பறந்தலைமேல வீழ்ந்திறக்கக் கண்டாள்
 என்னரிய திருச்சடைக்குச் சொல்லிச் சொல்லி
 அழகின்றள் விழிமலர்ந்து வீழ்கின்றனளே

சிதை திருச்சடையிடம் பும்பல் - தரு

சிதை

எனைவைத்த சிறையை ஜீயன்
 விடுவித்திடுமுன்னுவி விடுவாயோ ஜீயோ
 இனிமைத்துனனென்றரை அறிவித்திடுவதிதைக் குறியாயோ

திருச்சடை

அனையொத்திடு சனகி மனதிற் கவலைகொண்டு
 மயங்காதே இப்போ
 அனுமத்துரையங்குண்டு அவரிக்கணம் வருவார் கலங்காதே

சிதை

எனதுத்தமனிறக்க உயிர்வைத்திடுவாரோ
 அறியேனே ஜீயோ
 தெளிவுபெற்றிடு மெம்மாமி இனிஎப்படி உய்வாளோ
 குறியேனே

திருச்சடை

மனதிற் கவலைகொண்டு சனகித் திருவேநீயும்
மயங்காதே இப்போ
வருகும் சகுணமெல்லாம் நலமுற்றிடுகுதம்மா கலங்காதே

சிதை

ஓருபெண்பிறந்து பட்டகருமங்களை என்செய்வேன்
தாயே இந்த
உலகத்திலெனப்போலே அவதிப்படுவாருண்டோ தாயே

திருச்சடை

உருவுவத்திடு யைத்துனர் உயிர்வைத்திடுவாரம்மா
சலியாதே அங்கே
உயிருக்குய்ராய் நல்ல அனுமத்துரையுண்டு மெலியாதே

திருச்சடை வசனம்

கேளும் சிதையம்மா, இறந்துபோனவர்களை எழுப்ப அனுமார் இருக்கிறார். நீ சலியாதிரும் தாயே.

இராமர் விருத்தம்

நலமுள்ள அனுமானேநான் நவின்றிடும் வார்த்தைகேளாய்.
தலமேழும் புகழுமெந்தன் தம்பி லெட்சமணன் தன்னை
வளமுடனெழுப்பவேண்டும் வலியசஞ்சிவிதன்னை
நலமுடனெடுத்துநீயும் நண்புடன் வருகுவாயே

இராமர் வசனம்

கேளும்பிள்ளாய் அனுமானே, இறந்துபோன சகலரையும்
எழுப்பவேண்டும். அமிர்தசஞ்சிவி என்ற மருந்தை உடனே
கொண்டுவருவாயாக.

சபை விருத்தம்

இலங்கையது தன்னைத்தாண்டி
 இமயகிரி தனையும்தாண்டி
 தலங்கெள்ளாந் தாண்டி மகா
 மேருகிரியதனைத்தாண்டி
 துலங்குமிந்திர நீலகிரி தன்னைத்தாண்டி
 வந்த துயரந்தாண்டி
 பெலன்கொள்ளும் பிறவழிகள்
 எல்லாம் தாண்டிச் சஞ்சீவி தேடினுனே

அனுமான் தரு

மதிலேறிக் குதித்தாரே அனுமார்தானும் (மதிலேறி)
 மதிலேறிக் குதித்தாரே மருத்துமா மலைதேடி
 படைமடிந்தவரைப் பாங்குடனே எழுப்ப (மதிலேறி)

2. மின்னி மறைந்ததுபோல் வேகக்கவி அனுமான்
 உன்னி நிமிர்ந்து ஒருநொடிதனிற் பாய்ந்து
 (மதிலேறி)
3. நாடிக்குறித்துவந்த நல்ல மருந்து முன்றும்
 தேடிப்பிடுங்கிவரச் சிலகாலஞ் செல்லுமென்று
 (மதிலேறி)
4. அருந்துங் கனிபோலே அனுமார் ஒருநொடியில்
 மருந்து மலைப்பிடுங்கி வலுவுடன் சென்றுநின்று
 (மதிலேறி)

அனுமான் விருத்தம்

திண்ணியராமச்சந்திரா செப்புமென் வார்த்தைகேளாய்
 கண்ணிய உலகுதாண்டிக் கடலெல்லாந் தாண்டியப்பால்
 நன்னுஞ் சஞ்சீவிகொண்டு நானிதோ வந்தேனுந்தன்
 புண்ணியத் தம்பிதானும் பொலிவுடனேமுந்திட்டானே

அனுமான் வசனம்

கேளுங்களோயா சவாமி, அமிர்த சஞ்சிவி கொண்டுவந்தேன்.
தம்பி முதலிய சகலரும் எழும்பிவிட்டார்களோயா சவாமி.

இராமர் விருத்தம்

அஞ்சனை பெற்றெடுத்த அனுமானே சொல்லக்கேளாய்
துஞ்சிய தம்பிதன்னைத் துயரில்லா தெழுப்பிவிட்டாய்
தஞ்சமா யென்னைமுன்னம் தசரதர் பெற்றூரப்போ
எஞ்சிடா தெனைப்பெற்றூய் என்றென்றும் வாழுவாயே

இராமர் வனசம்

கேளும்பிள்ளாய் அனுமானே, எங்களை முன்னம் தசரதர்
பெற்றூர். இளைய பெருமாளை எழுப்பித்தந்ததால் எங்களை
இப்போ நீ பெற்றூய். எப்பொழுதும் சிரஞ்சிவியாயிருப்
பாயாக.

இராமர் தரு

தம்பி வெட்சமனை இந்திரசித்தன்
தலைகொண்டு வா போடா
நம்பியுன்னேடு யார்வந்தெதிர்த்தாலும்
நான் றிவேனேயுன்வீரம்
சத்தியமானது வேயுபகாரம்
உன்னிடம் நானினிச் சொல்வேன் விஸ்தாரம் ·
அதுவேபாரம் இன்னேரமடா (தம்பி)

2. முதற் சண்டைபோல மறுசண்டையிற் சேனையை
மோசப்படுத்தாமற் தாக்கிநின்று
பகைத்தளம் புக்கெதிரம்பு போட்டுப்
பழுதுகளாகவே நீக்கி
நாலு விதத்திலும் போர்செய்துமே அவன்
மெலிவான தேகத்தைப் போக்கி
மார்பிற் பதித்த கவசமும் வில்லையும்

போக்கிடுவாய் தேவசாட்சியாகக்
கூற்றுவனம்பு போலவேதாக்கி
எல்லாரும் தோற்றிட வேயொன்றியாக்கி
உயிரைப் போக்கி வெட்டித்தாக்கி அடா (தம்பி)

3. ஆசை மிகும் அவர் வேள்விமுடிந்தால் பின்
ஆராலும் வெல்லக்கூடாது
ஒரு கேசரி போல் வரும் அம்புகுலத்தைக்
கெடுத்திடுவாய் வேளையிதே அந்த
நீசனைவன் பிரமாஸ்திரம் தொட்டால்
நீயும்பிர மாஸ்திரம் தொடாதே
கயிலை ஈசன் சூலமும் சக்கரமுமிலை
இரண்டையும் போடதை மேலே
அது துண்டாகுந் தப்பாது
அவன் சண்டையெல்லாம் வெறும் சூது
மலைக்காதே இப்போதே அடா (தம்பி)

4. மந்திர வாளிது இந்திரன் கை தனில்
வச்சிரத்தையும் செய்யுந் தீங்கு
என்று அந்த நாளினில் கும்பமுனி சொல்ல
அறிந்தாய் நீயல்லவோ வாங்கு
இனி வந்து நமக்குத் தருமந்தானே துணை
என்றெண்ணிக் கைவில்லை வாங்கு
நானும் பூனுங் கவசத்தைத் தாங்கு
அம்பழுத் தூணி இந்தா பிடித்தோங்கு
இன்று நீங்கு இது பாங்கு அடா (தம்பி)

சபை விருத்தம்

பருதிபோல் உலகமெல்லாம்
பண்புடன் திருத்தி ஆண்ட
சுருதி நூல் முறை அறிந்த
துய்யதோர் ராவணேசன்
திருநெறி அனுமாராலே
இறந்தவரெழுந்ததென்று

குருதிவேல் அரசன் கேட்டு
குறிப்புடனமுந்திட்டானே

இராவணன் விருத்தம்

நயம் பெறு மகனே இந்திர சித்தே
நவின்றிடும் வார்த்தை கேளாய்
இயம் பெறு களத்தில் முன்னே
இறந்தவர் எழும்பி விட்டார்
செயம் பெறு படையிற் சூழ்ந்து
சடுதியிற் சென்று நீயும்
வயம்பெற வெற்றி கொண்டு
வருகுவாய் வருகுவாயே

இராவணன் வசனம்

கேளும் மகனே இந்திரசித்தே, இரண் களத்தில் இறந்த
வர்களெல்லாம் எழும்பி விட்டார்களாம். நீடூடனே சென்று
அவர்களைச் செயம்பண்ணி வருவாயாக.

சபை விருத்தம்

சிங்கனும் ராவணேசன்
செப்பிய வார்த்தை கேட்டு
பொங்கியே கோபங்கொண்டு
போயொரு தேரிலேறித்
துங்கமாய் இந்திரசித்தன்
துய்ய இலட்சமணாஞேடு
அங்கவன் சண்டை செய்ய
அடுத்திட்டான் தொடுத்திட்டானே

இந்திரசித்து விருத்தம்

அந்தர துந்துபி எங்கும் முழங்கிட
அண்டர் பயந்திடவே
அம்பரமெங்குமோர் பம்பரம் போல

அலைந்து சுழன்றிடவே
 சந்திரர் குரியர் இந்திர ரானவர்
 தங்களில் நொந்திடவே
 தந்திகளுங் கிரி முந்திகளுங் கொட
 தங்களில் வந்திடவே
 வந்து குரங்குகள் இந்த நிரந்தர
 வாழிகள் சென்றிடவே
 வாகு முனைந்தனுமானுடலங்களில்
 வாளிகள் சென்றிடவே
 இந்த விதம் பொர எந்த விதத்திலும்
 லெட்சமண்ணைக் கொல்ல
 இந்திர சித்தனும் நாமம் நிறுத்தினேன்
 இது திடமறிவாயே

இந்திரசித்து லெட்சமணன் சண்டை

இந்திரசித்து தரு

எது லெட்சமண உண்ணைச் சமர்மேல் முந்தப் பிந்த
 விடேனிது சத்திய வாசகத்திலே அட்டா
 எத்திசை தனிலும் விற்புகழோடு
 சின்னஞ் செய்துனை மைக்கடல் போலும்
 உக்கிரமாக ஏரிகள் சலசலென
 நெரிகணை தொடுப்பேன் தவிடுபொடிபட
 உனையோர் நொடியில் விடுமோர் படையில்
 விடுவேன் உலகிடை அடுவேன் நானே

லெட்சமணன் தரு

மோதி இந்திர சித்தனே நான் சமர்க்களத்திடைக்
 காதில் முனைந்திடவே முனைந்திடுவேன்
 கட்டழல் போலே நெட்டிடைவாளி
 உன்னாலென்னவது தொட்டிடத் தாலி
 பட்டிட மோதிக் கடுவநிகர் படை
 அதனில் முடுகியே கடுகிய நிரை தரை

நொடியிலுனதுடல் கிழிய நெடுங்கணை
விடுமோர் பகழியில் உனதுடல் மடிவாய்

இந்திரசித்த தரு

நாகர் கண்யாலே பட்டனையே அதுவல்லாது
மோகக்கண்யாலே கெட்டனையே
முத்தழல் போலே முச்சுடர் வாளி
மொய் குழல் மோதி முடுகி விடுகுவேன்
உடலம் நெளிதர முதிய வெணி கொடு
முத்திரை மேவிய கச்சது போலே
முகடு கிழிப்பட மூலை சலசலென
ஒரு படை முரசற ஒரு நொடியில் விடுவேன்

இலட்சமணன் தரு

வேக இந்திர சித்தனே அட்டா காண்பாய் மற்று நீ
மோக இந்திர வித்தையை நீ விட்டா
ராம சாமி தந்த அம்பது தாவி
வம்பிடுபாவி வெம்பிட மோதி
செடிய புன்ளொடு நடுவநடையவர்
முடுகி வருகினும் அவர்களுடல் கெட
அநுமனென தருகில் நிற்கிற தருணத்தில்
நொடியில் விடுவேனுயிர் மடியுது பாராய்

சபை வீருத்தம்

பொருவார் களத்திலேகிப் போர் பொர இந்திர சித்தன்
கருது லெட்சமணன் தானும் களத்திடைக்
கொல்லுவித்தான்
அருள் செறி தூதர் சொல்ல அப்பனுந் தாயுங்கேட்டு
மதி செறி மாமி கூட மயங்கினார் கலங்கினாரே

இராவணன், வண்டோதரி, சூர்யபனகை புலம்பல்

தலமுற்று மொருகுடை நிழலுற்றிடப்
பிறந்த மகனுரே – உந்தன்
தலையில் புழுதிப்பட அவதிப்பபட்
திறந்தாயோ மகனுரே

வண்டோதரி தரு

குலமுற்றுமொரு நலமுற்றிடப் பிறந்த மகனுரே – உன்னைக்
கொடிய கழுகு கொத்தி அவதிப்பபட்டிறந்தாயோ மகனுரே

சூர்யபனகை தரு

நலமுற்றிடு சமர்க்கு நயமுற்று மென்னிட
மருகனுரே உன்னை
நலமிக்கிடு செந்நாய்கள்
கொடி கொத்துகுதே எந்தன் மருமனுரே

இராவணன் தரு

அருமைப் பெருமையொரு
தவமிருந்து பெற்ற மகனுரே – நீயும்
அமருற்றிடு சமரில் அழிவுற்று இறந்தாயோ மகனுரே

வண்டோதரி தரு

திருமிக்குதவுமுன்னைக் கொடி கொத்தலாமோ – என்
மகனுரே உன்னைத்
துணை கொண்ட எங்களுக்கார் துணை
இனி எந்தன் மகனுரே

சூர்யபனகை தரு

பெருமைப் படுகளத்தில் உயிருக்கு
வருவாயோ மருகனுரே – இங்கே
வலிகெட்ட அமரர்கள் வயமிட்டு
வாழ்வாரோ மருகனுரே

இராவணன் தரு

பரமிக்க உலகெல்லாம் பணி செய்து வாழ்ந்தாயே
மகனுரே வெகு
பழி செய்யும் மனிதரால்
அழிபட்டு மாண்டாயோ மகனுரே

வண்டோதரி தரு

உரமிக்க அரக்கர்கள் மனிதரால் மாய்வாரோ
மகனுரே இங்கே வலிகெட்ட அமர்கள்
வயமிக்கு வாழ்வாரோ மகனுரே

சூர்ப்பனகை தரு

வயிறுற்றாயவள் உயிர் வைத்திருப்பாளோ
மருகனுரே இப்போ
மருமிந்தக் களங்கண்டு
உலகத்திற் தரிப்பாளோ மருகனுரே

இராவணன் விருத்தம்

கருத்தறி கட்டியகாரை கழறுமென் வார்த்தை கேளாய்
இருள்செறி பாதாளத்தில் ஏகியே என் பேச்சென்று
அருளில்லா வன்னியோடு வஹமூலபலத்தைக்கண்டு
அவசர மழைத்து நீயும் அன்புடன் வருகுவாயே

இராவணன் வசனம்

கேஞம் பிள்ளாய் கட்டியம், சீக்கிரம் பாதாளத்தில் சென்று
வன்னியோடு நமது மூலபலத்தை அழைத்து வருவாயாக.

கட்டியகாரன்

அப்படியே ஆகட்டும் சுவாமி.

சபை விருத்தம்

அந்தவன்னி மூலபலன் ஆயிரம் வெள்ளத்தோடு
 இறந்ததனை அறிந்தவுடன் ராவணனும் அழுதான்
 அந்தமுடன் கோபமதாய் அழுகுபூண்ட
 ஆயிரம் பரிதொடுத்த தேர்மேலேறி
 வந்தவனையறிந்து ரெகுராமச் சந்திரன்
 மகாவலிமை கொண்டுவந்த தேர்மேலேறி
 தொந்தமாய் ராவணனேடு சமர்க்களத்தில்
 தொடுத்திட்டான் சண்டைசெய்ய அடுத்திட்டானே

இராவணன், இராமர் சண்டை

கரிய மேனிகொள் ராகவனே உன்னை
 கண்ணங்கொள் சூலத்தால், எய்கிறேன் பின்னே
 காதிடவடக்கிமுத்துச் சரகூடமாய் மறிப்பேன்
 ஆகம் நடுங்கத்தண்டின் வரத்தினால் கெடுப்பேன்
 அகிலமுதல் விதலமு மன்ஸ்கொள்ள
 சிதறிப்படைகள் விடுகுவேனறியடா
 அமரர்கள் சிதறி அழுதிட அரிய
 பகழிகள் விடுவேன் ஒரு நொடிதனிலே

இராமர் தரு

அரியபாதக ராவணனே உன்னை
 அணிகொள் கரங்களால் எய்கிறேன் பின்னே
 ஆடமரிற் சஞ்சரித்துச் சரகூடமாய் மறிப்பேன்
 வாடியயிர் சஞ்சரித்துக் கண்டதுண்ட மாய்த்தொடுப்
 அரிய பகழிகள் அரிதென நாடி பேன்
 செலமுன் விடுகுவேன் அவர் முன்னிலையில்
 சிறுமுறு வயமும் தொடிதனில் மடிய
 திடமுடன் கணைகள் வருகுது பாராய்

இராவணன் தரு

குறை சொல்லால் வெகுவீரங்கள் பேசகிறுய்
 மறைவில்லா வெகுவாய் மதம்பேசகிறுய்

வானரவெள்ளங் களித்துத் தானவனே மிஞ்சிநின்றுய்
 களத்திற் கிட்டத்தியே அஞ்சிடச் செய்குவேன்
 வரிக்கக் கோல்கள் கொடுத்து ஏகுவேன்
 அருகிலுள்ளவரையும் அமரர்களையுமொரு
 அடியில் மடியவிழ நெடிய அமர்செய்குவேன்

இராமர் தரு

இறையில்லா வெகு ராவணனே மெத்தத்
 தரமில்லாமலே ஏவுகிறுய் கத்தி
 தாவுதானத்திற் பெலத்துச் சண்டையிட்டுப் போர்
 தொடுப்பேன்
 நாய்நரி மிண்டிக்கடிக்கத் துண்டுதுண்டாக மடிப்பேன்
 எடுப்பேன்டா நிதியமோர் முடியில்
 தொடுவ நிகர் படையில் விடுகுவேனமனுயிர்
 வலிமைகள் தவிடுபொடிபட உதறி
 நொடிதனில் மடிய அடுகணை விடுவேன்

இராவணன் தரு

தெரியும் நிசமது தூரத்தில் போகாதே
 சரி வீணைய் எங்கள் வீரத்துக்காகாதே
 மனைகள் மிடிபிடி பொருபடைமெல்ல
 வலியகணையது தொடுவேன் நெறுவென
 சரிய உடல்கெட விடுவேஞாருகணை
 சரியப் புயமது சொரியப் புவியினில்
 வரியக்கயிலையில் மடியச்சடமது
 பொடியாடுதலது விழுகுது பாராய்

இராமர் தரு

வருகுவாய் கிட்ட ராவணனே மிண்டி
 பொருதுவாய் கெட்ட கேவலனேசண்டி
 பூதலமெங்கும் எதிர்த்து
 மாழவேயிட்டுக் காலனுக்கெட்ட

தாளவே எட்டுக் காளையாயுன்னைத்
தலமெங்குமெதிர் த்துக் கண்டமிட்டு
அவசரமதுவாய் அனைவருமறிய
உருஞ்சு சிரமது உடல் கிழியுதுபாராய்

சபை விருத்தம்

தார்சங்கம் முழங்கச் சமர்க்களத்திடை
ராவணனும் மடிந்தான்
கார்சிங்கம் நிகரான இந்திரசித்தனும்
ரணகளத்திற் பட்டான்
பார்சிங்கமாகவே சிவனுறைந்த
கயிலாய பதிக்குச் சேர்ந்தான்
வீர்சிங்க ராவணனுமிறந்திட்டான்
ரணகளத்தில் மடிந்திட்டானே

புலம்பஸ்
வண்டோதாரி

அயனித்திடு தவத்தில் உடல் பெற்றிடப்
பிறந்த மணவாளா இப்போ
அவனிச் சனியனுலே அவதிப்பட்டிறந்தாயோ
மணவாளா

குர்ப்பனகை

நயமுற்றிடு மறையோர் புயலிற்றிடல் முறையோ
அண்ணே இங்கே
நவிலுற்றிடுமுறைகள் புகழுற்றிடுதெந்தன் அண்ணே

வண்டோதாரி

கயிலைக் கிரியெடுத்து கரியின்குவடொடித்த
மணவாளா உன்னைக்
கமுகுக்கிரைகொடுத்துக்
கவலைப்படமுறையோ மணவாளா

சூர்ப்பன கை

இயல்பெற்றிடு மெய் நாய் நாரிகள்
கொத்திடுமோ என் அண்ணு
இப்போ எழில் பெற்றிடுசனகி
அயலுற்றிறந்தனையோ அண்ணு

வண்டோதாரி

அவள் பெற்றிட நினைந்த தலகத்தின் கதையோ
என் மணவாளா இப்போ
அந்தப் புழுகத்தில் நீ இறந்தாயோ மணவாளா

சூர்ப்பனகை

பூவணி கொள்ளதிப்புரை கொற்றவரே எந்தன் அண்ணு
—இந்தப்
புவனத்திலுள்ளே வகைப்பட்டு இறந்தாயோ அண்ணு

வண்டோதாரி

திசைபெற்றிடுமோ தந்திக் கதிர்க்குக் குவடோடித்த
மணவாளா — இப்போ
உலைபெற்றிடுராமன் சரம்பட்டு இறந்தாயோ மணவாளா

சூர்ப்பனகை

இசைபெற்றவர் களிறந் தலைகர்த்தனவர் கட்கு அண்ணு—
—இப்போ
இயல்கொத்திடக் களத்தில் கொடிகொத்தி இறந்தாயே
அண்ணு

இராமர் விருத்தம்

சுந்தர அனுமானேநான் துட்டராவணனைக் கொன்றேன்
எந்தனக் கண்புவாய்ந்த எழில்பெறு சிதைதனை
விந்தையாயங்குசென்று விரைவுடனமைத்துக்கொண்டு
அந்தநற் களத்தின்முன்னே அன்புடன் வருகுவாயே

இராமர் வசனம்

கேளும்பிள்ளாய் அனுமானே, இராவணசங்காரம் முடிந்து
விட்டது இனிச் சிறையைச் சிறைமீட்டு வருவாயாக.

சபை விருத்தம்

அஞ்சலை அனுமான் தானும் அரைநொடிதன்னிறசென்று
சுந்தரச் சிறைதன்னைச் சுறுக்குடன் ராமரண்டை
விந்தையாயங்குசென்று விரைவுடன் வெற்றிக்கறி
அந்தநற் களத்தில்முன்னே அன்புடன் கொடுவந்தாரே

சிறை தரு

1. மாதவரே முனியேல் முனியேல் எந்தன் பிராணநாதா
—நா மெரு
மங்கையையா முனியேல் முனியேல் எந்தன்
முனிநாதா
2. ஏழையையா முனியேல் முனியேல் எந்தன் பிராண
நாதா — இப்போ
எண்ணிச் செய்தேன் முனியேல் முனியேல்
எந்தன் பிராணநாதா
3. தாதையையா முனியேல் முனியேல் எந்தன்
பிராண நாதா — நா மெரு
தையலையா முனியேல் முனியேல் எந்தன்
பிராணநாதா
4. சோதி ஜயா முனியேல் முனியேல் எந்தன்
பிராணநாதா
எந்தன் துய்யவரே என்னை ஆதரித்தானுவாய்
பிராணநாதா

சபை விருத்தம்

இந்தவிதம் புலம்பியே சிறையம்மன்
இலட்சமணன் வளர்த்த எரிமேல் நடந்தான்

அந்த இடம் அக்கினி தேவனும் பிரமாவும்

அறிவுபெறு சிதைதுன்னை அழைக்கச்சொன்னார்
தந்தைசொன்ன சொற்படியே அழைத்துக்கொண்டு

தானும் விபீஷணர்க்கு ஆசிநல்கி

விந்தையுடன் ரதமேறி இருந்தயோத்தி

மேவிவர மேன்மையுடன் திரும்பினாரே

இராமர் விருத்தம்

நிறமெனக் கூர்ந்த சானகியே உன்னை

அனுமான் கண்டுவந்த

பிறகு கவிகள் ஒருநளனால்

பெருகச் செய்யும் பேரணைபாராய்

உறுதியாயதன் மகிமையை

உரைக்க முடியாததனாலே

சிறிதுமொழிவே வெருகதைநான்

சொல்லக் கேட்டு இருப்பாயே

இராமர் தரு

கன்னிகையே அந்தச்சனகன் வேள்வியில்

வந்த கற்புள்ள மடமானே

உன்னிடமிரதத்தில் வந்த தென்னிலங்கை

போனது உற்று நீ பார்தானே

2. வடிகளை யொன்றுலே ராவணன்தனைக் கொன்ற
வடக்கு வாசலைப் பார் பெண்ணே
கெடிபெடி நீல நந்தன் பிரகஸ்தனுயிர் பிரிந்த
கிழக்குத் திசையைப் பார் பெண்ணே

3. தீரணங்கு தந்த வச்சிரதந்தனைக் கொன்ற
தெற்கு வாசலை நீ பாராய்
வீரனுன் மைத்துனன் இந்திர சித்தனைக் கொன்ற
மேற்கு வாசலைப்பார் பெண்ணே

4. உறுதிகொள் கும்பகர்ணன் அதிகாயன் முதலானேர்
உருண்டகளத்தைப் பார் பெண்ணே
படுபாவியிலங் கேசன் எந்தன் கையாற்பட்ட
களத்தை நீ பார் பெண்ணே
5. அடுபோரில் நமைக் காத்த அருமான் கும்பகனை
இன்று
அடுத்த களத்தைப் பார் பெண்ணே
இந்திரர் சந்திரர் எட்டிப் பார்க்கக் கூடாத
ஏழு மதிலைப் பார் பெண்ணே
6. அந்தமாம் பாதாள லோகத்தின் கீழே
போகிறமாளிகை இவைபார் பெண்ணே
சுக்கிரீவன் தங்கிநின்று ராவணன் மேல் பாய்ந்த
சுவேத மலையையும் பார் பெண்ணே

சிதை தரு

சோதியுடன் ஏழமதில் அங்கே சுவாமி
தோனுதே என்ன என்தன் சுவாமி

இராமர் தரு

கோது செறி ராவணனூர் இலங்கை என் பெண்ணே
கோட்டையடி மடமயிலே கண்ணே

சிதை தரு

மாதவனே கடல் நடுவே நாதா சுவாமி
காண்பதென்ன நாயகரே நாதா

இராமர் தரு

சிதையென்னும் மடமயிலே பெண்ணே நானும்
செய்த அணையடி எந்தன் கண்ணே

சீதை தரு

ஓது மிந்தக் கடல் நடுவே நாதா பல
ஊர்ச்சனங்கள் முனுகுவதேன் நாதா

இராமர் தரு

சேது இது சேது இது பெண்ணே பாவம்
தீர்க்க நல்ல சேது இது பெண்ணே

சீதை தரு

ஏது ஏது பாவம் தீரும் எந்தன் நாதா
இயம்பிடுவாய் எந்தனக்கு நாதா

இராமர் தரு

பாதகங்களானதெல்லாம் பெண்ணே பஞ்ச
பாவமெல்லாந் தீருமடி கண்ணே

சீதை தரு

கண்ணெதிரே காணும் வனம் நாதா இது
என்ன வனம் என்று சொல்லும் நாதர்

இராமர் தரு

தண்ணளி சேர் முனிவருறை தண்ட
காரண்யவனமடி என் கண்ணே

சீதை தரு

விண்ணளவுயர்ந்த மலை நாதா இது
என்ன மலை நாயகரே நாதா

இராமர் தரு

பண்ணவர் உறையுஞ்சித்திர சூடம் நல்ல
பருவதண்டி மடமயிலே பெண்ணே

சௌத தரு

எண்ணரிய கடல் போலே அங்கே நாதா
காண்பது என்ன நதி நாதா

இராமர் தரு

அண்ணல் செறி காசி கங்கை பெண்ணே தெய்வ
நதியிதடி மடமயிலே கண்ணே

சௌத தரு

பண்புடனே நாங்களுறை பெண்ணே நல்ல
அயோத்திப் பட்டணமிது மயிலே

சபை விருத்தம்

வெகுமான நிறை அயோத்தி வேந்தனும் தசரதன்தன்
தகுமான தலைவனுகித் தழைத்திடும் ராமச்சந்திரன்
மிகு சேனை சூழத்தம்பி வேண்டுகோருக்கினங்கி
மகுடாபிஷேகம் சூட்டி வையகம் புகழ்ந்திட்டானே

—: நிறை :—

ரூப 1-75 சதம்